

சங்க இலக்கியங்களில் அறக்கோட்பாடுகள்

வெரியார் பல்கலைக்கழக முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டப்பேற்றிற்காக
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

மா. நாகராஜன், எம்.ஏ., எம்.எட்., எம்.ஃபில்.,

உதவி தொடக்கக்கல்வி அலுவலர்

தருமபுரி - 636 701

நெறியாளர்

முனைவர் **நா. பழனிவேலு, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பிஎச்.டி.,**

இணைப்பேராசிரியர் & தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,

அரசு கலைக்கல்லூரி (ஆடவர்),

கிருட்டினகிரி - 635 001.

தமிழ்த்துறை

அரசு கலைக்கல்லூரி (ஆடவர்)

கிருட்டினகிரி - 635 001.

பிப்ரவரி - 2016

நெறியாளர் சான்றிதழ்

முனைவர் நா.பழனிவேலு, எம்.ஏ.,எம்..பில்.,பிஎச்.டி.,

பேராசிரியர் & தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,

அரசு கலைக்கல்லூரி (ஆடவர்),

கிருட்டினகிரி - 635 001

நாள்: -02-2016

‘சங்க இலக்கியங்களில் அறக்கோட்பாடுகள்’ எனும் தலைப்பில், திரு மா.நாகராஜன் அவர்கள் பெரியார் பல்கலைக்கழக முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்காக மேற்கொண்ட இவ்வாய்வு, கிருட்டினகிரி - அரசு ஆடவர் கலைக்கல்லூரித் தமிழ்த் துறையில், பகுதிநேர ஆய்வாளராக என் மேற்பார்வையில் ஆய்வு மேற்கொண்டபோது, அவரால் தன்னியலாகச் செய்யப்பெற்றது என்றும், இந்த ஆய்விற்காக வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கிறேன்.

(நா.பழனிவேலு)
Dr. N. PALANIVELU
Associate Professor & Head
Dept. of Tamil
Govt. Arts College (Men)
KRISHNAGIRI-635 001.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

மா. நாகராஜன், எம்.ஏ.,எம்.எட்.,எம்..பில்.,
உதவி தொடக்கக்கல்வி அலுவலர்,
தருமபுரி - 636 701.

நாள்: -02-2016

‘சங்க இலக்கியங்களில் அறக்கோட்பாடுகள்’ எனும் தலைப்பில் எழுதப்பெற்ற இவ்வாய்வேடு, பெரியார் பல்கலைக்கழக முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டத்திற்காக, கிருட்டினகிரி அரசு ஆடவர் கலைக்கல்லூரித் தமிழ்த் துறையில், 26-02-2009 முதல் பகுதிநேர ஆய்வாளராக ஆய்வு மேற்கொண்ட காலத்தில், என்னுடைய தன் முயற்சியால் உருவாக்கப் பெற்றது என்றும், இந்த ஆய்வேடோ இதன் பகுதிகளோ வேறு எந்த ஒரு பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

முனைவர் ந.பாலையாண்டி
DR. N. PALANIYANDHI
Associate Professor & Head
Dept. of Tamil
Govt. Arts College (Men)
KRISHNAGIRI-635 001.

மா.நாகராஜன்
ஆய்வாளர்

நன்றியுரை

பகுதிநேர ஆய்வாளராக முனைவர் பட்ட ஆய்வு மேற்கொள்ள ஒப்புதலளித்த பெரியார் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர், பதிவாளர், தேர்வாணையர் ஆகியோருக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன். பல்கலைக்கழக ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர்கள் அனைவருக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். முனைவர் பட்ட ஆய்வு மேற்கொள்ள வாய்ப்பளித்த கிருட்டினகிரி அரசு ஆடவர் கலைக்கல்லூரி முதல்வர் அவர்களுக்கும், கல்லூரி நிர்வாகத்தினருக்கும் மனமார்ந்த நன்றி.

என்னிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டு என்னைத்தன் சகோதரனைப் போலக் கருதி, உதவி, சிறப்பாக வழிகாட்டி நெறிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்ற என் ஆய்வு நெறியாளர் கிருட்டினகிரி - அரசு ஆடவர் கலைக்கல்லூரியின் தமிழ்த் துறைத் தலைவர் பேரா. முனைவர் நா.பழனிவேலு அவர்களுக்கு என்றென்றும் என் உளங்கனிந்த நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

இவ்வாய்விற்குத் தேவையான நூல்களைத் தந்து பல்லாற்றானும் உதவிய அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தொலைதூரக் கல்வி இயக்ககத்தின் (DDE) தமிழ்ப் பேராசிரியர் முனைவர் க.அன்பழகன் அவர்களுக்கு என்றும் நன்றியுடையேன். தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக நூலகத்தாருக்கும், சென்னைப் பல்கலைக்கழக நூலகத்தாருக்கும் மனம் கனிந்த நன்றி.

ஆய்வுத் தொடர்பாகப் பல்லாற்றானும் உதவிய கிருட்டினகிரி ஆடவர் கலைக்கல்லூரியின் தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் மனமார்ந்த நன்றி. ஆய்வுப் பொருண்மை தொடர்பாகப் பல செய்திகளை வழங்கி உதவிய கிருட்டினகிரி அரசு மகளிர் கலைக்கல்லூரியின் தமிழ்த் துறைத் தலைவர் முனைவர் செள.கீதா அவர்களுக்கு மனமார்ந்த நன்றி.

பகுதிநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வு மேற்கொள்ள எனக்கு அனுமதியளித்து உதவிய மாவட்ட முதன்மைக் கல்வி அலுவலர் திருமதி கே.பி.மகேஸ்வரி அவர்களுக்கும்; மாவட்டத் தொடக்கக் கல்வி அலுவலர் திரு மு.முனிராசு அவர்களுக்கும் என்றும் நன்றிக் கடப்பாடுடையேன்.

எனது கல்விப் பாதையில் தொடர்ந்து முன்னேற்றம் காண்பதற்கும், நான் இருப்பதற்கும், பல்கலைக்கழகத்தில் படிப்பதற்கும், ஆய்வு மேற்கொள்வதற்கும் காரண கர்த்தர்களாகத் திகழும் என் பெற்றோர்களாகிய அன்பு தெய்வங்கள் ப.மாணிக்கம், துளசியம்மாள் ஆகியோரின் பாதங்களில் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியை காணிக்கையாக்குகிறேன்.

என்மீது அளவிலா அன்புகாட்டி, பல்வேறு நிலைகளில் என்னை ஊக்குவித்து இயக்கும் என் ஆருயிர்த் துணைவியார் திருமதி இல.சகுந்தலா அவர்களுக்கும், என் பாசமிகு மகள் நா.இலக்கியா, மகன் நா.கலைவேந்தன், இளைய மகள் நா.பாவரசி ஆகியோருக்கும் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

என்னிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டு பல்வேறு நிலைகளில் எனக்கு உதவிவரும் என் சம்பந்தி திரு D.K.இராஜேந்திரன் - திருமதி சகுந்தலா இராஜேந்திரன் ஆகியோருக்கும், மாப்பிள்ளை திரு இரா.இரமேஷ் - தீபிகா இரமேஷ், திரு இரா.விமல்ராஜ் - இலக்கியா விமல்ராஜ், அழகுக் குழந்தை இர.ரக்ஷணா ஆகியோருக்கும் என்றும் நன்றியுடையேன்.

இவ்வாய்வு சிறக்க கிரியா ஊக்கியாய்த் துணைநின்ற இனிய நண்பர்கள் திரு த.பழனிசாமி, தலைமையாசிரியர்; திரு ஜெ.ஜெயபிரகாஷ், கணிதப் பட்டதாரி ஆசிரியர்; உதவி தொடக்கக்கல்வி அலுவலர்கள் திரு மணிகிருஷ்ணன், திரு சுதாகர், திரு துளசிராமன் ஆகியோருக்கு என்றும் நன்றியுடையேன்.

என்மீது பாசம்கொண்டு பல்வேறு நிலைகளில் உதவிய என் அன்பு சகோதரிகள் பட்டம்மாள், இராஜம்மாள், சென்னியம்மாள், சந்திரா, இரஞ்சிதம், பத்மா, பாசமிகு சகோதரன் சின்னசாமி, என் அத்தை மகன் திரு கே.சி.நாராயணன் - ஜெயா, மாமாக்கள், அக்கா பிள்ளைகள் அனைவருக்கும் நன்றி.

என்மேல் அன்பு காட்டிப் பல்வேறு நிலைகளில் உதவிய நண்பர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வேட்டை நன்முறையில் கணினி அச்சில் அச்சிட்டு உரியகாலத்தில் தந்துதவிய இரவிச்சந்திரன் அவர்களுக்கும், ல.திலிப்குமார் அவர்களுக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(மா.நாகராசன்)

ஆய்வாளர்

உள்ளடக்கம்

இயல்

பக்க எண்

	முன்னுரை	1 - 8
1	அறம் - வரையறை, விளக்கம்	9 - 77
2	சங்க இலக்கியங்களில் தனிமனித அறங்கள்	78 - 134
3	சங்க இலக்கியங்களில் சமுதாய அறங்கள்	135- 205
4	சங்க இலக்கியங்களில் அரசியல் அறங்கள்	206- 273
	முடிவுரை	274 - 277
	துணைநூற் பட்டியல்	278-285

சுருக்க விளக்கம்

அகத்.	-	அகத்திணையியல்
அகம்.	-	அகநானூறு
இளம்.	-	இளம்பூரணம்
எழுத்து.	-	எழுத்ததிகாரம்
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
கலி.	-	கலித்தொகை
குறிஞ்சிப்	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
சிலம்பு.	-	சிலப்பதிகாரம்
சிறுபாண்.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
சேனா.	-	சேனாவரையம்
சொல்.	-	சொல்லதிகாரம்
சூத்.	-	சூத்திரம்
சை.சி.நா.	-	சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்பு
திருமுருகு.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
நற்.	-	நற்றிணை
நெடுநல்.	-	நெடுநல்வாடை
பட்டினப்.	-	பட்டினப்பாலை

பரி.	-	பரிபாடல்
ப.	-	பக்கம்
பா.	-	பாடல்
பக்.	-	பக்கங்கள்
புறம்.	-	புறநானூறு
பெரும்பாண்.	-	பெருபாணாற்றுப்படை
பொருந.	-	பொருநராற்றுப்படை
பொருள்.	-	பொருளதிகாரம்
மதுரைக்	-	மதுரைக்காஞ்சி
மலைபடு.	-	மலைபடுகடாம்.
முல்லைப்	-	முல்லைப்பாட்டு
மேலது.,	-	மேலே சுட்டிய நூல்

முன்னுரை

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சங்க இலக்கியம் என்பது மனித இனத்தின் நாகரிகம், பண்பாடு, வாழ்வியலை அழகியலோடு எடுத்துக் காட்டும் கலைப் பெட்டகம். இவை தமிழ் தமிழனின் பெருமையை உலகத்திற்குக் காட்டும் காலக்கண்ணாடியாகும். இவற்றின்பால் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்த தமிழறிஞர்கள் பலர் பல்வேறு நிலைகளில் பல்வேறு ஆய்வு அணுகு முறைகளில் ஆய்வுகளை நிகழ்த்தியுள்ளனர். இந்நிலையில் சங்க இலக்கியங்களில் “காணப்படும் அறக்கோட்பாடுகள்” பற்றி ஆய்ந்திட வேண்டும் எனும் உந்துதலின் அடிப்படையில் இவ் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது.

ஆய்வின் எல்லை

உயரிய அறக்கோட்பாட்டின் நோக்கமாகக் கருதப்படுபவை மனித இனத்தின் பண்பாடும் நாகரிகமும் ஆகும். இவை இரண்டும் மனித இனத்தை விலங்கினின்று வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றன எனலாம். அவ்விதம் வேறுபடுத்திக் காட்டும் தன்மை மனித இனத்தின் வாழ்வியல் சார்ந்த நிகழ்வுகளை அகம், புறம் என வரையறை செய்து வாழ்ந்த புகழுக்குரியது. இவற்றில் தமிழர்களின் வாணிகம், தமிழர்களின் பண்பாடு, தமிழர்களின் நாகரிகம் என்றெல்லாம் பல நிலைகளில் தமிழறிஞர்கள் ஆராய்ந்து உள்ளனர். எல்லாவிதமான ஆய்வுகளுக்கும் சங்க இலக்கியம் என்னும் களம் இடம் தருவதாக அமைகிறது. இதன்

நீட்சியாக ஆய்வு எல்லையினை மனதில் கொண்டு “சங்க இலக்கியங்களில் அறக்கோட்பாடுகள் என்னும் தலைப்பின் கீழ் இவ் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பெற்றது.

முதன்மைச் சான்றுகள்

“சங்க இலக்கியங்களில் அறக்கோட்பாடுகள்” என்னும் இவ் ஆய்விற்குப் பதினெண் மேற்கணக்கு என அழைக்கப்பெறும் சங்க இலக்கியங்கள் முதன்மைச் சான்றுகளாக அமைகின்றன.

துணைமைச் சான்றுகள்

பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை என வழங்கப்பெறும் பெருமை நிறைந்த சங்க இலக்கியங்கள் குறித்து வெளிவந்துள்ள திறனாய்வு நூல்கள், ஆய்வு நூல்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், இவை தவிர தமிழர் தம் உயரிய சிந்தனையான அறம் பற்றிய நூல்கள், சங்கத் தமிழர்களின் வாழ்வியல் நிகழ்வுகள் குறித்து வெளிவந்துள்ள நூல்களும், இன்னபிறவும் இவ் ஆய்வின் துணைமை ஆதாரங்களாகக் கொள்ளப்பெறுகின்றன.

ஆய்வு அணுகுமுறை

மக்களின் வாழ்வியல் சார் நிகழ்வுகளின் பிரதிபலிப்பே இலக்கியமாகும். பழங்காலத்தில் தோன்றிய இலக்கிய ஆதாரங்களைக் கொண்டு அவற்றில் வெளிப்படும் பண்டைச்சான்றோர்களின் அறக்கோட்பாடுகள் தனி மனித அறங்கள், சமுதாய அறங்கள், அரசியல் அறங்கள் என்னும் பகுப்புகளின் கீழ் ஆய்வு மேற்கொள்ளும் வகையில் தொகுப்பு முறை, பகுப்பு முறை ஆய்வும் இவற்றை விளக்கும்

வகையில் விளக்கமுறை ஆய்வும் ஆய்வு அனுகு முறைகளாகப் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

முந்தைய ஆய்வுகள்

சங்க இலக்கியங்களில் தமிழறிஞர்கள் பல்வேறு பொருண்மைகளில் ஆராய்ச்சிகள் மேற்கொண்டுள்ளனர். அவ்வகையில் இவ்வாய்வேடு தொடர்புடைய முந்தைய ஆய்வுகள் சிலவற்றை இங்கே குறிப்பிட்டு ஆய்வாளர் பெயர்களும் அவர்கள் மேற்கொண்ட ஆய்வுத் தலைப்புகளும் கீழே பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன.

ஆறுமுகம்.அ.

“சங்க காலச் சமுதாயம்”

இந்திரா.சுபலெட்சுமி

“A critical study of the life sketches of the chankam poets in the chronological order”.

இராமநாதம்.இராம

“சங்க இலக்கியத்தில் போர் முறைகள்”

சத்தியமூர்த்தி

“சங்க இலக்கியத்தில் தத்துவச் சிந்தனைகள்

தயாபர சுந்தரி.ஏ.ஆர்.

“சங்கப் பாடல்களில் கொடைக் கோட்பாடுகள்”.

பாஸ்கரதாஸ்.ஈகோ

“சங்கப்பாடல்கள் உணர்த்தும்

நிலைபேறுடைய மானுட மதிப்புகள்”.

ராஜேஸ்வரி

“சங்க இலக்கியத்தில் அன்றாட வாழ்க்கை”.

ஆய்வின் நோக்கம்

சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ள பல்வேறு அறங்கள் குறித்த சிந்தனைகளைக் கோட்பாட்டு அளவில் ஆராய்தல் இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வின் பயன்

பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர் வகுத்தளித்த அறக்கோட்பாடுகளை வெளிக்கொணர்ந்து அவற்றை மீண்டும் நினைவுப்படுத்தி மக்களை பின்பற்றச் செய்து அவற்றின் மூலம் சமூகத்தை நல்வழிப்படுத்துதல்.

ஆய்வுப் பகுப்பு முறை

பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்களின் வாயிலாகத் தமிழினத்தின் உயரிய சிந்தனைகளை ஆராய பெருவிருப்புக் கொண்டு ஆய்வின் நிலை கருதி “சங்க இலக்கியங்களின் அறக்கோட்பாடுகள் எனும் தலைப்பின் கீழ் முனைவர் பட்டத்திற்காக இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப் பட்டது. இவ்வாய்வு முன்னுரை, முடிவுரை, நீங்கலாக நான்கு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவை யாவன,

1. அறம், வரையறை விளக்கம்
2. சங்க இலக்கியங்களில் தனிமனித அறங்கள்
3. சங்க இலக்கியங்களில் சமுதாய அறங்கள்
4. சங்க இலக்கியங்களில் அரசியல் அறங்கள்

என்பனவாகும்.

இந்தத் தலைப்பின் கீழ் வளமுடைய சங்க இலக்கியங்களின் சிறப்புகளையும் அவற்றின் வழி அறியப்படும் அரசியல் அறங்களையும், தனியொரு மனிதன் இச்சமுதாயத்தின் பால் கொண்டுள்ள அறங்களையும், தனி மனிதனின் முன்னேற்றமே சமுதாய முன்னேற்றம் என்னும் தார்மிகப் பண்புடைய சமுதாய அறங்களையும், ஆராய்ந்து நான்கு இயல்களாக வரிசைப்படுத்தி அமைத்துக் கொண்டு ஆழ்ந்து அலசி ஆராயப்பட்டுள்ளது.

1. அறம் - வரையறை விளக்கம்

முதலாவது இயலாகிய அறம் - வரையறை விளக்கம் என்னும் தலைப்பின் கீழ் தொன்மை சான்ற தமிழகம், கடல் கோள் தமிழின் மேன்மை, சங்க இலக்கியம், அறிவியல், அறம்-பொருள், வரையறை, அறத்தின் தோற்றம், இயல்புக்க நிலை, மரபொழுக்க நிலை, மனச்சான்று நிலை, அறத்தின் நோக்கம், உறுதிப்பொருள் வளர்ச்சியில் அறம், அறமே முதன்மை, அறமும் பொருளும், அறம் கூறும் நெறிகளை வாயுறை வாழ்த்து, செவியறிவுறாஉ, காஞ்சித்திணை, பாடாண் திணை, உயரிய சிந்தனை, உயர்ந்த பார்வை ஈருயிர் ஒருயிராகும், அன்பின் எல்லை, அறத்தொட் நின்றல், அறத்தைத் தலையாயதாகக் கருதி வாழ்ந்தமை, பிறரைக் தன்னைப் போலக் கருதுதல், பிறர்க்கென வாழ்ந்தலே பேரின்பம், உலகம் அழியாமல் நிலை பெற்றிருப்பதற்கான காரணம், அறம் பற்றிய பொதுச் செய்திகள் சங்கப் பாடல்கள் வலியுறுத்தும் உயரிய கருத்துகள் முதலான தலைப்புகளின் கீழ் ஆராயப்பெற்றுள்ளன.

2. சங்க இலக்கியங்களில் தனிமனித அறங்கள்

தனி மனித அறமே சமுதாய அறத்தின் அடிப்படையாகக் கருதப்படும் தகுதி வாய்ந்தது. இவ்வகையில் சங்க இலக்கியங்களில் தனி மனித அறங்கள் என்னும் இரண்டாவது இயலில் ஒழுக்கம், வாய்மை, நற்பேறு, வீரம், மானம், நட்பு, நன்றியுணர்வு, நடுவுநிலைமை, இல்லறம், அருளுடைமை, உயிர் இரக்கம், துறவறம் முதலான தலைப்புகளின் கீழ் தனிமனித அறம் குறித்த கருத்துகள் அலசி ஆராயப்பட்டுள்ளன.

3. சங்க இலக்கியங்களில் சமுதாய அறங்கள்

ஒவ்வொரு தனி மனிதனும் இல்லறம் மற்றும் துறவறத்தின் ஊடுபயிராகச் சமுதாயம் என்னும் நிலம் நன்றாக வளர்ச்சியடைய உதவ வேண்டும். எனவே முன்றாவது இயலான சங்க இலக்கியங்களில் சமுதாய அறங்கள் என்னும் தலைப்பிற்கேற்ப, சமுதாயம் மேன்மையுறத் தேவையான / மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய செயல்பாடுகள்/ நடவடிக்கைகள் குறித்து ஆராயப்பட்டுள்ளன. இவை தவிர, சமுதாய அறம், நிலமும் மக்கட்பாகுபாடும், தொழில், குறிஞ்சி நில மக்கள், மருத நில மக்கள், நெய்தல் நில மக்கள், பாலை நிலத்தில் வாழ்நர், பாலை நில மக்களின் இருப்பிடம், பாலை மக்களின் உபசரிப்பு, திருமணச் சடங்கு இல்லாத காலம், உழைக்கும் மகளிர், புறவாழ்வியலில் அறச்சிந்தனைகள், யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர், சங்க காலத்தில் திருமண முறை, பண்டைத் தமிழரின் இனிய இல்லறம், மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர், கணவரை அடைத்துக் காத்தமை, விரும்பிய

ஆடவனையே தலைவனாகப் பெற்ற நிலை, கணவனை இழந்தோர் தீப்பாய்தல், பொதுவுடைமைச் சமூகம், கொடை, ஈகை, ஏற்றத்தாழ்வு, இழிசினன், சமுதாயப் பொறுப்புணர்ச்சி, கல்வி பெறும் இடம், மானம் கருதும் மக்கட் பண்பு, வழிபாட்டு அறம், நம்பிக்கைகள், பேய்கள் பற்றிய தமிழரின் நம்பிக்கைகள், கண்ணேறுகழித்தல், நிமித்தம் பார்த்தல், விண்மீன் வீழ்தல், பல்லி சொல்லுக்குப் பலன், காக்கை கரைதல் முதலான தலைப்புகளின்கீழ் இவ்வியல் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

4. சங்க இலக்கியங்களில் அரசியல் அறங்கள்

சங்க இலக்கியங்களில் அரசியல் அறங்கள் - எனும் நான்காவது இயலில் சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் அரசியல் அறங்கள் விளக்கப்பெற்றுள்ளன. இதில் அறத்திற்கான விளக்கம், மனமாசு அற்றதே அறம், அறமே கடவுள், குடிப்பேணல், நீதி, கண்ணோட்டம், தண்டனை, அக ஒழுக்கத்தில் தண்டனை, தருமம், கொடை, அளவில்லா பரிசில்கள், முல்லைக் கொடிக்குத் தேர். இறவாமை ஈந்த வள்ளல், வரி விதித்தல், போரின் மாண்பு, களம் குறித்துப் போர் செய்தல், வஞ்சினமும் அறமும், தூதும் அறமும், சங்க கால அரசியலில் ஒற்றர்கள், பழந்தமிழர்களின் போர் செய்யும் முறைகள். ஒத்த வலிமையுடையவரோடு போர் தொடுத்தல் புறமுதுகிடைமையைப் போரறமாக மதித்தமை முதலான தலைப்புகளின் கீழ் ஆராயப் பெற்றுள்ளன.

முடிவுரை

இவ் ஆய்வின் மூலம் ஆய்ந்தறியப்பெற்ற மெய்ம்மைகள் இப்பகுதியில் தொகுத்துக் கூறப்பெற்றுள்ளன. எதிர்கால ஆய்வுக்கு வழி காட்டும் வகையில் அறம் பற்றிய ஆய்வுக் களங்கள் சுட்டிக் கூறப்பட்டு உள்ளன. குற்றவியல் நோக்கில், சமூக நோக்கில் மனித ஆழ்மன உணர்வுகளை ஆராயும் நோக்கில் மேற்கொள்ளப்பெறும் ஆய்வுகளுக்கு அறங்கள் பற்றிய கோட்பாடு தேவை என்னும் கருத்து தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றது.

துணைநூற்பட்டியல்

முடிவுரையை அடுத்துத் துணை நூற்பட்டியல் அமைந்துள்ளது.

இது முதன்மை நூல்கள், துணைமை நூல்கள் எனும் இருபகுப்பில் அமைந்துள்ளது.

இயல் ஒன்று

அறம் - வரையறை, விளக்கம்

இயல் ஒன்று அறம், வரையறை விளக்கம்

பதினெண்மேற்கணக்கு நூல்கள் என்று குறிப்பிடப்பெறுகின்ற சங்க இலக்கியங்கள் தமிழினத்தின் பண்பட்ட வாழ்வியல் ஆவணங்களாகும். அவற்றில் அக்காலக்கட்டத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வியல் நிலை, பழக்க வழக்கம், பண்பாடு ஆகியவற்றைக் கொண்டு ஒரு காலக் கட்டத்தின் பதிவேடாகத் திகழும் தன்மை பொருந்தியதாகவும் கருதப்படுகிறது. இவற்றின் நோக்கம் மானுடத்தை முன்னிறுத்தி முன்னேற்றுவதாகும். மனித வாழ்க்கையானது செம்மாந்த நடைபோட்டு செம்மைத்தன்மை அடைய மிகவும் பயனுள்ளவையாகக் கருதப்படுபவை இலக்கியங்களே என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. அத்தகைய சிறப்புப் பொருந்திய இலக்கிய வகைமைகளுள் முதன்மையானது சங்க இலக்கியங்களேயாகும். இவை மனித இனத்தைப் பண்படுத்திப் பாத்திரமாக்கும் பக்குவம் பெற்றவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய தன்மை கொண்ட இலக்கியங்களில் காணலாகும் அறம் மற்றும் அது தொடர்பான செய்திகள் யாவற்றையும் ஆராய்ந்து வெளிக்கொணர்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

தொன்மை சான்ற தமிழகம்.

இந்தியா இன்று கொண்டிருக்கும் வடிவத்தை முன்பு கொண்டிருக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும், குமரிக் கண்டத்திற்குத் தெற்கே இருக்கும் இந்தியப் பெருங்கடலானது முன்பு

ஒரு பரந்த நிலப்பரப்பாக இருந்தது. இவ்வாறு விரிந்திருந்த இந்நிலப்பரப்பின் எல்லைகளாகக் கிழக்கே பர்மா, தெற்கே சீனா, மேற்கே ஆப்பிரிக்காவின் கிழக்குக் கடற்கரை, வடக்கே விந்திய மலை இருந்ததாகக் கருதப்பட்டது. இவ்விதமாகக் கருதப்பட்ட இந்நிலத்தையே லெமூரியா என்று ஆங்கிலப் பௌதிக நூலார் குறிப்பிடுகின்றனர். இக்கருத்தினை வலியுறுத்தும் வகையில்,

வி.ஆர்.ஆர்.தீட்சிதர் தன்னுடைய வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட தென்னிந்தியா என்னும் நூலில் “உலகம் தோன்றிய காலத்தில் தீக்குழம்பாக இருந்த மண் முதலில் குளிர்ந்து அமைந்த நிலப்பகுதி தென்னிந்தியாவாகும். இவ்விடத்தில் மனிதன் தோன்றியிருக்கலாம் என்னும் கருத்து நிலவுகிறது.¹ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

கடல்கோள்

தமிழர்கள் இதனைக் குமரிக்கண்டம் என்று வழங்கினார்கள். அக்குமரி நாட்டின் வடக்கே குமரி ஆறும் தெற்கே பஃறுளி ஆறும் ஓடிக் கொண்டிருந்ததாகக் கூறுவர். காலப்போக்கில் இவ்விரு ஆறுகளையும் இவற்றினிடையே இருந்த நாற்பத்தொன்பது நாடுகளையும் ஆழிப்பேரலை அடித்துச் சென்றதாக இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இதனைத் தெளிவுறுத்தும் வகையில்

வடிவேல் எறிந்த வான்பகை பொறாது
பஃறுளி ஆற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசை கங்கையும் இமயமும் கொண்டு
தென்திசை ஆண்ட தென்னவன் வாழி-²

என்று சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவடிகள் பாண்டிய மன்னனைப் புகழ்வதன் மூலம் அறியலாம். இதனால் பாண்டிய நாட்டில் ஓடிய பஃறுளி ஆறும், பன்மலைப் பகுதிகளும் குமரி மலையும் கொடிய ஆழிப் பேரலையால் அடித்துச் செல்லப்பட்டு அழிந்தொழிந்தமை தெளிவாகிறது. இவ்வாறு லெமூரியா கண்டத்தில் ஓடிய பஃறுளி ஆற்றினைப் பற்றிப் புறநானூறு

“எங்கோ, வாழிய குடுமி! தங்கோச்

செந்நீர் பசும்பொன் வயிரியர்க்கு ஈத்த

முந்நீர் விழவின் நெடியோன்

நன்னீர் பஃறுளி மணலினும் பலவே-³

எனக் குறிப்பிட்டிருப்பதன் மூலம் பஃறுளி ஆறு பற்றிய செய்தி தெளிவாகிறது. இப்பாடலின் மூலம் பண்டைத் தமிழகத்தில் லெமூரியா கண்டத்தில் பஃறுளி ஆறு ஓடியதும், அவ்வாற்றை நல்வழிப்படுத்தி நாட்டிற்கு நன்மை புரிந்தவன் பாண்டிய மன்னன் “நெடியோன்” என்பதும் புலனாகக் காணலாம்.

உலகின் முதன்மை நிலப்பரப்புத் தமிழகமே என்பதும் அது ஆழிப்பேரலையால் அழிவுக்கு உட்பட்டதென்பதும் மேற்கண்ட சான்றுகளின் மூலம் அறிய வருகிறது. இவை தவிர, கலித்தொகையில் பாண்டிய மன்னனின் வீரம் பற்றிக் கூற வந்த புலவர்,

மலிதிரை ஊர்ந்து தன் மண்கடல் வெளவலின்

மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார் நாடு இடம்பட

புலியோடு வில் நீக்கி புகழ் பொறித்தகிளர் கெண்டை

வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்.⁴

எனும் பாடல் அடிகளில், ஆழி அலைகள் பொங்கி எழுந்து நாட்டினைச் சூழ்ந்து கொண்டதைக் குறிப்பிட்டுள்ளமை கொண்டும் தெளியலாம். இவற்றின் மூலம் தமிழகம் மிகப் பழமையானது என்பதும்; தமிழினம் தொன்மை நலம் சான்ற புகழ் கொண்டது என்பதும் புலனாகிறது. மேலும் இவை தவிர தமிழனத்தின் தொன்மை பற்றி;

“கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே

வாளொடு முன்தோன்றிய மூத்தக் குடி”

எனப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை குறிப்பிடுகிறது. இதன் மூலம் தமிழர்கள் தமிழகத்தின் தொன்மைக்குடியினர் என்பதும், இவர்கள் பிற நாட்டிலிருந்து இந்தியாவிற்கு வரவில்லை என்பதும் உறுதியாகிறது. இக்கருத்தை வலியுறுத்தும் வகையில்,

“தமிழர்கள் தென்னிந்தியாவை வென்று குடியேறினார்களோ அன்று முதல் பூர்வீகமாகவே அங்கு வாழ்ந்து வருகிறார்கள் எனன்று அறியக் கூடாத அவ்வளவு பழமைத் தொட்டு இந்தியாவில் உறைகின்றார்கள் என்றும் அவர்களுடைய உற்பத்தி மதுரை அல்லது தஞ்சாவூருக்குச் சமீபத்தில் இருக்கலாம் என்றும் அவர்கள் பிறநாடுகளிலிருந்தும் இந்தியாவை அடைந்தார்கள் என்பது குறித்து யாதும் வரலாறு காணப்படவில்லை⁵

என்றும் டாக்டர் வெர்குசன் கூறியிருப்பதும் அறியத்தக்கது.

இவ்வாறு தமிழின் தொன்மையும் தமிழர்களின் தொன்மையும் மேலும் இவர்கள் உலகின் பல்வேறு இடங்களுக்குச் சென்று

குடியேறியதையும் அறிஞர்கள் பலரும் தத்தம் நூல்களில் குறித்துச் சென்றுள்ளனர்.

தமிழின் மேன்மை

கால வெள்ளத்தின் ஆற்றிடை நீர்ப்பரப்பில், ஆயிரமாயிரம் மொழிகள் அழிந்து வருகின்றன. இச்சூழ்நிலையில் இன்றளவும் இளமைகுன்றா நடைபோட்டு, துள்ளல் ஓட்டம் போடும் மொழி தமிழ் என்றால் அது மிகையொன்றுமில்லை. ஏனெனில் இன்றளவும் பேச்சு வழக்கிலும் எழுத்து வழக்கிலும் எதிர் நடைபோட்டு தன் தளிர் நடை மாறாமல் தன்னையும், தன்னைச் சார்ந்த மனித இனத்தையும் அடையாளம் காட்டுவது தமிழ் மொழி ஒன்றே என்பது உலகறிந்த உண்மையாகும்.

மேலும், இவை தவிர பழைமைக்கும் பழைமையாய் இலக்கிய வளமுடையதாய் நிற்பதோடு புதுமைக்கும் புதுமையாய்க் கருத்துச் செல்வம் நிறைந்து என்றும் இளமைப் பொலிவுடன் விளங்குவது தமிழ் மொழியேயாகும். எனவே, தமிழ் மொழி பெருமை மிக்க வரலாறு உடையதாகும் என்பதை விளக்கிடும் வகையில்,

நிழற்பொலி கணிச்சிமணி நெற்றியுமிழ் செங்கண்

தழற்புரை சுடர்க்கடவுள் தந்த தமிழ் தந்தான்”.⁶

என்று கம்பர் கூறுவது சுட்டத்தக்கது.

ஆதி சிவன் பெற்றான்

அகத்தியன் எனை வளர்த்தான்.

என்று தமிழ்த்தாய் கூறுவதாகக் கூறுகிறார். இவ்விதம் தமிழ் மொழியின் பிறப்பினை அநாதியான இறைவனோடு தொடர்புபடுத்திக் கூறுவது மொழியின் மிகத்தொன்மையான தன்மையைப் புலப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. மேலும், இக்கருத்துப்பட

தமிழ் மிகமிகப் பண்பட்ட மொழி என்றும் தனக்கே

உரியதாக வளர்ந்த சிறந்த இலக்கியச் செல்வம்

உடையமொழி⁷

என்று மாக்ஸ்முல்லரும் கூறியிருப்பது ஈண்டுக்குறிப்பிடத் தக்கது. மேலும், தமிழ்மொழி ஏராளமான இலக்கிய வளங்களைத் தன்னுள்ளே கொண்டு தன் சீரிளமைக் குறையாமல் வாழ்ந்து தன் மக்களையும் காத்து வருவதை;

இலக்கியச் செல்வங்கள் பலவற்றைப் பெற்றிருக்கும் தமிழின் மேல் ஆந்திரராகிய தாம் பொறாமைக் கொள்வதாகக் கூறுகிறேன்.⁸ என்று ஆந்திராவைச் சேர்ந்த சி.ஆர்.ரெட்டி கூறியிருப்பதன் வழியும் அறியலாம். இதன் மூலம் தமிழ்மொழி இலக்கியச்செழுமை நிறைந்த தொன்மையான மொழி என்பது தெற்றெனப் புலப்படக் காணலாம்.

சங்க காலம்.

உலகின் செம்மொழிகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படுவது தமிழ்மொழி யாகும். இது ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சிறந்த இலக்கிய வளம் பெற்று விளங்கியதென்பதைச் சங்க நூல்களின் மூலம் தெளியலாம். அவசரயுகத்தின் அடிநாதமாய் விளங்கும் இன்றைய நிலையிலும் தமிழ்மொழியின் தோற்றுவாய் எங்கே கிடக்கிறது என்பது அறியக்கூட

முடியாமல் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றைத் தவிர லெழுரியா விற்குத் தெற்கில் பலகாவத தூரம் தமிழ்மொழி பேசப்பட்ட எழுதப்பட்ட பல நாடுகள் இணைந்த நிலப்பரப்பு பரந்து விரிந்து இருந்தது. இந்நிலப்பரப்பு காலத்திற்குக் காலம் ஏற்பட்ட ஆழிப் பேரலை போன்ற பேரிடர்களால் அழிந்து போயின.

தமிழகத்தின் எல்லை (சங்ககாலம்)

வடக்கே வேங்கடத்தையும், தெற்கே குமரிமுனையும் தன் எல்லையாகக் கொண்டு சங்க காலத் தமிழகம் கட்டமைக்கப்பட்டு இருந்தமையைச் சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறியலாம். இவ்வகையில்,

“வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்,
தெனாஅது உருக்கெழு குமரியின் தெற்கும்,
குணாஅது கரை பொரு தொடுகடல் குணக்கும்,
குடா அது தொன்று முதிர் பெளவத்தின் குடக்கும்⁹,
தென்குமரி வடபெருங்கல்
குண குட கடலா எல்லை¹⁰

என்று புறநானூறு தமிழக எல்லையைச் சுட்டியிருக்கக் காணலாம். இவ்வாறே தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரம்,

வடவேங்கடந் தென்குமரி

ஆயிடைத்

தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்து.¹¹

என்று குறித்துள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

தமிழ்மொழி செழித்து வளர்வதற்குச் செம்மாந்த நடை போட்டுச் சிம்மாசனம் ஏறிய காலமே சங்ககாலமாகும். இதனைத் தமிழகத்தின் பொற்காலமென்று சுட்டலாம். சங்க காலம் எனக் கூறப்படுகின்ற தகுதி வாய்ந்த இக்காலத்தை கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கும், கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்டதாகக் கருதலாம். இதனைத் தெளிவுறுத்தும் வகையில்

பொதுவாக நோக்கும்போது சங்க காலம் கி.பி.மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியாக இருந்திருக்கலாம் என்ற கருத்தும்; கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி அல்லது முதல் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியாக இருந்திருக்கலாம் என்ற கருத்தும் ஏற்படையதாகத் தோன்றுகிறது என்று சி.பாலசுப்பரமணியன் கூறியிருப்பதும் நோக்கத்தக்கது.

மேலும் சங்ககாலம் பற்றிய பல்வேறு கருத்துகளைப் பல்வேறு ஆய்வாளர்கள் சான்றுகளின் துணையுடன் கூறியுள்ளனர். அவர்களுள் மு.இராகவஐயங்கார், கா.சு.பிள்ளை, மா.இராசமாணிக்கனார், டி.ஏ.கோபி நாத்ராவ், ந.சி.கந்தையா பிள்ளை, மற்றும் சிலர். இவ் ஆய்வாளர்களின் கருத்துக்களும் அவர்கள் கூறும் காலமும் ஆய்வுக் குரியது. இவை சங்கக் காலத்தைக் கணக்கிட ஓரளவு துணைபுரியும் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை.

தமிழர்களைத் தமிழர்களே ஆண்ட காலமொன்று உண்டென்றால் அது சங்ககாலம் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை. ஏனெனில், சங்க கால மன்னர்களான சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் அனைவரும் தமிழின் மரபையும் பெருமையையும் போற்றிப் பாராட்டும் பண்பு

நிறைந்தவர்களாக இருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மேலும், தம் உயிரைவிட தமிழ் அறிந்த புலவர்களின் உயிரைப் பொன்னே போல் போற்றிப் பாதுகாத்தனர். இக்காலத்தில் தமிழ் மொழியில் எண்ணிறந்த இலக்கண இலக்கியங்கள் தோன்றிச் செழித்து வளர்ந்து, இன்றளவும் தன் அடையாளத்தை இழக்காமல் இருப்பதற்குத் துணை புரிகிறது. மேலும், பழங்காலத்தில் முதற்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம், என முச்சங்கங்கள் இருந்தன. அவை முறையே தென்மதுரை, கபாடபுரம், மதுரையில் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இவற்றில் முதற்சங்கத்தில் அகத்தியர், முரஞ்சியூர், முடிநாகராயர், முதலிய புலவர்களும், இடைச்சங்கத்தில் தொல்காப்பியர், பனம்பாரனார், வள்ளூர் காப்பியன் முதலிய புலவர்களும்; கடைச் சங்கத்தில் கபிலர், பரணர், நக்கீரர், முதலிய புலவர்களும் இருந்து தமிழாய்ந்தனர் என்பர். இறையனார் களவியல் உரையே முச்சங்கங்கள் பற்றிய முழுமையான வரலாற்றைத் தரும் முதன்மையான நூலாகக் கருதப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்க இலக்கியம்

தமிழ்மொழி சொல் வளம், பொருள் வளம் மற்றும் இலக்கிய வளமை கொண்ட மொழியாகும். பண்பாடு நிறைந்த இத்தமிழ் எண்ணிறந்த இலக்கிய வளங்களைத் தன்னுள்ளே கொண்டிருந்தாலும் அவையாவும் கடல்கோள்களாலும், கால வெள்ளத்தாலும் அடித்துச் செல்லப்பட்டு அழிந்தொழிந்தது போக எஞ்சியவற்றை நிரல்படத்

தொகுத்துப் பாதுகாத்துப் பயன்படுத்தி வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.
மேலும், அவ்வாறு தொகுத்தவற்றை

“தொகை எனச் சுட்டப்படுவன எட்டுத் தொகை நூல்களாகும்.
இத்தொகை நூலைப் பாட்டின் அளவு கொண்டு தொகுத்தனர்.
தொடக்கக் காலத்தில் கவிஞர்கள் சிறுசிறு கவிதைகளாக
இயற்றியிருப்பார். அத்தகைய தனிப்பாடல்களையெல்லாம் அளவாலும்
பொருளாலும் பாடல் நிலையாலும் சிறப்பாலும் தொகுத்து எட்டுத்
தொகை என அழைத்தனர். எட்டுத் தொகையில் இடம் பெறும்
நூல்களை

“நற்றிணை நல்லகுறுந் தொகைஐங் குறு நூறு
ஔத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலியோடு அகம்புறம்மென
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை”.

என்றும் பழைய வெண்பா சுட்டுவதன் வழி அறியலாம்.

இவ்வாறே,

“பத்துப் பாட்டாதி மனம் பற்றினார் பற்றுவரோ

எத்துணையும் பொருட்கிசையும் இலக்கிணமில் கற்பனையே”

என்று மனோன்மணியம் சுந்தரம் பிள்ளை பத்துப்பாட்டு நூல்கள்
இவையென்பதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

சங்க இலக்கியங்கள்:

தமிழ்மொழி இலக்கிய வளத்தால் பெருமை பெற்றது. தமிழ்
மொழியின் எண்ணிலடங்கா இலக்கியக் கருவூலத்தில் கால

வெள்ளத்தாலும் கடல் கோள்களாலும் அழிந்தவை போக எஞ்சிய
கடைச்சங்க நூல்களையெல்லாம் தொகுத்துப் பாட்டு, தொகை என்று
வழங்கினர்,

பத்துப்பாட்டை

“முருகு பொருநாறு பாணிரெண்டு முல்லை

பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி மருவினிய

கோல நெடுநல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப்

பாலை கடாத் தொடும் பத்து”.

என்றும் பழம்பாடல் சுட்டிட அறியலாம்.

இத்தகு பாட்டும் தொகையுமாகிய பதினெண்மேற்கணக்கு
நூல்கள் யாவும் பெரும்பாலும் அறக்கருத்துக்களை முன்னிறுத்தியே
பாடப்பட்டுள்ளன.

அறிவியல்

புவி மண்டலத்தில் படைக்கப்பட்ட எண்ணற்றப்படைப்புகளில்
மனிதனும் ஒருவன், அவ்வாறு படைக்கப்பட்ட உயிரினங்களில் மனிதன்
தான் பெற்றப் பகுத்தறிவின் மூலம் ஒருச் செயலை எப்படிச் செய்ய
வேண்டுமென்று சிந்தித்துச் செயல்படும் திறனைப் பெற்றுள்ளான். தன்
செயல்பாடுகள் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டுமென்று சில
நெறிகளையும் விதிகளையும் அவனே ஏற்படுத்திக் கொண்டான். அவை
மனிதனின் நன்னடத்தைகளாகக் கொள்ளப் பட்டன. இந்த
நடத்தைகளே பின் நாளில் “அறம்” என்றும், ஒழுக்கம் என்றும்,
“நற்பண்பு” என்றும், “கடமை” என்றும் வழங்கப்படலாயிற்று.

பொதுவாகவே மனிதன் நலமாக வாழ்வதற்கும் அந்நல்வாழ்வின் பயனாகிய இன்பத்தை அடைவதற்கும் அவன் கடைப்பிடித்து ஒழுக வேண்டிய நல்ல பழக்கவழக்கங்களையும், தீயவை என்று கடிந்து ஒதுக்க வேண்டிய செயல்முறைகளையும், அறிந்து நல்லவற்றை மட்டும் பின்பற்றி ஒழுகுவதே அறம் எனப் போற்றப்படுகிறது.

நாம் இக்கருத்துக்களை நுணுகி ஆராயும் பொழுது அறம் என்ற சொல்லானது மனித சமுதாயம் தங்களுக்குள் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும்?. எவற்றை நோக்கித் தங்கள் செயல்களை அமைக்க வேண்டும்? எத்தகைய செயலானது தன்னையும் தன் சமூகத்தையும் பாதுகாக்கும்?. எது அமைதி தரக்கூடியது. எது நீண்ட வாழ்விற்கும் நிலைத்த இன்பத்திற்கும் வழி வகுக்கும் என்பன போன்ற வினாக்களுக்கு எல்லாம் விடையளிப்பதாக இருக்கிறது என்பதை அறிய முடிகிறது.

அறம் பொருள்- வரையறை

“அறம்” என்ற தமிழ்ச் சொல்லுக்குப் பொருத்தமான ஆங்கிலச் சொல் “எத்திக்ஸ்” (Ethics) என்பதாகும். இச்சொல்லிற்கு ஆங்கில அகராதி, தனிமனிதன் பிறருடன் தொடர்பு கொள்ளத் துணை செய்யும் பொது இயல்பான ஒழுக்கம்.¹² என விளக்கம் தருகின்றது. எத்திக்ஸ் என்னும் சொல் கிரேக்க மொழிச் சொல்லாகும். ‘எதோசு’ (Ethos) என்னும் வேர்ச்சொல்லின் அடியாகத் தோன்றியது. முதன்முதலில் இவ்வடிச்சொல், பழகிப்போன நடத்தை, வழக்கம், மரபு என்னும் பொருளையே உணர்த்தியது. பின்னர் அவற்றுள் “நடத்தை” என்னும்

பொருளே “எதோசு” என்னும் சொல்லிற்குரிய சிறப்புமிக்கப் பொருளாகப் போற்றப்படலாயிற்று. நாளடைவில் அச்சொல்லடியாகத் தோன்றிய ஒழுக்கத்தைப் பற்றிய “அறிவியல் கலை” என்று போற்றப்படும் நிலையை அடைந்துள்ளது¹³.

பண்டைக் காலத்தில் அற நூல்கள் தனித்து இருந்தனவா, என நோக்குங்கால் தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் சிலவற்றில் அவை இருந்தமை புலனாகின்றன. இந்நூல் அறச்செய்திகள் கூறும் பாவகை பற்றி விதந்து கூறுகின்றது. மேலும் முதுமொழி, வாயுறைவாழ்த்து, அங்கதம், என்னும் யாப்பு வகைகள் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் அறம் உணர்த்துவனவாக விளங்கக் காணலாம். அடிவரை இல்லாதன எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பனவற்றுள் மந்திரம், குறிப்பு என்பன வற்றிலும் அறம் குறிக்கப்பெறுகின்றது. அவர் கூறும் எண் வகை வனப்பினுள் அம்மையும் தோலும் அறத்தைச் சுட்டியனவாக அமைந்துள்ளன. வாழ்த்து நிலையில் வரும் புறநிலை, வாயுறை, செவியறிவுறாஉ, அவை அடக்கியல் என்னும் நால்வகைச் செய்யுளும் அறத்தையே நுவல்வனவாக அமைந்துள்ளன.

சங்க காலத்தில் தனியே அறநூல் இருந்ததாகப் புலப்படவில்லை. ஆனால் சங்கப் பாடல்களில் அறச் செய்திகள் ஆங்கங்கே பரவிக்கிடக்கின்றன. வாழ்க்கைக்கு உறுதி பயக்கும் பொருள்கள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு, என்பனவாகும். வீடு நீங்கிய ஏனைய மூன்றையும் தொல்காப்பியமும், சங்க இலக்கியமும் குறிப்பிடுகின்றன. இதனை,

அந்நிலை மருங்கின் அறமுத லாகிய
மும்முதற் பொருட்டும் உரிய என்ப¹⁴

எனவும்,

இன்பமும், பொருளும் அறனும் என்றாங்கு

அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருகின்¹⁵

சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்

அறத்து வழிப்படுஉம் தோற்றம் போல¹⁶ எனவும்,

அறம்பொருள் இன்பமென் றம்முன்றின்¹⁷

என்றும் அம்முன்றனுள், இன்பத்தை அகப்பாடல்களும் ஏனைய
இரண்டினையும் புறப்பாடல்களும் விரித்துக் கூறுகின்றன.

உறுதிப் பொருள்களாக “அறம், பொருள், இன்பம், வீடு” என்னும்
இந்நான்கினுள் முதலிடம் பெறுவது அறமாகும். இது மனித
வரலாற்றுடன் தொடர்புடையதாகும். மனித வளர்ச்சியைப் போன்றே
அறவளர்ச்சியும் தொடங்கியது. காலமானுபாட்டிற்கேற்ப நிகழும்
வளர்ச்சியைப் போன்றே அறத்திற்குரிய பொருளும் நெகிழ்ச்சி
யுடையதாக வளர்ந்து வருகிறது. இதனை

“அறு என்னும் அடிச் சொல்லிற்கு, “அறுத்துச் சொல்”,

வழியை உண்டாக்கு’, ‘உருவாக்கு’, ‘துண்டி’, ‘வேறுபடுத்து’,

என்ற பலவகைப் பொருள்கள் வழங்கிவருகின்றன. அம் என்னும்
தொழிற்பெயர் விகுதி அறுத்தலாகிய தொழிலை உணர்த்துகிறது.

இத்தகைய சொல்லமைப்பில் ஆராய்ச்சியின் அடிப்படையில் ‘அறம்’
என்னும் சொல்லிற்குப் பின்வரும் விளக்கம் தரப்படுகின்றது.

மனிதன் தனக்கென வரையறுத்துக் கொண்ட ஒழுக்க முறைகளின் தொகுதியே-முழுநிறை வடிவமே-அறம் என்று கூறுவர்¹⁸. எனக் குறிப்பிட்டு விளக்குகிறார் க.த.திருநாவுக்கரசு

‘அறம் என்னும் சொல் ஒழுக்கம் என்ற பொருளில் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் ஆளப்பெற்றுள்ளமையை,

அறம்சாரான் முப்பேபோல்¹⁹

அறனி லாளன்²⁰

என்னும் அடிகள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன.

உயர்ந்தோர் வழக்கு என்பதனை, “வழக்கியலாணை”²¹ என்பர் தொல்காப்பியர். அறம் என்னும் சொல் இப்பொருளில் வழங்கி வந்துள்ளமையை

அறநெறி யிதுவெனத் தெளிந்த²²

----- அறந்தா

றன்றென மொழிந்த தொன்றுபடு கிளவி²³

என அமைந்த இலக்கிய அடிகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

அறம் என்னும் சொல் நடுவு நிலையோடு நின்று ஆராய்ந்து கூறும் நீதி என்னும் பொருளில் இலக்கண இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளமையே

அறக்கழி வுடையன பொருட்பயன் வரினே²⁴

அறநெறி முதற்றே யரசின் கொற்றம்²⁵

அறநனி சிறக்க²⁶

என்னும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

கடமையைக் குறிக்கவும் இலக்கியங்களில் ‘அறம்’ பயன்படுத்தப்
பட்டுள்ளது.

----- அறம் பூண்டு,

பாரியும் பரிசிலர் இரப்பின்²⁷

பிறர்நோயுந் தந்நோய்போற் போற்றி அறனறிதல்

சான்றவர்க் கெல்லாங் கடனானால்²⁸

முதலிய பாடற்பகுதிகள் இதற்குச் சான்றாகிறது.

ஈகை என்ற பொருளில் வழங்கியுள்ளமையை,

அறஞ்செய் தீமோ வருள்வெய் யோய்²⁹

அறந்தலைப் பிரியா தொழுகலும்³⁰

என்பனவற்றால் அறிய முடிகிறது.

நற்செயல்களின் பயனாகக் கிடைக்கும் புண்ணியத்தையும் அறம்
என்னும் சொல் குறித்துள்ளது என்பதனை,

அறனு மன்றே ஆக்கமும் தேய்ம்³¹

அருளுறச் செயின்றுமக் கறனுமா ரதுவே³²

முதலிய அடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

அது அறக்கடவுளை குறித்தது என்பதற்கு,

அறம்புரிந் தன்ன செங்கோ நாட்டத்து³³

அறனோடி விலங்கின்றவ ராள்வினைத் திறந்தே³⁴

என்னும் அடிகள் சான்றாகின்றன.

சமயம் என்னும் பொருளிலும் “அறம்” பயின்று வந்துள்ளமையை

அறதொழி லந்தன ரறம்புரிந் தெடுக்க³⁵

அறம்புரி யருமறை நவின்ற நாவிற்³⁶

என்னும் அடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

‘அறம்’ என்னும் சொல்லிற்குத் தமிழில் எட்டு வகையான பொருள்கள் கையாளப்படுகின்றன. பொதுவாக நற்பண்பு அல்லது நல்லொழுக்கம் என்னும் பொருண்மைகளில் தமிழ் இலக்கியங்களில் வழங்கப்பெற்றிருப்பதை நாம் காண்கிறோம். மேலும் இது தவிர வழக்கம், நீதி, கடமை, ஈகை, அறக்கடவுள், புண்ணியம், சமயம் போன்ற பொருள்களிலும் வழங்கி வருகிறது³⁷

என்று விளக்கம் அளிப்பர் க.த.திருநாவுக்கரசு,
அறத்திற்கு விளக்கமாக

அறமெனப் படுவ தியாதெனக் கேட்பின்
மறவா திதுகேள் மன்னுயிர்க் கெல்லாம்
உண்டியு முடையு முறையுளு மல்லது
கண்ட தில்³⁸

என்று மணிமேகலை மொழிகிறது.

‘ஈதல் அறல்’³⁹ என்பர் ஔவையார், “அறங்களை முப்பத்திரண்டாக அபிதான சிந்தாமணி வகைப்படுத்தி உரைக்கின்றது”⁴⁰ அறச்செயல்கள் முப்பத்திரண்டையும், அவற்றின் பெயர்களையும் சேந்தன் திவாகரம் குறிப்பிடுகின்றது.⁴¹ ஆயின் அறம் இம்முப்பத்திரண்டனுள் அடங்குவ தன்று. அறம் என்பது எல்லையற்றது; பரந்தது; விரிந்தது, நற்செயல்கள் அனைத்துமே அறத்தின் பாற்படுவன. எனவே அவற்றை எண்ணிக்கையுள் அடக்கிக் கூறல் இயலாது.

அறமே அறிவு, அறிவே அறம், எனக் கிரேக்க நாட்டுத் தத்துவ ஞானிகளாகிய சாக்கிரட்டீசு, பிளாட்டோ போன்றவர்கள் அளித்த

வரையறைகளுக்கேற்ப, மனிதனுக்குச் செயற்பாட்டு அறிவைத் தந்தது. அவனைச் செயலறம் பேணும் அறப் பேரறிஞனாக வாழத் துணை நிற்பது “அறவியல்” என விளக்கம் கூறுவது மரபு⁴² என்று வாழ்வியற் களஞ்சியம் குறிப்பிடுகின்றது.

சமுதாயத்தில் வாழும் மனிதர்களின் நடத்தையைப் பற்றி ஆராயும் ஒருவகை விஞ்ஞானமாக மேல்வரம்பிட்ட விஞ்ஞானமாக (Normative Science) அறவியலை வரையறுக்கலாம். ஒரு மனிதனின் நடத்தை சரியானதென்றோ தவறானதென்றோ நன்மை பயக்கு மென்றோ தீமை பயக்குமென்றோ கூறுவதும் இது போன்று முடிவு கட்டுவது அல்லது தீர்மானிப்பது இந்த விஞ்ஞான வகையுள் அடங்கும்⁴³

ஒவ்வொரு விஞ்ஞான வகைக்கும் குறிப்பிட்ட எல்லை உண்டு, தாவரவியல் (Botony) தாவரங்களைப் பற்றிக் கூறுவது; உளநூல் (Psychology) உள்ளங்ளைப் பற்றிக் கூறுகின்றது; இதே போன்று அறநூலும், நம் நடத்தையைப் பற்றி கூறும் சில முடிவுகளைப் பற்றி ஆய்கிறது⁴⁴ என்று அறவியல் குறித்து விளக்கம் கூறப்படுகிறது.

மனிதனை நன்னெறியில் நடக்கச் செய்வதும் குறிக்கோள் நிறைந்த ஒழுக்கமுடைய வாழ்க்கையை வாழ வைப்பதும் அறவியல் என்பதை மேற்கூறிய விளக்கங்கள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன.

“அறம் என்பது நல்வினை மாந்தர் யாவரும் நல்வினை செய்ய விரும்புதல் வேண்டும் என்பது ஒளவையாரின் கட்டளை⁴⁵. அறநூல் ஆராய்ச்சி செய்த மேனாட்டு அறிஞர்களும் இக்கருத்தை மேற் கொண்டிருந்தனர். எ.கா.காண்ட் (Immunal Kant) என்னும் ஜெர்மானி

நாட்டு அறிஞர் இயற்றிய “Fundamental Principles of the metaphysics of morals (அறநூல் மெய்ப்பொருளின் அடிப்படையான கொள்கைகள்) என்னும் நூலில் அறம் குறித்து;

ஒரு நல்வினையைச் செய்து முடிப்பதனாலும், அதனைச் செய்வதற்கு ஏற்ற தகுதி உடமையினாலும் ஓர் எண்ணம் நல்லெண்ணம் என்று கருதப்படமாட்டாது. அது தன்னுள் நல்லதாக இருத்தல் வேண்டும். வாய்ப்பு இன்மையாலும் யாதானுமொரு முன்னிலையாலும் ஒரு நல்லெண்ணம் ஒரு நல்வினையைச் செய்யாது ஒழிந்தாலும் அதனைச் செய்ய ஆற்றலில்லாது நின்றாலும் அது தன்னுள் நல்லதாய் இருக்கும். ஒரே தன்மையில் ஒரு மணி போன்று ஒளிவிட்டு விளங்கும்.⁴⁶

என்று விளக்கியிருக்கக் காணலாம். நல்வினை இயற்றலே அறமாகும். அந்நல்வினையும் மனம், மொழி, மெய், ஆகிய மூன்றும் தூய்மையாக இருத்தல் வேண்டும். உண்மை, வாய்மை, மெய்ம்மை, இம்மூன்றும் அறத்தின் அடிப்படைகளாகும். இதனை,

உள்ளத்தார் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார்

உள்ளத்து ளெல்லாம் ஊன்.⁴⁷

என்பார் வள்ளுவர். உள்ளத்தில் எண்ணும் எண்ணத்தூய்மையே உண்மை. உள்ளத்தில் தூய்மை இருந்தால் தான் சொல்லும் சொல்லில் தூய்மை இருக்கும். சொல்லும் சொல்லின் தூய்மையே வாய்மை எனப்படும். உள்ளத்திலும் சொல்லிலும் உள்ளத்தூய்மையே செயலிலும் தூய்மையைத் தரும். தூண்டலாக அமையும். இச்செயல் தூய்மையே நடத்தை, ஒழுக்கம் எனப் போற்றப்படுகிறது. இவ்வொழுக்கமே அறமாகின்றது.

அறம் என்பதை ஒரு முப்பட்டைக் கண்ணாடியாகக் கொண்டால் அதன் மூன்று பக்கங்களாக எண்ணம், செயல், சொல், ஆகியவை விளங்குகின்றன. எண்ணம் அறத்தின் நிலையாற்றலாகும். சொல் இயக்க ஆற்றலாகும். செயல் இயங்கும் ஆற்றலாகும். இம்மூவகை ஆற்றலும் செயல்படும்போது அதுவே ஒழுக்கமாகின்றது. அவ்வொழுக்கமே அறமாகின்றது.⁴⁸

தமிழின் தொன்மை இலக்கணமான தொல்காப்பியமும் பின்னர் எழுந்த பல்வேறு இலக்கியங்களும் “அறம்” என்னும் சொல்லைக் கையாண்டிருப்பினும் அறத்திற்கு விளக்கம் தரும் முதல் நூலாம் திருக்குறள்.

‘மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதலும்’⁴⁹

முகத்தானமர்ந்தினிது நோக்கி அகத்தானாம் இன்
சொலன் ஆதலும் அறமாம்.⁵⁰

எனக்கூறு செய்ய வேண்டிய அறச்செயலை⁵¹ மனம், மொழி, மெய், ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் செய்ய வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்து கின்றது. ‘அறம்’ என்பது மனத்தாய்மை என்றும், அதுவே எல்லா நற்பண்புகளுக்கும் அடிப்படை எனத் திருக்குறள் வலியுறுத்துவதாகும் என இரா.சாரங்கபாணி குறிப்பிடுவர்.⁵²

‘அறம்’ என்று வழங்கப்படும் சொல், நெகிழ்ச்சியுடைய ஒரு சொல் என்பது இவ்வாய்விலிருந்து பெறப்படுகிறது. தனிமனிதன் வாழ்க்கைக்கும் போர் நடைமுறைக்கும், குடும்ப வாழ்க்கைக்கும் மற்றும் சமுதாய வாழ்க்கைக்கும் அறச்செயலே முதன்மையானது. மேலும் நேர்மையான வாழ்க்கை வாழ்வதற்குரிய விதிமுறையாக அறம்

விளங்குகின்றது. இவ்வனைத்தையும் ஒருமுகப்படுத்திப் பார்க்கும் அளவில் உலக நலம் கருதிய நினைவும் சொல்லும் செயலும் அறம் என்றே வரையறை செய்ய முடிகிறது.

அறத்தின் தோற்றம்.

அறவாழ்க்கையின் வரலாறும், மனித வாழ்க்கையின் வரலாறும் ஒன்றே. மனித வாழ்க்கை எவ்வாறு படிப்படியாக முன்னேறித் தேவையான மாற்றம் பெற்று வளர்கின்றதோ அவ்வாறே அறநெறியும் உடன் வளர்கின்றது. இந்நிலை மாந்தர் இனத்துக்குப் பொதுவானது. 'ஆதிமக்களுடைய வாழ்க்கையில் துல்லியமான அறப்பண்பைக் காணுதல் இயலாது. ஆயினும், அறத்தின் கூறுகள் சில காணப்படுகின்றன. அவை இயற்கை விருப்பத்தின் தூண்டல்களாகவும், சமுதாயக் கட்டுப்பாட்டின் விளைவுகளாகவும் அமைந்தவை. நல்லது, கெட்டது இவற்றை ஆராய்ந்து பார்க்கும் பகுத்தறிவினால் ஏற்பட்ட பண்புகள் அல்ல. ஆயினும் அவை மனிதனிடத்தில் தோன்றியிராவிடில் அவன் விலங்கு நிலையிலேயே இருந்திருப்பான்.

எனவே மனித குலத்திற்குச் சிறப்புக்குணமாக விளங்குவது அறம் என்பதும், அதன் மூலம் தத்துவங்கள் மனித வரலாற்றின் முதல் நிலையிலேயே தோன்றின என்பதும் கருத்திற் கொள்ளத்தக்கன.⁵³

பழங்கால மக்கள் பசி, பிணி, பகை, வறுமை, ஆகிய வாழ்க்கைப் போராட்டங்களிடையே இன்பமும் பொருளும் பெறப் பல்வேறு நெறிகளைப் பின்பற்றி இருந்தனர். இந்நெறிகளில் பிறருக்குத் தீங்குதராத நல்ல நெறியிலேயே பெற வேண்டும் என்ற ஒழுக்கமே

கட்டுப்பாடாக, கடமை உணர்வாக மக்களிடையே வளர்ந்து ஏற்றுக் கொள்ளப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். மரபொழுக்க நிலையில் இவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்ளப் பெற்ற நெறிகளையே அறங்கள் என இலக்கியங்கள் வலியுறுத்துகின்றன.

அறநெறியில் ஈட்டப்பெறாத செல்வமும், இன்பமும் நிலையற்றவை என்று எண்ணும் நிலை ஏற்பட்டது. வஞ்சனையால் ஈட்டப்பெறும் செல்வமும் இன்பமும் பழி என்றும் கருதப்பட்டமையும் கவனத்திற்குரியது. அறநெறி வழி வாழ்தலே சிறப்பு என்று பண்டைத் தமிழர் கருதினர். இத்தகைய கருத்துகளைத் தரும் அறநூல்கள் இருந்தமையை, 'அறம் பாடிற்றே'⁵⁴ என்ற தொடர் குறிக்கின்றது. அறிவு முதிர்ச்சியும், சீர்த்தூக்கிப் பார்க்கும் மனப்பான்மையும் அறவுணர்வுப் பெருக்கத்திற்கு இன்றியமையாத கூறுகள்.⁵⁵ 'தொடக்க கால மக்களிடத்தில் இன்று நாம் காணும் அறவுணர்வுகள் இல்லையாயினும் கூடி வாழும் தன்மை, இரக்கம், சார்புநிலை, முதலிய அறக் கூறுகள் காணப்பட்டன'⁵⁶

தொடக்கத்தில் தங்கள் விருப்பத்திற்கேற்ப வாழ்ந்த மக்கள் கூட்டம் பின்னர் எல்லாரும் ஏற்கக்கூடிய நன்மை பயக்கத்தக்க செயல்களைப் பொதுவானவையாக ஏற்று பின்பற்றத் தொடங்கினர். இப்பின்பற்றலே மரபு நிலை எனப்படும். இவ்வாறு அறிவால், பண்பால், உயர்ந்தோராக உள்ளோர் தம் கூற்றும், செயலும் பின்பற்றப்பட்டன. இதனை,

வழக்கெனப் படுவ துயந்தோர் மேற்றே

நிகழ்ச்சி அவர்கட் டாகலான⁵⁷

என்ற கூற்று வலியுறுத்துகின்றது. இவ்வாறு பின்பற்றப்பெற்ற ஒழுகலாறுகள் 'அறம்' எனப் புலவர்களால் போற்றப்பட்டன. இலக்கியத்தில் பாடுபொருளாக அறம் பங்கு பெற்றது. இவற்றால் அறத்தின் தோற்றம் மனித வரலாற்றின் தோற்றத்துடன் ஒருங்கிணைந்தது என்ற கருத்து மிகவும் பொருந்துவதாகும். மனித வரலாற்றில் சமயங்களின் தோற்றம் அறநெறி அடிப்படையில் அமைந்திருத்தலைச் சமயக் கொள்கைகள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன. சமண சமய அறநெறியில் தன்னம் பிக்கை, நல்லறிவு, நல்லொழுக்கம் ஆகிய மூன்றும் இரத்தினத்திரயம் எனக் குறிக்கபெறுகின்றன. சமண சமயத்தில் சொல்லாலும் செயலாலும் மனத்தாலும் கூடத் தீங்கு செய்யக் கூடாது என்பது மிகக் கடுமையாக வலியுறுத்தப்படுகிறது. நம் இன்ப துன்பங்களுக்கு நாமே பொறுப்பு, நம் கருமங்களை நாமே களைந்து விடுதலை பெற வேண்டும். அவ்வாறு அறவழியொழுகும்⁵⁸ மனத்தூயர் அனைவரும் கடவுளரே என்பது சமணசமயத்தவர் கருத்து "அறிவு, நோக்கம், வாக்கு, செயல், ஒழுகலாறு, முயற்சி, தியானம், மனம் என்ற எட்டும் தவறின்றி அறநேர்மையுடையதாக இருக்க வேண்டும்".⁵⁹ எனப் பௌத்தம் கூறுகிறது.

தனிமனிதன் சமுதாயம், சமயம், ஆகிய எந்நிலையிலும் அறமே முதன்மை பெறுகின்றது.

"ஆசைகளும் உணர்ச்சிகளும் அறிவுக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தால் அதுவே அறமாகும், அறத்தின் குறிக்கோள் மனிதன் முழுமையுடைய வேண்டும் என்பதே"⁶⁰ எனப் பிராட்லி குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறு தனி

மனிதன், சமுதாயம் ஆகிய இவற்றுடன் 'அறம்' தொடர்ச்சி யுற்றிருப்பதை அறிய முடிகிறது.

அறத்தின் வளர்ச்சி நிலைகள்.

ஒரு கொள்கை வெற்றி பெற வேண்டுமாயின் பின்பற்றுவோர் விழுக்காடு அதிகமிருத்தல் வேண்டும். கூடிவாழும் சமுதாய நிலையில் ஒருவருக்கொருவர் உதவுதலும், விட்டுக் கொடுத்தலும் தவிர்க்க இயலாதவையாகி விடுகின்றன. இச்செயல்களுக்கு அறிவும், நல்லது அல்லது ஆராய்ந்து பார்க்கும் பண்பும் வேண்டும். இவற்றை மரபு நிலையில், பழக்கத்தின் காரணமாக மக்கள் பின்பற்றிக் கொள்கின்றனர். இவ்வடிப்படையிலேயே அறவளர்ச்சியும் அமைந்தது எனக் கருதலாம். அறவுணர்வு இன்றைய பக்குவ நிலையை அடையும் முன் மூன்று நிலைகளைக் கடந்து வந்துள்ளது. அவை இயல்புக்க நிலை, மரபொழுக்க நிலை, மனச்சான்று நிலை என்பன.

இயல் பூக்க நிலை

இங்கு நல்ல நடத்தை என்பது, நம் அடிப்படை இயல் பூக்கங்களாலும், தேவைகளாலும் தீர்மானிக்கப் பெற்ற நடத்தையேயாம். காட்டு மிராண்டியாக வாழ்ந்த மனிதன் தன் முரட்டுத்தனத்தை அடக்கி மற்றவர்களது பழக்க வழக்கங்களைப் பின்பற்றிச் சமுதாயத்திற்கேற்பத் தனது வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டான். இவ்வாறு தன் வாழ்வை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்ட நிலையே மனித முன்னேற்றத்தின் முதல்படி. இது மனிதனுடைய அறிவையும்,

துணிவையும், குறிக்கோள்களையும் உயர்த்தியதோடு அறவாழ்க்கையின் உயர்நிலையான சமூக அமைப்பிற்கு அடிப்படையாகவும் அமைந்தது. இந்நிலையில் அறத்தின் கூறுகள் இயற்கை இச்சைகளின் தூண்டுதல்களாகவோ புறக்கட்டுப்பாட்டின் விளைவுகளாகவோ அமைந்தன. எனவே இயல்புக்க நிலையில் அறக்கூறாக இருந்தது.⁶²

மரபொழுக்க நிலை

இங்கே தான் வாழும் சமுதாயத்தின் மரபொழுக்கத்துக்கு ஒத்த நடத்தையே நன்னடத்தை எனப்படும்⁶³ சேர்ந்து வாழ்ந்த சமூக அமைப்பே அறத்திற்குப் பிறப்பிடமாகிறது. சமூகத்தில் ஒருவர் மற்றொருவரைச் சார்ந்து இருக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. ‘மரபொழுக்க நிலையில் அறநெறி முறைகள் நன்கு அமைய தேவை ஏற்படுகிறது. இதனால் சமுதாய வாழ்வில் ஒற்றுமை வளர்கிறது.

மரபொழுக்கங்களைக் கொள்வதால் ஒரு தனி மனிதன் மக்களோடு உறவாடுவதற்கும் நன்மை செய்ய விரும்புவதற்கும் ஏற்ற மனப்போக்குகள் வளர்ச்சியுறுகின்றன. இவை அறவளர்ச்சிக்கு முன்னேற்றத்திற்கும் உறுதுணையாக அமைகின்றது.⁶⁴ மரபொழுக்க நிலையில் வழக்கம், ஆகாரம், சம்பிரதாயம், சட்டம், ஸ்மிருதி, தேவகட்டளை, என்பவற்றைக் கொண்டு சமுதாயம் தனி மனிதனுடைய நடத்தையைக் கட்டுப்படுத்தியது. சமூக மரபுகளுக்கு அஞ்சி அவற்றின் கட்டாயத்தினால் தூண்டப்பட்டுப் பொதுநலக்குறிக் கோளாக வாழ்க்கை நடைபெற்றது. சமூக மரபுகள் பின்னர் விதிகளாகவும், வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் நூல்களாகவும் மாற்றி அமைக்கப்பட்டன.⁶⁶ அறவுணர்வு,

நல்லது கெட்டது அறிதற்குரிய ஓர் அளவுகோலைப் பெற்றது இவ்வாறாக மரபொழுக்க நிலையில் அறநெறிகள் வளர்ச்சியுற்றன.

மனச்சான்று நிலை

இங்கு ஒரு தனி மனிதன், தன் மனச்சான்று கூறும் நல்லது கெட்டது என்ற முடிவுகளை ஒப்புக்கொள்வதால் ஏற்படும் நடத்தையே நன்னடத்தை⁶⁷ எனக் கூறப்படுகிறது.

இந்நிலையில் “அறவாழ்க்கை தனி மனித மனசாட்சிப் பிரமாணமாகிப் பூரணப் பக்குவ நிலையை எய்துகிறது”⁶⁸. அறத்தின் நிறைவை அறிந்து கொள்ள மனச்சான்றே பயன்படுகிறது. “மனிதனின் அமைப்பையும் அவனது நிலையையும் கருத்திற்கொள்ளும் போது, மனச்சான்று தான் அவனது இயக்கத்துக்கெல்லாம் தலைமை தாங்கி, அவனையே ஆளுகிறது”⁶⁹. நாம் செய்த தவறுகளுக்காக இரங்குவது, மனச்சான்றின்பாற்படும். நாம் தீய செயல்களைத் தவிர்ப்பதற்கு மனச்சான்று தரும் துன்பத்தையும் ஒரு காரணமென அறவழியாளர் வலியுறுத்துவர். எதை செய்யக் கடமைப்பட்டுள்ளோம் என்பதை விட எதை செய்யக்கூடாது என்பதையே மனச்சான்று எளிதில் கூறுகிறது.⁷⁰. ஒருவன் இது சரியான செயல் இதனால் அனைவரும் பயனடையக் கூடும். ஆதலால் இதனைச் செய்யக் கடமைப்பட்டவன் என்ற அறிவோடும் முழுமனதோடும் முடிவு செய்து ஏற்படும் நிலை மனச்சான்று நிலையாகும்⁷¹. இவ்வாறு அறவளர்ச்சியின் மூன்று நிலைகள் குறிப்பிடப்பெறுகின்றன.

அறத்தின் நோக்கம்

ஒவ்வொருவரும் அவரவர் மனச்சாட்சியின்படி பொது நலனுக்கேற்ப நல்லனவற்றைச் செய்ய வேண்டும். கல்வியறிவு, சமூகக் கட்டுப்பாடு, நல்லொழுக்கம், இவற்றின் அடிப்படையில் மனச்சாட்சி செயற்பட வேண்டும். இவ்வாறு ஒவ்வொருவரும் செயற்படும்போது படிப்படியே சமுதாயம் முழுவதும் சீரடையும். கிரேக்க ஞானி எபிக்யூரஸ் இன்பத்தைத் நாடி அடைவதே அறத்தின் நோக்கம் என்று போதித்தார். இன்பத்தை தரும் செயல் அறம், துன்பத்தைத் தரும் செயல் மறம் என்பது அவர் கொள்கை.⁷² இக்கருத்துக்கு மறுதலையாக அறநெறியில் வாழ்வதன் பயனாக வருவது தான் இன்பம் என்பதை

அறத்தான் வருவதே இன்பமற் றெல்லாம்

புறத்த புகழும் இல்⁷³

என வள்ளுவம் வகுக்கின்றது. அறமல்லாத வழிகளில் வருவது இன்பமே எனினும் தள்ளத்தக்கதே என்பதும், தீராத் தீமையது என்பதும் தமிழ்க் கொள்கை. சமுதாயத்தை உயர்த்துதலே அறத்தின் நோக்கமாகும். சமுதாயத்தினால் நன்மை பெறும் தனி மனிதன் தனது கடமைகளைச் சமுதாயத்துக்காகவும் ஆக்க வேண்டும். 'ஒருவர் எல்லாருக்குமாக எல்லாரும் ஒருவருக்குமாக என்ற பொதுமைக் கோட்பாட்டின் ஒரு கூறு இங்கே பொருந்துவதாகும். தனிமனிதன் குடும்பத்துக்காகவும், சமுதாயத்துக்காகவும் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளும் அறத்தின்பால் அடங்கும்.

சமூகத்திற்கும் தனிமனிதனுக்கும் ஓர் அறப்பிணைப்பு இருக்கிறது. சமுதாயத்தில் வாழ்வதால் நமக்குச் சில உரிமைகள் கிடைக்கின்றன.

இந்த உரிமைகள் கடமைகளைக் தழுவியவை. அதனால் சமூக நலத்தை நாடுவது (Common Good) மக்கள் கடமையாகும்.⁷⁴ என்பர் சாக்ரடீசு. கடமை என்பது,

சமுதாயத்தின் நன்மையைப் பெற்றவன் அச்சமுதாயத்திற்குத் திரும்பத் தான் அளிக்கும் உதவிகளாகத் தோன்றியவை⁷⁵ ஆகும். இதனால்தான் கடமை இவையென்று அறிந்து சான்றாண்மை மேற்கொண்டு நடப்பவனுக்கு நல்லவையெல்லாம் கடமையாகும் என்னும் பொருளில்

கடனென்ப நல்லவை யெல்லாம் கடனறிந்து

சான்றாண்மை மேற்கொள் பவர்க்கு⁷⁶

எனக் குறள் குறிப்பிடுகின்றது. அறிவும் ஒழுக்கமும் உடைய சான்றோரின் ஒழுகலாறுகளை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு வாழ்தலே மனிதனுக்குரிய கடமை ஆகும். ஒழுக்கம் உடைய உயர்ந்தோரை எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டு அவர் கூறும் மெய்ந்நெறி வழியே வாழ்தல் வேண்டும் என்பது தொல்காப்பியர் காட்டும் வாழ்க்கை நெறி. இதனை,

வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே

நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான⁷⁷

என்பர்.

கடமையுணர்ச்சியே அறநிலையின் உயிர்நாடி, கடமை சமூகத்தில் தான் பிறக்கிறது. கடமையைத் தன்னலங்கருதாது கடமைகளின் பொருட்டே செய்து முடித்தால் தான் ஒருவன் தன் கடமையைச் செய்து முடித்தவனாவான். நற்செயல்கள் புரிவோன் தக்கோன் எனப்படுவான்.⁷⁸

தத்தங் கடமைகளைச் செய்தவன் வாயிலாக ஏற்படும் சமுதாய உயர்வு அறவழி ஏற்பட்ட உயர்வாகும்.

ஒழுக்கத்தின் வளர்ச்சி அறத்தின் நோக்கங்களுள் ஒன்று. ‘கடமை ஒழுக்கத்து கண்ணுமை’⁷⁹ என்று தொல்காப்பியம் இந்நெறியைக் குறிக்கின்றது. அதாவது ஒழுக்க நெறியை உள்ளத்தில் அமைத்து அறநெறி நின்றல் வேண்டும் என்பது இதன் கருத்தாகும். கட்டு என்பது கட்டொழுங்கு. அது திண்மை எனவும், கற்பு எனவும் நிறை எனவும், கூறப்படுதலை ஒப்பது. இவ்வாறு வளர்ந்த அறம் உறுதிப் பொருள்களில் ஒன்றாகவும் முதன்மையாகவும் இடம் பெற்றது.

உறுதி பொருள் வளர்ச்சியில் அறம்.

பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் மக்கள் வாழ்க்கையில் பெறுதற்குரிய உறுதிப் பொருளாக அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றினையும் கொண்டனர். இவ்வுறுதிப் பொருள்கள் இலக்கியத்திற்குரிய பாடு பொருள்களாகவும், இலக்கியத்தின் நோக்கமாகவும் கூறப்பட்டுள்ளன.

வடமொழியாளர் இவ்வுறுதிப் பொருள்களைப் ‘புருஷார்த்தம்’ என்பர். “புருஷார்த்தம்” என்ற வடமொழி வழக்கிற்கு நிகராகத் தமிழ்ச்

சான்றோர் ஊதியம்” என்ற குறியீட்டினைப் பன்னெடுங்காலத்திற்கு முன்பே பயன்படுத்தினர்⁸⁰. என்பர் சோ.ந.கந்தசாமி.

சான்றோர் தம் வாழ்க்கையில் பெறுவதற்கும், உறுதற்கும் உரிய மேம்பட்ட பொருள்களை “ஊதியம்” என்று வழங்கி வந்தனர் என்பதற்குப் பின்வரும்,

பேதைமை யல்ல தூதிய மில்லென

முன்னு மறிந்தோர் கூறினர்.⁸¹

எனும் புறநானூற்றுப் பாடலும், “ஊதியமென்பது, அறம் பொருளின் பங்கினை; அன்றி அறமென்பாரும் உளர்.⁸² என்று அதன் பழைய உரைப்பகுதியும் சான்றாகின்றன.

ஈதலும் இசைப்பட வாழ்தலும் உயிர்க்கு ஊதியம்⁸³ என்பர் வள்ளுவர். ஒருவன் இறந்தாலும் இறவாமல் செய்வதே ஊதியம் ஆகும். ஊதியம் என்பது மிகப்பழமையானது என்பதை,

ஊதியம் கருதிய ஒருத்திறத்தானும்⁸⁴

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா தெளிவுபடுத்துகின்றது.

அறமே முதன்மை

அறவுணர்வு மனிதனிடத்தில் தன்னுணர்வு போன்றே இயல்பாக அமைந்த ஒன்று. இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம் அறத்திற்கு முதன்மையளித்து அறம், பொருள், இன்பம் என்று மூன்றாக எண்ணும் நிலை நிலவியதைச் செய்யுளியலில் வரும் பின்வரும் நூற்பா உணர்த்துகின்றது.

அந்நிலை மருங்கின் அறமுத லாகிய
மும்முதற் பொருட்கும் உரிய என்ப⁸⁵

அறிவுடைய மக்களால் விரும்பி மதித்தற்குரியன பிற இன்மையின்
இம்மூன்றையும் “மும்முதற் பொருள்” எனத் தொல்காப்பியம் சிறப்பிக்
கின்றது. அறம், பொருள், இன்பம் என்ற முறையில் தொல்காப்பியத்
திற்குப் பின்னர்த் தோன்றிய இலக்கியங்களும் இவற்றைக் குறிப்பிடு
கின்றன.

அறனும் பொருளு மின்பம் மூன்றும்
ஆற்றும் பெருமநின் செல்வம்⁸⁶
சிறப்புடை மரபிற் பொருளு மின்பமும்
அறத்து வழிப்படுஉந் தோற்றம் போல⁸⁷
அறம்பொரு ளின்பமென் றம்மூன்றின்⁸⁸

என்னும் இலக்கிய வரிகள் மேலும் சிறந்த சான்றாகின்றன.

அறமும் பொருளும்

மனிதன் உலகில் வாழ்வதற்கும், அவனுடைய தேவைகளை
நிறைவு செய்வதற்கும், அவனுக்குப் பொருள் தேவைப்படுகிறது. தேவை
கருதிய வாழ்வில் பொருளும் இடம் பெற்று விட்ட நிலையை
இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. பிரிவு வகைகளைக் கூறும்
தொல்காப்பியர் பொருள் ஈட்டுதற்குக் காரணமாக மேற்கொள்ளும்
பிரிவினையும் அவற்றுள் ஒன்றாகக் குறிப்பிடுவர். இதனை,

மேவிய சிறப்பின் ஏனோர் படிமைய
முல்லை முதலாச் சொல்லிய முறையாற்
பிழைத்தது பிழையா தாகல் வேண்டியும்,
இழைத்த ஒண்பொருள் முடியவும் பிரிவே⁸⁹

என்னும் நூற்பா தெளிவுபடுத்துகின்றது.

திறமையறிந்து பொருளை ஈட்ட வேண்டும் தீய வழிகளை
விலக்கி, நேரிய வழிகளை மேற்கொண்டு அவ்வழியிலேயே பொருளைப்
பெற வேண்டும். அவ்வாறு பெறும் பொருளே அறத்தையும் இன்பத்தையும்
நல்கவல்லது என்ற கருத்தை,

அறனும் இன்பமும் ஈனும் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்⁹⁰

குறளும் வலியுறுத்துகிறது நாலடியாரும்

வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றிய
நடுவண தெய்த இருதலையும் எய்தும்⁹¹

என்று பொருளின் இன்றியமையாமையினை விளக்கிக் காட்டுகின்றது.

வாழ்க்கைத் தேவைகளை நிறைவு செய்தற்குரிய பொருளையும்
“அறநெறியில்” ஈட்டுதல் வேண்டும் என்ற கருத்துடையர் பண்டைத்
தமிழர் என்பது இவற்றால் பெறப்படுகிறது.

பண்டைத் தமிழர் அறவழியில் பொருளையும் இன்பத்தையும்
பெறுதலைச் சிறப்பென மதித்தனர். சிறப்புடைய மரபின் வழி
பொருளும் இன்பமும் அறத்தின் வழியே நிகழும்.⁹² என்பது பண்டைய
இலக்கியங்கள் காட்டும் அறநெறிகள். இவ்வாறு அறத்துடன்
தொடர்புடையவனவாய்ப் பொருளும் இன்பமும் இணைந்தது.

அறநெறிக் கொள்கை

அறநெறிக் கொள்கையின்படி அறவியலைத் தனி (சார்பற்ற) அறவியல் (Absolute ethics) என்றும் சார்புள்ள அறவியல் (relative ethics) என்றும் வேறு படுத்தலாம். இப்பிரபஞ்சத்திற்கு ஏற்றது ஒரே அறிவியல் தான் இது மாறிவரும் சூழ்நிலைக்கும் மாறிக்கொண்டு வரும் கருத்துக்களுக்கும் அப்பாற்பட்டுத் (சார்பற்று) தனித்து விளங்கும் தன்மை உடையது. ஆனால் அறநெறி முறைகள் சூழ்நிலைக்கேற்ற வகையில் மாறுந்தன்மை வாய்ந்தன என்பதைத்தான் சார்புள்ள அறவியல் எடுத்துக் காட்டுகிறது.⁹³

அறவியல் பலவகையான கோட்பாட்டு நிலையிலான பகுப்பு களுக்கு உட்படுகின்றது. பொதுவாக அறவியல் கோட்பாட்டு நிலைகள் இவைகளே என்பதும், இவற்றின் அடிப்படையிலேயே அறவியல் கட்டமைக்கப் படுகிறது என்பதும் கண்கூடு.

உள்ளுணர்வு, நீதி, இன்பம், பிரமாண நிறைவு, பயன் ஆகிய நெறிமுறைக் கூறுகள் அறவியலை ஒரு குறிப்பிட்ட இயல்பும், விளைவும், கொண்டதாக மாற்றும் தன்மை வாய்ந்தவையாய் விளங்குகின்றன.

அறவியல் குறித்த விதிமுறைகள், நடப்பு முறைகள், கோட்பாடுகள், மெய்யியல், பின்புலன்கள் இவற்றிற்கு ஏற்றவாறு பலவாறாகப் பல்கிப் பெருகினாலும் அறவியல் பெறும் இடம் ஒன்றுதான். அதுதான் இது நல்லது இது தேவையானது, இது பயனுள்ளது என்ற கருத்தை உருவாக்கும் இடமாகும்.

இவ்விடத்திலிருந்து தான் குறித்த வேறு வேறான விளக்கமுறை களுக்குள் நாம் செல்ல முடியும். ஆக நல்லதாகவும் சரியானதாகவும் எது அமைகிறதோ அதுவே அறம் எனலாம்.

அறக்கோட்பாட்டு முறையில் வள்ளலார் கூறும் அறநெறிகள் “ஜீவகாருண்யம்” ஜீவகாருண்யம் என்பது இவ்வுலகத்தில் உள்ள உயிர்கள் அனைத்திற்கும் தன்னால் முடிந்த அளவிற்குக் கருணை காட்டுதல் இன்பம் அளித்தல் ஆகும். அதாவது ஜீவன்களுக்கு ஜீவர்களின் விசயமாக உண்டாக்குகின்ற ஆன்ம உருவத்தைக் கொண்டு தெய்வ வழிபாடு செய்தலே ஜீவகாருண்யம் ஆகும். இதை,

ஜீவகாருண்யமே மோட்ச வீட்டின் திறவுக்கோல்⁹⁴

என்கிறார்

அறம் நுவலும் நெறிகள்:

வாழ்த்து நிலையில் வரும் புறநிலை, வாயுறை, செவியறிவுறா உவையடக்கியல் என்னும் நால்வகை நெறிகளில் அறக்கருத்துக்கள் இயம்பப்பட்டுள்ளன.

வாயுறை வாழ்த்து.

மருந்து போல உள்ள அறிவுரைப் பாடல்களையே தொல் காப்பியர் வாயுறை, செவியுறை என இருவகைப்படுத்துகிறார். “உறை” என்பது மருந்து. சான்றோர் தம் வாயால் கூறும் அறிவுரை அல்லது வாய்மையுரை வாயுறை எனப்பட்டது.

வேம்பும் கடுவும் போல் அமைந்து கடுஞ்சொல்லைத் தடையின்றி
தாங்கிப் பிற்பயக்குமென்று நற்பாலவற்றைச் சொல்வது வாயுறையாகும்.

“வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடின்

வேம்பும் கடுவும் போல வெஞ்சொல்

தாங்குதல் இன்றி வழிநனி பயக்குமென்று

ஓம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத்தற்றே.”⁹⁵

எனத் தொல்காப்பியமும்.

“பிற்பயக்கும் எம் சொல்லென

முற்படர்ந்த மொழி மிகுந்தன்று”⁹⁶

என வெண்பாமாலையும் வாயுறை வாழ்த்திற்கு இலக்கணம்
வகுத்துள்ளன. மேலும் இவ்வாயுறை வாழ்த்தினைத் தெளிவுறுத்தும்
வகையில்

அலங்குளைப் புரவி ஐவரோடு சினைஇ

நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை

ஈராம் பதின்மரும் பொருது, களத்து ஒழியப்

பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்;

பாஅல் புளிப்பினும், பகல் இருளினும்,

நாஅல் வேத நெறி திரியினும்

திரியாச் சுற்றமொரு முழுதுசேண் விளங்கி,

நடுக்கின்ற நிலியரோ அத்தை;⁹⁷ (புறம்-2:13-20)

என்னும் புறநானூற்று அடிகள் புலப்படுத்துவதைக் காணலாம்.
பஞ்ச பாண்டவர்கள் ஐவரோடும், கௌரவர்கள் நூறு பேரும் இணைந்து
போரிட்ட பொழுது, அவர்களின் பசிப்பிணியைப் போக்கும் பொருட்டுப்

பெருஞ்சோற்று உதியஞ் சேரலாதன் செயல்பட்டான். அவ்வாறு செயல்பட்டவன் இந்த உலகில் இரவும் பகலும் இருக்கும் வரைக்கும், வேதங்கள் தன்னுடைய நெறியை மறந்தாலும், அவன் தன் சுற்றத்தாரோடு இணைந்து வாழ வேண்டும் என்பதே இப்பாடலின் கருத்தாகும்.

செவியறிவுறாஉ

செவிகைப்பக் கூறும் அறிவுரை செவியுறை அல்லது செவியறிவுறாஉ எனப்பட்டது. பெரியவர்கள் சினத்தையும் செருக்கையும் அடக்கி யிருத்தல் கடமையாகுமென்று அறிவுறுத்துவது செவியுறையாகும்.

“செவியுறை தானே

பொங்குதல் இன்றிப் புரையோர் நாப்பண்

அவிதல் கடனெனச் செவியுறுத்தற்றே”.

எனத் தொல்காப்பியம் செவியுறைக்கு இலக்கணம் கூறுகிறது. புறப் பொருள் வெண்பாமாலையும்,

“மறந்திரி வில்லா மன்பெருஞ் சூழ்ச்சி

அறந்தெரி கோலாற் கரிய உரைத்தன்று”⁹⁸

என இலக்கணம் தந்து,

“அந்தணர், சான்றோர், அருந்தவத்தோர், தம்முன்னோர்

தந்தை தாய் என்றிவர்க்குத் தார்வேந்தே-முந்தை

வழிநின்று பின்னை வயங்குநீர் வேலி

மொழி நின்று கேட்டல் முறை”.

என வெண்பாவுடன் விளக்கமும் தந்துள்ளது.

அந்தணர், சான்றோர், அருந்தவத்தோர், தம்முன்னோர், தந்தை, தாய் ஆகியோருக்கு முந்தையோர் வணங்கி ஒழுகினாற்போன்று வணங்கியொழுகிப் பின்னர் உலகியலைக் கேட்டல் முறையாகும்.

பாண்டியன் முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைக் காரிகிழார் என்ற புலவர் வாழ்த்தும்போது “பரிசிலர்க்கு நல்குக” சிவபெருமான் கோவிலை வலம் வரும் போது நின்குடை தாழ்ந்து பணிக, நான்மறை கற்ற முனிவர் ஆசி வழங்கும் கைகளுக்கு எதிரில் நீ தலைதாழ்ந்து வணங்கு என வேண்டிக் கொள்கிறார்.

“பரிசின் மாக்கட்கு வரிசையின் நல்கி,
பணியியல் அத்தை நின்குடையே; முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர் வலம் செயற்கே!
இறைஞ்சுக, பெரும, நின் சென்னி; சிறந்த
நான்மறை முனிவர் ஏந்துகை எதிரே!

தண்டா ஈகைத் தகைமான் குடுமி!
தண்கதிர் மதியம் போலவும், தெறுசுடர்
ஒண்கதிர், ஞாயிறு போலவும்,
மன்னுக, பெரும்! நீ நிலமிசை யானே!”⁹⁹

என்பது புறநானூறு.

பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி என்பான் குடிகளிடத்து இறை வாங்கும் நெறியிற்பெருந்தவறு செய்தான். அவனது அரசியற்

சுற்றத்தார் அவனை இடித்துரைத்து நெறிப்படுத்தும் நேர்மையின்றி
வாளாவிருந்தனர்..

இந்நிலையில், மக்களின் துன்பத்தை உணர்ந்த சான்றோர் சிலர்,
பிசிராந்தையாரை அரசன் பால் விடுத்து நல்லறிவு கொளுத்துமாறு
வேண்டினர்.அவரும் அரசன் செயல் வகைகளைத் தாமே ஆராய்ந்தார்.
“குற்றம் அரசனது இறைவாங்கும் திறத்திலும் இருப்பது கண்டார்.
பாண்டியனைக் கண்டு, அரசன் முறையறிந்து இறை கொள்ள வேண்டும்.
இல்லையேல் தானும் அழிவான். அவனுடைய நாடும் கெடும்” என்னும்
கருத்தினை அமைத்து அவர் பாடிய இப்பாடலும் செவியறிவுறாஉவுக்குச்
சான்றுகளாகும்.

“காய்நெல் அறுத்துக் கவளங் கொளினே,
மாநிறைவில்லது பன்னாட் காகும்
நூறு செறு வாக்கினும் தமிழ்த்துப்புக் குணினே,
வாய்ப்பு வதனினும் கால்பெரிது கெடுக்கும்
அறிவுடை வேந்தன் நெறியறிந்து கொளினே,
கோடியாத்து, நாடு பெரிது நந்தும்;
மெல்லியன் கிழவ னாகி வைகலும்,
வரிசை யறியாச் கல்லென் சுற்றமொடு,
பரிவுதப எடுக்கும் பிண்டம் நச்சின்
யானை புக்கபுலம் போலத்
தானு முண்ணான், உலகமுங் கெடுமே”¹⁰⁰

இப்பாடல் சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்பியல்பினை மட்டும் விளக்கவில்லை, சங்கப் புலவர்களின் சிறப்பியல்புகளையும் விளக்குகிறது.

சங்க காலப் புலவர்கள் அஞ்சா நெஞ்சம் கொண்டு வாழ்ந்தனர். “வாழ்தல் வேண்டிப் பொய் கூறேன். மெய் கூறுவல்”, என்று வாழ்ந்தனர் மேலும் தமக்கென வாழாத உள்ளமும், சமுதாயத்துக்கும் பாடுபடும் உணர்வும் கொண்டவர்கள். இத்துறையில் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் தொண்டு செய்தார் பெரியார் கோவூர்கிழார் ஆவார்.

சங்க காலப் புலவர்கள் நாட்டில் என்றும் அமைதி நிலவ வேண்டும் என்று விரும்பியவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மனித இனம் மேன்மையுற வேண்டுமென்ற அனைத்து அறக் கருத்துக்களையும் தன்னகத்தே கொண்ட பெட்டகமாகத் திகழ்வது தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியங்களும் என்பது கவனத்திற் கொள்ள வேண்டியதாகும்.

காஞ்சித்திணை

“காஞ்சி” என்னும் புறத்திணை, ‘பெருந்திணை’ என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனாகும். வழியானும் நிலையில்லாத உலகத்தைப் பொருந்திய நெறியை உடையது அதாவது நிலையாமையாக, இளமை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை என்ற மூன்றையும் கொள்ளலாம்.

இதனைத் தொல்காப்பியம்

காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே

பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பன்னெறி யானும்

நில்லா வலகம் புல்லிய நெறித்தே

என்று கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இவை தவிர இக்கருத்தினைச் சங்கப்பாடல்களும் ஏற்று நடந்துள்ளன என்பதை

“வேட்ட வேந்தனும் வெஞ்சினத் தினனே

கடவுன கழிப்பு இவள் தந்தையும் செய்யான்;

ஒளிறு முகத்து ஏந்திய வீங்குதொடி மருப்பின்

களிறும் கடிமரம் சேரா; சேர்ந்த

ஒளிறுவேல் மறவரும் வாய்மூழ்த் தனரே;

இயவரும் அறியாப் பல்லியம் கறங்க

அன்னே, பெரும்பே துற்றன்று, இவ் வருங்கடி மூதூர்!

அறன் இலள் மன்ற தானே- விறன் மலை

வேங்கை வெற்பின் விரிந்த கோங்கின்

முகைவனப்பு ஏந்திய முற்ற இளமுலைத்

தகை வளர்த்து எடுத்த நகையொகு

பகை வளர்த்து இருந்த இப் பண்புகில் தாயே”¹⁰¹

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது. வந்து கேட்டானே வேந்தன், அவனும் வெஞ்சினத்தினன். இவன் தந்தையோ காலகாலத்தில் செய்ய வேண்டுவதைச் செய்யாது செயல் மறந்து சினந்தான். களிறுகள் கடிமரத்திலே அமையாது சீறி நின்றன. மறவரும் சினந்து இதழ் மடித்தனர். இவ்வாறு, இவன் தந்தையும் இவனை வேட்டு

வந்த அவனும் போருக்கு எழுந்தான். போர் நாட்டில் ஏற்பட்டால் அழிவு ஏற்படும் இதன் மூலம் நிலையாமை என்ற உலகியல் விதி என்னும் பொதுப்பண்பு பெறப்படுவதாகக் கொள்ளலாம்.

பாடாண் திணை

பாடாண் திணை, கைக்கிளை என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனாக அமைவதாகும். இதனை ஆராயுமிடத்துக் கடவுள் வாழ்த்து வகை, வாழ்த்தியல் வகை, மங்கல வகை, செவியறிவுறுத்தல், ஆற்றுப்படை வகை, பரிசிற்றுறை வகை, கைக்கிளை வகை, வசை வகை என்னும் எட்டு வகையினையுடைதாகக் கொள்ளலாம். இதனை,

பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே

நாடுங் காலை நாலிரண்டு முடைத்தே

எனத் தொல்காப்பியம் சுட்டிச் செல்வது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஈ என இரத்தல் இழிந்தன்று; அதன் எதிர்

ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று

கொள் எனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று. அதன் எதிர்

கொள்ளேன் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று

தெண்ணீர்ப் பரப்பின் இமிழ்திரைப் பெருங்கடல்¹⁰²

(புறம் 204 ; 1-5)

என்னும் புறநானூற்றுப்பாடல் பரிசிற்றுறை வகை என்னும் துறையின் கீழ்ப்பாடப்பட்டுப் பாடாண் திணையைத் தெளிவுப் படுத்துகிறது.

சங்க காலத்து அறம் மதித்த பாங்கு!

சங்க கால மக்கள் அறநெறியைப் பின்பற்றி வாழ்ந்தனர். அறநெறியைத் தம் வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். எத்தகைய நிலைகளில் அறநெறியை மேற்கொண்டனர் என்பதை இவண் காண்போம்.

உயரிய சிந்தனை

“ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வு நம்மில்

ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவருக்கும் தாழ்வே”.

என்று ஒற்றுமையின் தேவையை மகாகவி பாரதியார் வலியுறுத்திள்ளமை நன்கு அறிவோம். பல்வேறு சாதிகள், மதங்கள், தொழில்கள் வேறுபாட்டால் ஒன்றுபட்ட மக்களிடையே ஒற்றுமை நீங்கி வேற்றுமை ஏற்பட்டு வருகிறது. ஆனால் சங்க கால மக்கள் தமக்குள் வேறுபாடு இருக்கலாம் எனினும் அதனால் நாம் வேற்றுமைக் கொள்ளக் கூடாது என்பதில் மனத்திண்மை பெற்றிருந்தனர். சங்க காலத் தமிழர் மனித இனம் முழுவதையும் ஒன்றாகக்காணும் உயரிய சிந்தனையைப் பெற்றிருந்தனர். இதனைக் கணியன் பூங்குன்றனார்;

யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்;

தீதும் நன்றும், பிறர்தர வாரா;

நோதலும் தணித்தலும் அவற்றோரன்ன;

சாதலும் புதுவது அன்றே; வாழ்தல்

சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே¹⁰³

என்று பாடுகிறார். இப்பாடலில் இருந்து பண்டைத் தமிழர், சமூகச் சேவையைத் தமது கடமையாகப் போற்றினதாலும், மக்கள் இனம் முழுவதும் நலம் பெற வேண்டும். அனைவரும் இன்புற்று வாழ வேண்டும் என்ற கொள்கை பெற்றிருந்ததனாலேயே “யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்” என்ற மனப்பான்மையைக் கொண்டிருந்தனர் எனலாம்.

உயர்ந்த பார்வை:

வாழ்க்கை என்பது இன்பம் துன்பமென்னும் இரு வேறுப்பட்ட உணர்வுகளின் கலவையாகும். இதனை ஒரு வீட்டில் மணமுழவு ஒலிக்கிறது. எதிர் வீட்டில் பிணமுழவு ஒலிக்கிறது. புணர்ந்தோர் பூவணி அணிந்து மகிழ், பிரிந்தோர் கண்ணீர் சிந்திக் கலுழ்கின்றனர்.

இவ்வாறு இனிய வாழ்விலும், துன்பம் மிகுந்த இன்னாத வாழ்க்கையிலும் இனியவை கண்டு வாழ்தல் சிறந்த உயிர்ப் பண்பாடு என்று சங்க காலத் தமிழர் அறம் வகுத்தனர். இதனை

“ஓர்இல் நெய்தல் கறங்க, ஓர்இல்

ஈர்ந் தண்முடிவின் பாணி ததும்ப;

புணர்ந்தோர் பூ ஆணி அணிய, பிரிந்தோர்

பைதல் உண்கண் பணிவார்பு உறைப்ப

படைத்தோன் மன்ற, அப்பண் பிலாளன்!

இன்னாது அம்மா, இவ் வுலகம்;

இனிய காண்க, இதன் இயல்பு உணர்ந்தோரே”¹⁰⁴

என்று புறநானூற்றுப் பாடல் கூறுகிறது.

ஈருயிர் ஒருயிராகும்

உயிர் ஆணாகவும், பெண்ணாகவும், பிறந்து வேறுவேறாய்த்
தோன்றும், அப்படித் தோன்றினாலும் அவை ஒன்றையொன்று அவாவியப்
படியே இருக்கும். சங்க காலத்தில் கணவனும் மனைவியும் ஓர் உயிர்
உடையவராகவே வாழ்ந்தனர். இதனால் இப்பிறப்பில் இருவருக்கும்
ஒன்றாக உயிர் பிரிவதாகுக என்று விரும்பினர். இதனை,

பூவிடைப் படினும் யாண்டுகழிந் தன்ன
நீருறை மகன்றிற் புணர்ச்சி போலப்
பிரிவுரி தாகிய தண்டாக் காமமொடு,
உடனுயிர் போகுக தில்ல கடனறிந்து
இருவே மாகிய உலகத்

தெருவே மாகிய புன்மைநா முயற்கே”¹⁰⁵

என்று குறுந்தொகைப் பாடல் உணர்த்தும். இப்பாடலில் ஒரு பூ
இடையே குறுக்கிட்டாலும் அங்ஙனம் குறுக்கிடும் காலம் பல ஆண்டு
கழிந்தாற்போன்ற தன்மையையுடைய நீரில் உரையும் மகன்றில்
பறவையின், பிரிவறியாச் சேர்க்கையைப் போல வாழ்ந்தமையும்
புலனாகும்.

அன்பின் எல்லை

இல்லற வாழ்க்கை உயர்வு பெற்றுச் சிறக்கப் பெண்கள்
கற்பினைக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்தனர்.

இம்மை மாறி மறுமை யாயினும்

நீயா கியரென் கணவன்

யானா கியர்நின் னெஞ்சு நேர்பவளே¹⁰⁶

என்று தன் கணவனை நோக்கிக் கூறுவதிலிருந்து சங்க கால மகளிர் தம் கற்புறுதியும், பெருந்தன்மையும் இனிது புலனாகும். சிறந்த மக்களைப் பெறுவதற்கான உயர்ந்த ஒழுக்கங்கள் ஈண்டு பெறப்பட்டன. இவ்வாறு கற்பிற்சிறந்த பெண்கள் சமுதாய வாழ்க்கைக்கு வரந்தரும் பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் கணவனுடன் இன்புற்று வாழ்ந்தனர்.

அறத்தோடு நின்றல்

தமிழில் உள்ள அகத்திணை இலக்கணத்தில் நுட்பமானதும் ஏனைய மொழிகளில் அறிதற்கு அரிதானதுமான “அறத்தோடு நின்றல்” என்னும் துறை, களவைக் கற்பாக மாற்றுவதற்கான முயற்சியாகும். காதலித்தவனை மணக்க விரும்பிப் பெற்றோரிடம் இசைவு பெறத் தூண்டும் முயற்சியாகும். தலைவன் தலைவியின் காதல் வாழ்க்கைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துக் கற்பு வாழ்க்கையைத் தொடரச்செய்ய இது வழிவகுக்கிறது. கற்பு வாழ்க்கை ஆன்றோர்களால் உறுதி செய்த வண்ணம் பலரும் அறிய நடக்கும் திருமண வாழ்வைக் குறிக்கும். இவ்வாறு களவு, கற்பு என்னும் இருபொருள்களுக்கு இடையே ஒரு பாலம் போல் விளங்குகிறது. இத்துறை அகத்திணைத் துறைகள் அனைத்திலும் சிறப்புடையது எனச் சான்றோர் போற்றிக் கூறுவர். பண்டைத் தமிழர் அகவாழ்க்கையிலும் அறத்தைக் கட்டிக் காத்தனர்

எனலாம். தொல்காப்பியர் அறத்தோடு நின்றலைப் “புரைதீர் கிளவி”¹⁰⁷ என்று குறிப்பிடுவர்.

இந்த அறத்தோடு நிற்கும் முறையும் ஒருவித ஒழுங்கிலேயே நடைபெறுவதாக அகத்துறை இலக்கணமும், புறத்துறைப் பாடல்களும் உணர்த்துகின்றன. தலைமகளால் தோழிக்கும், தோழியால் செவிலிக்கும் செவிலியால் நற்றாய்க்கும் தந்தை தன்னையர்க்கும் களவொழுக்கச் செய்தி வெளிப்படுத்தப் பெறும் என்று இலக்கண ஆசிரியர் குறிப்பிடுவார்.

தலைவி பாங்கிக் கறத்தோடு நிற்கும்
பாங்கி செவிலிக் கறத்தோடு நிற்கும்
செவிலி நற்றாய்க் கறத்தோடு நிற்கும்
நற்றாய் தந்தை தன்னையர்க் கறத்தோடு
நிற்கும் என்ப நெறியறிந் தோரே¹⁰⁸

என்பது நாற்கவிராசரம்பியார் கூறும் விதி, தோழியும் அறியாது மறைந்தொழுகிய தலைவி தன் களவினை அவளுக்குக் கூறி அறத்தோடு நிற்பான். பின்னர்த் தோழி தன் தாயாகிய செவிலிக்கும் செவிலி தலைவியின் தாயாகிய நற்றாய்க்கும் களவைக் கூறுவர். இதுவே வயதுக்கும் உறவுக்கும் ஏற்ற முறையாகும். நற்றாயோ தலைவியின் தந்தைக்கும் உடன் பிறந்தோர்க்கும் சொல்லக்கூடாது அவர்கள் உணர்ந்து கொள்ளுமாறு குறிப்பால் உணர்த்துவாள்.

“தந்தையு தன்னையும் முன்னத்தின் உணர்ப்¹⁰⁹

என்னும் உள்நயம் நினையத்தகும். அறத்தோடு நின்றலின் நன்னோக்கம் சங்க காலச் சான்றோர்களின் நெஞ்சைப் புணித்துப் பல

அரிய பாடல்களை உருவாக்கி உள்ளது. பிற வழிகள் யாவும் பயனற்றுப் போன பிறகு ‘அறத்தோடு நின்றல்’ என்னும் நேர்வழியைத் தலைவியும் தோழியும் மேற்கொள்வர். தமிழர்தம் ஒழுக்கங்களில் நாணமும் கற்பும் உயிரனைய இருபேரொழுக்கங்களாகும். நாண விட்டேனும் கற்பைத் தலை மேல் வைத்துப் போற்றிக் காக்க வேண்டும் என்பது தமிழர் கண்ட வாழ்க்கை நெறியாகும்.

“உயிரினும் சிறந்தன்று நானே; நாணினும்

செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று”¹¹⁰

என்கிறார் தொல்காப்பியர். நாணத்தைக் காக்க உயிர்விடுக என்பர் தொல்காப்பியம். உலக நாகரிகத்தில் உயர்ந்து நிற்கும் தமிழர் பண்பாட்டினை இவ்வறச் சிந்தனை புலப்படுத்துகிறது.

“அகவன் மகளே! அகவன் மகளே!

மனவுக் கோப்பு அன்ன நன்னெடுங்கூந்தல்

அகவன் மகளே! பாடுக பாட்டே!

இன்னும் பாடுக, பாட்டே யவர்

நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே”¹¹¹

என்று குறுந்தொகைப் பாடலில் தலைவியது வேறுபாட்டின் காரணத்தைச் செவிலித்தாய் முதலியோர் நற்குறி பார்ப்பவனைக் கொண்டு ஆராய்ந்த காலத்தில் தோழி தலைவனுக்குரிய மலையை நீ பாடுவாயாக, அத்தலைவியின் வேறுபாடு ஓர் ஆடவனால் உண்டாயிற் றென்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. அவர் நன்னெடுங்குன்றம் பாடிய பாட்டு எனக் கூறின், அவர் யார் என்ற ஆராய்ச்சி தாயாரிடையே பிறந்து உண்மையறிதற்குக் காரணமாகலின் இஃது அறத்தொடு நிற்கலா யிற்று.

இவ்வாறு சங்க இலக்கியங்களில் பல அரிய பாடல்கள் அவ்வக
ஒழுக்கம் தொடர்பான அறக்கருத்தைக் கூறுவனவாக
அமைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

அறத்தைத் தலையாயதாகக் கருதி வாழ்ந்தமை

சங்க காலத் தமிழர்கள் அறத்தைத் தம் உயிரினும் மேலாகக்
கருதி வாழ்ந்து வந்தனர். இதனாலேயே தங்களை ஆள்பவர்களும்
அவ்வாறே இருக்க வேண்டும் என்பதில் ஒருமித்தக் கருத்துடன்
செயல்பட்டனர் என்பதை,

“அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்”¹¹².

என்னும் புறநானூற்றுப்பாடல் தெளிவுப்படுத்திடக் காணலாம். இவை
தவிர உயர்ந்த நெறிகளுடன் தங்களின் வாழ்வினை அமைத்துக்
கொள்ள வேண்டும் என்னும் கொள்கைப் பற்றுடையவர்கள் என்பதைச்
சங்க இலக்கியங்கள்

“அறிகறி பொய்த்தல் ஆன்றோர்க்கு இல்லை”¹¹³

“யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்”¹¹⁴

“யாஅம் இரப்பவை

பொருளும் பொன்னும் போகமுமில்லை; உன்பால்

அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும்”¹¹⁵

“பசியில் லாகுக! பிணிச்சேண் நீங்குக”¹¹⁶

“விளைக வயலே! வருக இரவலர்”¹¹⁷

இவை போன்ற உயரிய கொள்கைகளைச் சங்க இலக்கியங்கள்
உரைக்கின்றன. உலகில் உள்ள மக்கள் அனைவரும் பொதுவானது.

உயர்வுடைய எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளும் கவிஞர் அனைவரும்
கருத்தொருமித்துப் பாராட்டுகின்ற சிறப்புடையதாய்ச் சங்க
இலக்கியங்கள் காலத்தை வென்று நிலைபெறுகின்றன.

“ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று; அதன் எதிர்,

ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று;

கொள்ளெனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று அதனெதிர்,

“கொள்ளேன்” என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று”.¹¹⁸

என்கிறது புறநானூறு. இப்பாடலில் கழைதின்யானையார், என்ற
சான்றோர் வாழ்வில் ஓரியின் ஈகைப்பண்பை எடுத்துக் விளக்கு
கின்றார். பரிசில் துறையில் அமைந்த இப்பாடலில் ஈவோர்க்கும்,
ஏற்போர்க்கும் உள்ள உயர்வு தாழ்வுகளை எடுத்தோதுகின்றார். ஈவோர்
ஈயேன் என்பதால் ஏற்போரினும் இழிந்தவராவர் என்றும்,

ஏற்போர் “கொள்ளேன்” என்பதால் ஈவோரினும் உயர்ந்தவராவர்
என்றும் விளக்குகின்றார்.

பிறரைத் தம்போற் கருதுதல்

சங்க காலத் தமிழர்கள் அன்பிற் சிறந்து விளங்கினார்கள் என்பது
வெளிப்படை, சங்க கால மக்கள் பிறர் துன்பங்களைத் தம் துன்பம்
போல் கருதுபவர்கள். ஒருவருக்கு ஓர் இடர் ஏற்படின் அவ்வூரே
செயலிழந்து துன்புறும். ஒரு மன்னன் போரில் துன்புற்றான் எனில்
அவனது ஊரில் வாழ்வோர் அனைவரும் அவன் துன்பம் கண்டு வாடி
உணவு உண்ணாது பசித்து வாழ்ந்தனர். இதனை,

“கொய் அடகுவாட, தருவிற்கு உணங்க,
 மயில்அம் சாயல் மாஅயோ னோடு
 பசித்தன்று அம்மா பெருந்தகை ஊரே
 மனைஉறை குரீஇக் கறைஅணற் சேவல்,
 பாணர் நரம்மின் சுவரோடு, வயமான்
 குரல்செய் பீலியின் இழைத்த குடம்பை
 பெருஞ்செய் நெல்லின் அரிசிஆர்ந்து, தன்
 புன்பெறப் பெடையோடு வதியும்
 யாணர்த்து ஆகும் வேந்துவிழு முறினே”¹¹⁹

என்ற பெருங்குன்றூர்க் கிழார் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடலால் அறிய முடிகிறது.

முல்லையும் பூத்தியோ

ஒருவர் இறந்து விட்டால் பலரும் தம் நலம் இழப்பர். ஒல்லை யூர்க் கிழான் மகன் சாத்தன் இறந்தபொழுது குடவாயிற் கீரத்தனார் என்னும் புலவர் முல்லைக் கொடியை நோக்கி,

“இளையோர் சூடார்’ வளையோர் கொய்யார்;
 நல்யாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கி,
 பாணன் சூடான்; பாடினி அணியாள்,
 ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த
 வல்வேற் சாத்தன் மாய்ந்த மின்றை
 முல்லையும் பூத்தியோ, ஒல்லையூர் நாட்டே?”¹²⁰

என்றுக் கேட்பது ஆறாத் துயரின் வெளிப்பாடாகும், இப்புறநானூற்றுப் பாடலில் முல்லையே பெருஞ்சாத்தன் இறந்த பின் இத்துன்பக் காலத்தில் உன்னை இளையரும் சூடார், வளையணியும் பருவ மகளிரும் நின்னைக் கொய்து குழலிற் சூடார், பாணனும் சூடான், பாடினியும் அணியாள். இந்த ஒல்லையூர் நாட்டில் நீ ஏனோ பூத்துள்ளாய் என்று கேட்பது பெருஞ்சாத்தனின் மறைவு புலவரை எவ்வளவு தூரம் பாதித்துள்ளது என்பது புலனாகும்.

பிறர்க்கென வாழ்தலே பேரின்பம் :

தனக்கென வாழும் போக்கு உள்ளவரை மனிதன் தன்னலமிக்க வனாக இருக்கிறான். தனக்குச் சமுதாயத்தில் உள்ள இடம் எது? அதற்குத் தன் பங்கு என்ன? என்று சிந்திக்காத வரையில் அவ்வாறு தான் இருப்பான். என்றைக்கும் அதனை ஒழித்துத் தான் வாழ்வது பிறருக்காக, சமுதாயத்திற்காக என்று எண்ணுகிறபோது மனிதன் உயர்கிறான். சமுதாயத்தை உயர்த்துகின்றான். சமுதாயம் மதிப்பும் பெறுகிறது. மனிதனுக்குரிய இலக்கணமும் முழுமையடைகிறது. பண்டைத்தமிழர் நாம் பெற்ற பரிசிலுக்கு மகிழ்ந்து. சுற்றத்தையும் ஒம்பித் தாமும் பொருளைப் பாதுகாவாது உண்டு, உள்ளம் மலர்ந்து வாழ்ந்தனர். இதனை

“பெற்றது மகிழ்ந்து சுற்ற மருந்தி,

ஓம்பா துண்டு, கூம்பாது வீசி”¹²¹

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் கூறும்.

உலகம் அழியாது நிலை பெற்றிருப்பதற்குக் காரணம்

தேவர் உண்ணும் அமிர்தம் கிடைத்தாலும் அதனை இனிது என்று எண்ணித் தனியாகச் சங்ககால மக்கள் உண்டதில்லை. சங்க காலத்தமிழர் யாரிடமும் எதனோடும் வெறுப்பு கொண்டு வாழவில்லை, பிறர் அஞ்சும் இன்னல்களுக்குத் தாமும் அஞ்சி நல்லதே செய்து வாழ்ந்தனர். புகழெனில் தன் உயிரையும் கொடுப்பர்; சங்க காலத் தமிழர். உலகமே கிடைக்க கூடியதாயினும் பழியென்றால் அதனைச் செய்யமாட்டார். இத்தகு உயரிய அறக்கோட்பாடுகளைக் கொண்டு வாழ்ந்த சங்க காலத் தமிழர்கள் தமக்கென வாழாது பிறர்க்குரியவராக வாழ்ந்தமையால் உலகம் நிலைத்திருக்கிறது என்ற சங்க காலத் தமிழரின் உயரிய அறச் சிந்தனைக் கருத்தை

“உண்டாலம்ம, இவ்வுலகம் இந்திரர்

அமிழ்தம் இயைவது ஆயினும், ‘இனிது’ எனத்

தமியர் உண்டலும் இலரே; முனிவு இலர்;

துஞ்சலும் இலர்; பிறர் அஞ்சுவது அஞ்சி

புகழ் எனின், உயிரும் கொடுக்குவர், பழிஎனின்,

உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்: அயர்விலர்;

அன்ன மாட்சி அணையர் ஆகி,

தமக்கு என முயலா நோன்தாள்

பிறர்க்கு என முயலுநர் உண்மையானே”-122

என்ற கடவுள் மாய்ந்த இளம்பெரும்வழுதியின் பாடல் இனிது விளக்கும். வள்ளுவப் பெருந்தகையும் இவ்வாறு உலகம் அழியாது நிலைத்து நிற்பதற்கான காரணத்தை

“விருந்து புறத்ததாத் தான் உண்டல் சாவா

மருந்து எனினும் வேண்டற்பாற் றன்று”.

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அறம் பற்றிய பொதுச் செய்திகள்.

சங்க காலத் தமிழர்கள் அறம் என்னும் தருமத்தை தங்களின் தலையாய கடமைகளுள் ஒன்றாகக் கருதி வாழ்ந்து வந்தார்கள். அறவழியில் சென்றால்தான் மனிதன் என்ற நிலையிலிருந்து மகான் என்னும் நிலையை அடைய முடியும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தார்கள் என்பதற்குச் சங்க இலக்கியங்களே சிறந்த சான்றாகத் திகழ்கின்றன.

சங்கப் பாடல் வலியுறுத்தும் உயரிய கருத்துகள்

நன்மையும் தீமையும் தானே வருவன பிறர் தர வாரா, என்பது பண்டைத்தமிழர் கருத்து. சங்ககாலத் தமிழருக்குத் தீமை செய்யும் பகைவருமில்லை. நன்மை செய்யும் நண்பருமில்லை. இவை ஊழினால் வருவது என்ற அறச்சிந்தனையைக் கொண்டிருந்தனர். துன்புறுதலும், பின் அது தணிதலும், நன்மை தீமைபோல வருவனவே. உலகில் இறந்து போவது என்பதும் புதிய நிகழ்ச்சியன்று, இயல்பாக நடைபெறுவதே எனக் கருதினர். பண்டைத் தமிழர் உயிர் வாழ்தல் இனிதானதென்று மகிழ்வுமில்லை; வெறுத்துத் துன்பமானது என்று வருந்தவுமில்லை. இத்தகைய மாறுபட்ட உயரிய சிந்தனைகளைப் பெற்றிருந்ததனாலேயே சங்கத் தமிழர் “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்ற

அறச்சிந்தனையைக் கொண்டிருந்தனர். தமிழர்கள் எல்லா ஊரும், ஊராகவும், எல்லா மக்களும் உறவினர்களாகவும் கருதியதைக் கணியன் பூங்குன்றானாரின் பாடல் வெளிப்படுத்திடக் காணலாம்.

ஈதல் இசைபட வாழ்தல்

அறம் நிறைந்த வாழ்க்கையில் ஈகை ஒரு சிறந்த கூறு. சங்க காலத்தமிழர் பிறருடைய வறுமைத் துன்பத்தைக் கண்டு வாளாவிருக்க வில்லை. வெறும் பேச்சும் எண்ணமும் பிறருடைய துன்பத்தைத் தீர்க்க முடியாது. ஆகையால் தம்மாலான அறம் இயற்றல் ஈகை ஆகும்.

பொருளுடையார்க்குக் கொடுத்தல் ஈகையாகாது

“வறியார்கொன்று ஈவதே ஈகை; மற்றெல்லாம்

குறியெதிர்ப்பை நீரது டைத்து”.

என்பது வள்ளுவம். வறியவர்க்குத் தம்மால் இயன்ற ஒன்றை ஈவதே ஈகை ஆகும். இயலாததை இயலாது என்றால் ஏற்கத்தக்கதே. ஆனால் ஒல்லாததை ஒல்லும் என்றலும் ஒல்லுவதனை இல்லையென மறுத்தலும் விரும்பத்தக்கவையல்ல; அது புகழைக் குறைக்கும் கருவியாகும் என்பதைப் பின்வரும் பாடல் உணர்த்துகிறது.

“ஒல்லுவது ஒல்லும் என்றலும், யாவர்க்கும்

ஒல்லாது இல்என மறுத்தலும் இரண்டும்

ஆள் வினை மருங்கின் கேண்மைப்பாலே

ஒல்லாது ஒல்லும் என்றலும், ஒல்லுவது

இல்என மறுத்தலும், இரண்டும் வல்லே

இரப்போர் வாட்டல் அன்றியும், புறப்போர்
புகழ் குறைபடுஉம் வாயில் அத்தை;
அனைத்து ஆகியர், இனி; இதுவே எனைத்தும்
சேய்த்துக் காணாது கண்டனம்; அதனால்
நோய் இலராக நின் புதல்வர்; யானும்

செல்வல் அத்தை; சிறக்க நின் நாளே”¹²³

என்ற மூலங்கிழாரின் புறநானூற்றுப் பாடல் விளக்கும். இதனால் சங்க
காலத் தமிழர் இயல்வது கரவேல் என்ற உயரிய அறச்சிந்தனை
கொண்டிருந்தமை புலனாகும்.

நரை திரையின்றி வாழ்தல்

சங்கக்காலத் தமிழர்கள் உயர்ந்த பண்பாளராய் ஒருவருக்
கொருவர் உதவும் சான்றோராகத் திகழ்ந்தனர். தனி மனிதர்களின்
சேர்க்கையே சமுதாயம். சமுதாயத்தின் வாழ்வும் தனிக்குடும்பத்தின்
வாழ்வும் ஒன்றையொன்று சார்ந்து உள்ளன. மனிதன் கவலையற்று வாழ
வேண்டுமானால் வாய்த்த மனைவி மாண்புடையவளாக விளங்க
வேண்டும். மக்கள் மிக்க அறிவு உடையவராக இருக்க வேண்டும், ஏவல்
செய்வோரும் நாம் கருதுவதையே குறிப்பறிந்து செயற்படல் வேண்டும்.
அரசனும் நல்லது செய்து குடிமக்களைக் காப்பவனாக இருக்க
வேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நாம் இருக்கின்ற ஊரின் கண்
ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கையை உடைய சான்றோர் வாழ
வேண்டும். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் வாழ்ந்தால் நாம்

நரைதிரையில்லாலிருக்கலாம் என்பதனைப் பிசிராந்தையார்
உணர்த்திய திறன் அறிதற்குரியது. இஃது உலகில் மனிதர்கள்
கவலையின்றி வாழ்வதற்கான அறச்சிந்தனை யாகும்.¹²⁴

நன்றிக் கடப்பாடு:

சங்ககாலத் தமிழர்கள் அறநெறியில் நின்று வாழ்க்கை
நடத்தினார்கள். அவர்கள் அறத்தின் ஒரு கூறாகிய செய்ந்நன்றி அறிதல்
என்பதையும் கடைப்பிடித்து ஒழுகினர். ஒருவருக்கொருவர் உதவி
செய்யாவிட்டால், உலக வாழ்க்கை நடைபெறாது. அவ்வாறு உதவி
செய்தோரை மறவாமல் அவர் செய்த நன்மையைப் போற்றுவது நமது
கடமையாகும்.

செய்ந்நன்றியின் பெருமையுணர்ந்த வள்ளுவர் அதற்கெனத் தனி
அதிகாரம் வகுத்துள்ளார். சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளி
வளவன் அவைக்கு வந்த ஆலத்தூர் கிழார் இவனைப் பெரிதும்
சிறப்பித்துப் பாடி பெருஞ்செல்வத்துடன் திரும்புகின்றார். அப்பொழுது
அரசன் புலவரை நோக்கி “எம்மை நினைத்து மீளவும் வருவீரோ” என்று
வினவ, அதற்கு அப்புலவர் உரைத்த மொழி வருமாறு.

“ஆன் முலை அறுத்த அறினிலோர்க்கும்

மாண் இழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்

குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்

வழுவாய் மருங்கின் கழுவாயும் உள” என

நிலம்புடை பெயர்வது ஆயினும், ஒருவன்

செய்தி கொன்றோர்க்கு ‘உய்திஇல்’ என

அறம் பாடின்றே”¹²⁵

என்று ஆலத்தார் கிழாரின் பதில் புறநானூற்றில் ஒரு பாடலாக அமைந்தது. இப்பாடல் பகுதியைப் பரிமேலழகர் பின்வரும்

“எந்நன்றி கொன்றோர்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை

செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”.

இக்குறளுக்குப் பொருள் உரைக்கையில் எந்தப் பாவத்திற்கும் பரிகாரங்கள் உண்டு. ஆனால் செய்த நன்றியை மறந்தார்க்குப் பரிகாரமே இல்லை எனும்போது அதன் பின்னணியிலான அறன்வலியுறுத்தல் புலப்படுகிறது.

செய்ந்நன்றியைப் புறநானூறு வற்புறுத்தும் பாங்கினைக் காணலாம். சங்கத் தமிழர்கள் செய்ந்நன்றியறிதலைத் தம் உயிரினும் மேலானதாகப் போற்றி வாழ்ந்தனர். சங்கத் தமிழர்களின் செய்ந்நன்றி அறிதலை ஆத்திரையனார் பாடல் ஒன்று மேலும் விளக்கும். வேங்கடத்தை ஆண்டு வந்த மன்னன் ஆதனுங்கன் என்று குறுநில மன்னன் ஆவான். அவன் தன்னை நாடிவரும் இரவலர் இன்மை தீர்க்கும் இனிய உள்ளமும், சான்றோர் சால்பறிந்து பேணும் பெருந்த கைமையும் உடையவன். ஒரு நாள் தொண்டை மண்டலத்திலிருந்து வந்த ஆத்திரையனார் மன்னரிடம் பரிசில் பெற்று அளவளாவி இருந்தார்.

அப்பொழுது மன்னன் ஆதனுங்கன் “எம்மை மறந்து விட மாட்டீரே” என்று வினவ, அதற்குப் புலவர்,

“எந்தை, வாழி; ஆதனுங்க! என
 நெஞ்சம் திறப்போர் நிற்காண் குவரே
 நின்யான் மறப்பின், மறக்கும் காலை
 என் உயிர் யாக்கையிற் பிரியும் பொழுதும்
 என் யான் மறப்பின், மறக்குவென் வென்வேல்
 விண்பொரு நெடுங்குடைக் கொடித்தேர் மோரியர்
 திண்கதித் திகிரி திரிகரத் குறைத்த
 உலக இடைகழி அறைவாய் நிலையிய
 மலர்வாய் மண்டிலத்து அன்ன நாளும்
 பலர்புரவு எதிர்ந்த அறத்துறை நின்னே”¹²⁶

எனும் புறநானூற்றுப் பாடலில் என் உயிர் என் யாக்கையை
 விட்டுப் பிரிந்தேகும் காலமேயன்றிப் பிறிதில்லை என்று குறிப்பிடப்
 பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

அருட் செல்வமே செல்வம்,

அன்பு நெஞ்சம் அருளாக விரிகிறது. தனிமனிதனிலிருந்து
 பெருகுவது அருள், அன்பும், அருளும் இரட்டைக் குழந்தைகள்
 எனலாம். ஒன்றையொன்று எப்பொழுதும் பிரியாது. இந்த இருபண்பு
 களும் இன்றைய தேவைகளுள் இன்றியமையாதவையாகும்.
 அருட்குணம் மக்களிடையே உள்ள வேற்றுமையைக் களைய முற்படும்.
 அன்புள்ளம் கொண்டு அருள் பூண்டால் மனித உலகு உய்யும். அறம்
 தழைக்கும். மனிதர்களிடத்து இன்று காணப்படும் சாதி, மத, இன,
 வேறுபாடுகள் நீங்கும் இத்தகைய நோக்கங்களாய் உள்ளம்

உயர்வடையும் உலகம் ஒருமை கூறும் வள்ளலார் உலகம் உய்ய
அருட்பெருங்கருணையை அடைதல் வேண்டும் என்றார். இதனை
நன்குணர்ந்த சங்க காலத் தமிழர்கள் இன்று இருந்து நாளை மடியும்
பொருட்செல்வத்தினும் என்றும் நின்று நிலவும் அருட்செல்வமே
செல்வம் என்ற உயரிய கோட்பாட்டினைக் கொண்டு வாழ்ந்தனர்.
இவ்வுயரிய அறச்சிந்தனையைப் பின்வரும், நற்றிணைப் பாடல் இனிது
விளங்கும்

“நெடிய மொழிதலுங் கடிய ஊர்தலும்
செல்வம் அன்றுதன் செய்வினைப்பயனே
சான்றோர் செல்வம் என்பது சேர்ந்தோர்
புன்கண் அஞ்சும் பண்பின்
மென்கண் செல்வஞ் செல்வமென் பதுவே¹²⁷

இப்பாடலில், உயர்ந்த யானை குதிரை, தேர் முதலியனவற்றில்
ஏறிச்செல்லும் வாழ்வையும் பட்டமும் பதவியும் பெற்று வாழும் ஆடம்பர
வாழ்வையும் செல்வமிக்க வாழ்வாகக் கொள்ளாது. தன்னை நம்பி
வாழ்வோர் துன்பத்திற்கு அஞ்சும் அருட்பண்பையே செல்வம் என்று
கருதினார்கள் சங்க காலச் சான்றோர்கள் என்பதை மேற்கூட்டிய பாடல்
இனிது விளக்கக் காணலாம்.

சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்தழிதல்

தீயவர்கள் தாங்கள் செய்யும் தீமையின் பயனாய்த் தேய்ந்தழிவர்
என்று சங்க காலத் தமிழர்கள் நம்பினார்கள். இதனாலேயே சிறிது

சிறிதாகஅழிக்கும் தீயச்செயல்களைப் பட்டியலிட்டுப் பார்த்துள்ளார்கள் என்பதைக் கலித்தொகை.

“கற்பித்தான் நெஞ்சு அழுங்கப் பகர்ந்து உண்ணான்.
விச்சைக்கண் தப்பித்தான் பொருளே போல் தமிழவே
தேயுமால் ஒற்கத்துள் உதவியார்க்கு உதவாதான்; மற்றவன்
எச்சத்துள் ஆயினும் அஃது எரியாது விடாதே காண்,
கேளிர்கள் நெஞ்சழுங்கக் கெழுவுற்ற செல்வங்கள்
தாளில்லான் குடியே போல் தமிழவே தேயுமால்”¹²⁸

என்று கூறுகிறது. இப்பாடல் வாயிலாக ஆசிரியனுக்குத் துரோகம் செய்தவர் தனக்குப் பேருதவி புரிந்தோர்க்கு உதவாதவர். உறவினர் மனம் வருந்த வாழ்பவர் ஆகியோர் தேய்வார்கள் - என்று சங்ககாலத் தமிழர்கள் அறச்சிந்தனையை உணரலாம்.

பல்லறம் கூறும் நல்லறப் பாடல்

நெய்தற் கலியோ, அறிவு சுரக்கும் நீதியினை உரைக்கும்
அறநூல்! ஒன்றே ஒன்று போதும் அதனைக் கற்குமாறு தூண்டுவதற்கு
ஒன்பது சிறந்த மனிதத் தன்மைகள் வேண்டும் ஒவ்வொருவரிடமும்;
அவை தாம் எவை? எவை? அவற்றின் விளக்கம் என்ன? என்பதை

“ஆற்றுதல்” என்பது அலர்ந்தவர்க்கு உதவுதல்;
“போற்றுதல்” என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
“பண்பெனப்” படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்;
“அன்பென”ப் படுவது தன்கிளை செறாமை;
“அறிவெனப் படுவது பேதையார் சொல் நோன்றல்;

செறிவெனப் படுவது கூறியது மாறா அமை;
“நிறையென”ப் படுவது மறைபிறர் அறியாமை;
“முறையெனப் படுவது கண்ணோடாது உயிர் வெளவல்;
“பொறையென”ப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்
ஆங்கதை அறிந்தனிர் ஆயின், என் தோழி;
ஒண்ணுதல் நலன் உண்டு துறத்தல் கொண்க!
தீம்பால் வருந்தியாள் துயரம்
சென்றனை களைமோ, பூண்க நின்தேரே”-129

இக்கலித்தொகைப் பாடலில் மன வாழ்வின் அடித்தளமான பண்பு அறங்கள் இவை! இவை போதாவோ நாம் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு! மேற்கூறிய உயரிய பண்புடையவர்கள் எந்நிலையிலும் பிறர்க்குத் துன்பம் கொடுக்கமாட்டார்கள் என்பது பெறப்படும்.

தொகுப்புரை

- மனித இனம் முதலில் தோன்றிய இடம் லெமூரியா என்று ஆங்கிலப் பௌதிக நூலால் குறிப்பிடப்பட்டு, தமிழர்களால் குமரிக்கண்டம் அழைக்கப்பட்டப்பகுதி என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது.
- தமிழ் மொழி எண்ணற்ற இலக்கிய வளங்களையுடையது என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.
- பத்துப்பாட்டும், எட்டுத்தொகையும் பண்டைத்தமிழர்களின் பண்பட்ட வாழ்வியலின் அடையாளங்கள் எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளன.
- அறம் என்னும் ஒன்று ஒழுக்கம், கடமை, நடுநிலையோடு நின்று செயல்படும் நீதி, சமயம், புண்ணியம், ஈகை, அறக்கடவுள் போன்ற பொருள்களில் பயின்று வந்துள்ளன என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன
- அறம் என்னும் ஒழுக்கம் மூன்று நிலைகளில் வளர்ச்சி பெற்று மனித இனத்தைத் தழைக்கச் செய்துள்ளது என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது.
- பழந்தமிழர்கள் அறம் என்னும் நெறியைப் புறநிலை, வாயுறை, செவியறிவுறாஉ, அவையடக்கியல் என்ற நான்கு வழிகளில் எடுத்தியம்பியுள்ளனர் என்று சுட்டப்பட்டுள்ளன.
- புறத்திணைகளான காஞ்சி, பாடாண் ஆகிய துறைகளில் அறம் இடம்பெற்றுள்ள பாங்கு சுட்டப்பட்டுள்ளது.
- பண்டைத் தமிழர்கள் தங்களுடைய நீண்ட நெடிய வாழ்வியல் தன்மைகளை உயர்ந்த பார்வை, உயர்ந்த சிந்தனை, அன்பின்

எல்லை, ஈருயிர், ஓருயிர் நிலை முதலான தலைப்புகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

- மனித வாழ்வின் உணர்வு மையமெனக் கருதும் அகம் செழிக்க அறத்தோடு நின்றல் என்னும் துறை செயல்படும் தன்மை விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- பண்டைத் தமிழர்கள் அறம் என்னும் பண்பை மனித வாழ்வின் தலைமைப் பண்புகளாகக் கருதி வாழ்ந்து வந்தமை சுட்டப் பட்டுள்ளது.
- ஈதல் இசைபட வாழ்தல், நரை திரையின்றி வாழ்தல், நன்றிக் கடப்பாடு அறத்தின் வழி பிறக்கும் அருட்செல்வமே செல்வம், சிறுதுசிறிதாகத் தேய்ந்தழிதல் பல்லறம் கூறும் நல்லறப் பாடல் முதலான தலைப்புகளின்கீழ் அறம்பற்றிய பொதுவான கருத்துகள் இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. V.R.R.DIKSHITAR- Pre Historic South India", P-24
2. சிலம்பு.கா.11, 18-22
3. புறம் , பா.9.
4. கலித்தொகை, 104
5. Dr.FERGUSSON QUOTED in Tamilian Antiquary N.D.1.
6. V.R.R.DIKSHITAR- Pre Historic South India", P-179.
7. Max Mullar "The Tamil language", P.8
8. C.R.Reddy, forward to the "Ancient Dravidiary" by J.R.Sesha Iyyangar P.XX
9. புறம், பா.6 1-4.
10. மேலது, பா.17, 1-2
11. தொல். சிறப்புப்பாயிரம்
12. Universal Dictionary, Readers digest Association New York, USA 1988
13. க.த.திருநாவுக்கரசு, திருக்குறள் நீதி இலக்கியம், ப.25
14. தொல். செய் நூ.411
15. தொ. பொருள். களவு . இளம்., நூ.89
16. புறம்.பா 31:1-2
17. கலி.பா 141:3
18. க.த. திருநாவுக்கரசு, திருக்குறள் நீதி இலக்கியம், ப.23
19. கலி.பா 38 :19

20. அகம் : 207 :13, 219:10
21. தொல் . பொருள். சொல் . இளம்., நூ.495
22. ஐங்குறுநூறு, 371:4
23. அகம், 5 : 16-17
24. தொல்.பொருள்.இளம்., நூ.214
25. புறம்.பா 55:12
26. ஐங்குறு நூறு, பா.7:2
27. புறம்.பா.108 : 4-5
28. கலி. பா.139 : 2-3
29. புறம்.பா.145:7
30. அகம்.பா: 173:1
31. நற்.பா.63.3
32. கலி. பா.140: 34
33. புறம்.பா.35:14
34. கலி.பா.140:34
35. மேலது ., பா.397 : 20
36. ஐங்குறுநூறு.பா.387 : 1
37. க.த. திருநாவுக்கரசு, திருக்குறள் நீதி இலக்கியம் ப.24
38. மணி.பா.228: 231
39. தனிப்பாடல்கள். ஒளவையார், பா-62
40. அபிதான சிந்தாமணி , ப.108
41. சேந்தன் திவாகரம், பக் 307, 308
42. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி -2, பக் 45-46

- 43.கோ.மோ. காந்தி (மொ.பெ) அறிவியல்-ஓர் அறிமுகம், ப.2
- 44.மேலது ப.3
- 45.வ.பாலசுப்ரமணிய முதலியார், கருத்தும் எழுத்தும், ப.31
46. மேலது பக் 33-34
- 47.குறள்-294
48. க.த. திருநாவுக்கரசு, திருக்குறள் நீதி இலக்கியம் ப.27
49. குறள் -34
50. மேலது, கு.93
- 51.மேலது, கு.40
52. R.Sarangapani, A. Critical study of ethical literature in Tamil, P.12
53. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-1, ப.255
54. புறம் .34:7
55. கலைக் களஞ்சியம், தொகுதி-1, ப.255
56. வாழ்வியற் களஞ்சியம் , தொகுதி-2, ப.49
- 57.தொல்.பொருள். மரபு.இளம், நூ.638
58. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-2, ப.36
59. மேலது, ப.36
60. மேலது, ப.38.
- 61.கோ.மோ.காந்தி (மொ.பெ) அறிவியல் ஓர் அறிமுகம், ப.76
62. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-1, ப.255
63. கோ. மோ.காந்தி (மொ.பெ) அறிவியல் ஓர் அறிமுகம், ப.76
64. மேலது, பக்.89-90
65. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-1, ப.256

66. வாழ்வியற்களஞ்சியம், தொகுதி-2, ப.49
67. கோ.மோ.காந்தி (மொ.பெ) அறவியல் ஓர் அறிமுகம், ப.76
68. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-1, ப.256
69. கோ.மோ.காந்தி (மொ.பெ) அறவியல் ஓர் அறிமுகம், ப.76
70. மேலது., பக்.110-111
71. வாழ்வியற்களஞ்சியம், தொகுதி-2, ப.49
72. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-1, ப.256
73. குறள்-39
74. வாழ்வியற்களஞ்சியம், தொகுதி-2, ப.37
75. க.த. திருநாவுக்கரசு, திருக்குறள் நீதி இலக்கியம் ப.34
76. குறள்-981
77. தொல்.பொருள்.மரபு.இளம்., நூ.638
78. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-1, ப.255
79. தொல்.பொருள்.புற.இளம்., நூ.75
80. சோ.ந.கந்தசாமி, திருக்குறள் கூறும் உறுதிப் பொருள், ப.4
81. புறம்.28: 5-6
82. உ.வே.சா (பதி) புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும், ப.76
83. குறள். 231
84. தொல்.பொருள் . அகத்.இளம்., நூ.44
85. தொல்.பொருள் . செய்.இளம்., நூ.411
86. புறம்.28 : 15-16
87. மேலது : 31: 1-2
88. கலி.பா 14:3

89. தொல்.பொருள் . அகத்.இளம்., நூ.30
90. குறள் 754
- 91.நாலடி. பா.114, 31 : 1-2
92. கோ.மோ.காந்தி (மொ.பெ) அறவியல் ஓர் அறிமுகம், ப.148
93. நீ.வே.கருப்புச்சாமி, வள்ளலாரின் ஒழுக்க நெறிகள், ப.185
94. தொல்காப்பியம். பொருள்-424
95. புறப்பொருள். வெண்பா. நூற்பா-220
96. புறநானூறு, பா.2 (புலியூர் கேசிகன் உரை)
97. மேலது, பா.221
99. புறநானூறு, பா.6
100. மேலது. பா.184
101. புறநானூறு (புலியூர் கேசிகன் உரை) பா.336, பா.204.
102. மேலது, புலியூர் கேசிகன் உரை பா.204.
103. புறநானூறு பா.192
104. புறநானூறு.பா.192
105. குறுந்தொகை.பா.57
106. தொல்காப்பியம் அகம்.நூ. 39
107. நம்பியகப்பொருள் நாற்கவிராச நம்பி. நூ.48
108. தொல். களவியல் நூ.135
109. தொல்.கற்பியல்.நூ.111
110. குறுந்தொகை.பா.23
- 111.புறநானூறு.பா.55
112. குறுந்தொகை.பா.184

113. புறநானூறு.பா.203
114. பரிபாடல்.பா.5- (80)
115. ஐங்குறுநூறு.பா.5
116. மேலது.பா.2
- 117.புறநானூறு.பா.204
118. புறநானூறு. பா.34
119. மேலது.பா.175
120. நற்றிணை பா.210
121. கலித்தொகை 149
122. மேலது பா.16 அடிகள் 6-19

இயல் இரண்டு

சங்க இலக்கியத்தில் தனிமனித அறங்கள்

இயல் இரண்டு

சங்க இலக்கியங்களில் தனிமனித அறங்கள்

பண்டைத் தமிழர் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை உணர்த்துவது இலக்கியம். சங்க இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டவை பாசறைச் செய்திகளோ, போர்க்களச் செய்திகளோ மட்டுமல்லாது, அகப்புறச் சிந்தனையின் ஆணிவேர் செறிந்திருப்பதைக் காண முடிகிறது. ஒவ்வொரு அமைப்பிலும் தனிமனிதனே அதன் தொடக்க நிலையாகத் திகழ்வதால் அவ்வமைப்பு திறம்படச் செயலாற்ற தனிமனித அறம் இன்றியமையாததாகிறது. இதனைக் கருத்தில் கொண்டு தமிழர்கள் பின்பற்றிய உலகோர் பின்பற்ற வேண்டிய அறங்கள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன.

உலக நலன் கருதிப் பண்டைத் தமிழர்கள் வாழ்ந்ததால் ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் அறசிந்தனையுடையவராக இருத்தல் தேவையான ஒன்று எனக் கருதினர். இவர்களின் இத்தகு சிந்தனையை வெளிப்படுத்தும் வகையில் சங்க இலக்கியம் அமைந்துள்ளது. உலகையே ஒரு குடையின் கீழ் இணைக்கும் ஐ.நா.அமைப்பில் “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” (புறம் 192:1) என்ற அடி இடம் பெற்றிருப்பதைச் சான்றாகக் கூறலாம். தமிழர்களின் சிந்தனையை உலகமே அவாவுகின்றது என்பதை இந்நிகழ்வு காட்டுகிறது.

அறம் அக்கால மக்களால் பெரிதும் போற்றப்பட்டது. மன்னனாயினும் மக்களாயினும் அறவழி வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளும் படி நூல்கள் வலியுறுத்தியுள்ளன. உறுதிப் பொருள்களுள் தலையானது

அறமே எனக்கருதினர். பொருளும் இன்பமும் அறவழிப்பட்டதாக இருக்க வேண்டுமென எண்ணினர். அடிப்படை வாழ்விற்கு அறமே ஊன்று கோலாகும் என்பதைப் பண்டைத்தமிழர் அறிந்திருந்தனர். நல்வினை புரிதலே அறமாகக் கருதப்பட்டது. அறவழி வாழ்வோரே துறக்கமாகிய தேவருலகில் இன்புற்று வாழ இயலும் என்று நம்பினர்.

“தனிமனிதன் தன் குடும்பத்துக்காகச் செய்ய வேண்டிய கடமை சமுதாயத்திற்குச் செய்ய வேண்டிய கடமை என்று, கடமை இரு வகைப்படும். வடமொழியில் இதனை “ஸ்வதருமம் என்றும் ‘பரதருமம்’ என்றும் கூறுவர். நாம் அறம் என்ற சொல்லாலேயே அவ்விரு கடமைகளையும் குறித்து வருகிறோம்”¹

இக்கருத்து இவ்விரு வகையான கடமைகளும் அறங்கள் எனக் கொள்ளத்தக்கன என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. தனிமனிதன் தனது மேம்பாட்டுக்காகச் செய்யும் அறம் தனி மனித அறம் ஆகும். தனிமனிதன் செய்யும் அறம் இறுதியில் சமுதாய மேம்பாட்டிற்கு வழிவகுக்கிறது.

தனிமனிதன் மேற்கொள்ளும் அறவாழ்வு எப்படியிருக்க வேண்டும். சமுதாயத்தில் அனைவருடனும் இணைந்தாற்றும் அறவாழ்வு எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதற்குரிய விதிமுறைகளைத் தரும் நூலாக விளங்குவது தொல்காப்பியம். தனிமனிதனின் அறத்தை அகப் பொருளிலும், சமுதாய அறத்தைப் புறப்பொருளிலும் வகைப்படுத்து கின்றது. தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றிய நிலையிலேயே சங்க இலக்கியத்தில் அறநெறிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. சமுதாயத்தின் அங்கமாக விளங்குகின்ற ஒவ்வொரு தனிமனிதனுக்கும் சில

நெறிமுறைகளைப் சங்க இலக்கியம் வரையறை செய்கின்றது. அந்நெறி முறைகளைப் போற்றி வாழ வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்து கின்றது.

உலக நடைமுறைகளை அறிந்து, அதன்வழி வாழ்வதற்கு வேண்டிய நற்பண்புகளின் இலக்கணங்களை ஒன்பான் அறநெறி களாகக் கலித்தொகை தொகுத்துரைக்கின்றது. அவை அறிவுரைகளாக உலகுக்கு வழங்கப் பெற்ற அறிநெறிகளாகும்.

1. இல்வாழ்க்கையில் இயற்ற வேண்டிய அறம் வறியவர்க்கு உதவி செய்தல்
2. தன்னை அடைந்தாரைப் பிரியாமையே காத்தலாகிய அறம்.
3. மக்கட்பண்பு என்பது உலகவொழுக்கம் அறிந்தொழுகுதல்.
4. சுற்றஞ் சூழ வாழ்தலே அன்புநெறி.
5. அறியாதவர் சொற்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதல் அறிவு.
6. கூறியதை மறவாதிருத்தலே உறவு.
7. நிறை எனப்படுவது மறை பிறரறியாமல் ஒழுகுதல்.
8. முறை எனப்படுவது நமரெனக் கண்ணோடாது அவர் செய்த குற்றத்திற்கேற்பத் தண்டனை அளித்தல்.
9. பகைவரை வெல்லும் காலம் வரும் வரை பொறுத்திருத்தல் பொறை”²

இவை தனி மனிதன் வாழ்க்கையில் போற்றிப் பின்பற்று வதற்குரிய அற நெறியாகும்.

ஒரு தனிமனிதனின் பண்பாட்டினையும் புறவாழ்வில் தான் தெளிவாகக் காண முடிகின்றது. அதற்குச் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள தொகை நூல்களில் ஒன்றான புறநானூறு எடுத்துக்காட்டாகத்

திகழ்கிறது. பண்டைத்தமிழ் சமுதாயத்தில் தனிமனிதன் அல்லது வேந்தன் சிறந்த பண்பினை உடையவனாக விளங்கியதால் மக்களுக்கு அவன் உயிராகக் கருதப்பட்டான். மன்னன் உயர்ந்த பண்புகளைக் கொண்டு ஒழுக்க நெறியில் நிற்பதை நாடு விரும்பியது.

தனிமனித அறம் என்ற மூன்றாவது இயலில் தனிமனிதனுடைய ஒழுக்கம், வாய்மை நற்பேறு, நற்செயல்கள், மக்கட்பேறு, விருந்தோம்பல், பகுத்துண்ணல் சூது, துறவறம் போன்ற பல்வேறு நிலைகளில் உள்ள அறநெறிகள் இவ்வியலில் ஆராயப்படுகின்றன.

1. ஒழுக்கம்

ஒழுக்கமுடைய வாழ்வே உயர்ந்த வாழ்வு என்பது பண்டைத் தமிழரின் கொள்கையாகும். அறிவும், ஒழுக்கமும் உடைய நல்லோரின் ஒழுகலாறுகளை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு வாழ்தலே மனிதனுக்குரிய கடமையாகும். ஒழுக்கம் உடைய உயர்ந்தோரை எடுத்துக் காட்டாகக் கொண்டு அவர் கூறும் மெய்நெறி வழியே வாழ்தல் வேண்டும் என்பது தொல்காப்பியர் காட்டும் வாழ்க்கை நெறி,

“வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே

நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான.....”³

என்னும் நூற்பா இக்கருத்தை தெளிவுறுத்தும், வாய்ச்சொற்களிருந்து மனம், செயல் உள்ளிட்ட முக்கரணத்தாலும் அமைந்து, ஒழுகும் தூய்மை ஒழுக்கம் எனப்படுகிறது. பாலுணர்ச்சி, அரசின் விதிமுறைகள், வருணநெறிகள் ஆகிய இவற்றோடு அன்றாட வாழ்வியல் நிகழ்ச்சிகளிலும் மனிதன் மனம் எந்த அளவு ஒழுங்குடையதாக இருக்க

வேண்டுமென்பதை ஒழுக்கம் குறித்த சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

சுருக்கமாகக் கூறினால், தனிமனிதத் தூய்மையும் உளமேம் பாடுமே ஒழுக்கம் என்று கொள்ளப்படும். அறநெறிக்கு மாறான செயல்களால் நன்மையில்லை. ஆதலால் அறநெறிக்குத் தடையாக நிற்கும் அனைத்தையும் அறிந்து அவற்றைப் பின்பற்றாமல் பாதுகாத்து வந்தனர். பொருளற்ற சினம், காமவெறி, அளவுக்கு மீறிய தயவு, பகைவர்களுக்குப் பயப்படுதல், பொய்கூறல், பொருளின் மேல் பேராசை, நன்மைகளை நாசம் பண்ணுதல், கடுஞ்சொற்கூறல் இவை, இவைகளைப் போன்ற குணங்களும், இவ்வுலகில் அறநெறியிலே செல்லும் வண்டிக்கு, அது செல்லுகின்ற வழியிலே போடப்படும் முட்டுக் கட்டைகளாகும்.⁴ சிறப்பாக மன்னர்களும் பொதுமக்களும் பண்டைக் காலத்தில் இவ்வாறு நல்லறத்தைப் பாதுகாப்பதில் கவலை கொண்டிருந்தனர். மேலும் அறனல்லவற்றை என்றும் விழையா உள்ளம் விழையினும் தாம் கேட்ட கேள்வியறிவை அங்குசமாகக் கொண்டு உள்ளமாகிய யானையை மீட்டு, அறனும், பொருளும் வழுவாமல் ஆராய்ந்து தம் தகவுடைமை நோக்கி உயர்ந்த நெறியில் நின்றலைப் பெரியோர்கள் ஒழுக்க நெறியாகக் கொண்டிருந்தனர்⁵ இச்சான்று களால் பண்டைத் தமிழர்கள் நல்லொழுக்கத்திலே நாட்டமுடையவர்கள் என்பதையும் ஒழுக்கம் என்னும் தகவு சங்க காலத்தில் ஓர் உயர் மதிப்பாக இருந்தது என்பதையும் உணரலாம்.

என் நெஞ்சத்திலே குடி கொண்டிருப்பவன் அஞ்சத் தகுந்த அக்கிரமங்களை அஞ்சாமல் செய்யத்துணியும் அறமற்றவன் அல்லன்⁶

என்று கலித்தொகையில் வரும் ஒரு தலைவியின் பேச்சு மேற்காட்டிய சான்றுகளுக்குக் கூடுதலான வலு சேர்ப்பதாய் அமைந்துள்ளது. மணி, பொன், முத்து இவற்றாலாய அணிகலன்கள் பழுதடைந்தால் சரிசெய்து கொள்ளலாம். ஆனால் சால்பு, வியப்பு, பெருமை, ஆகிய பண்புகள் குன்றினால் அவற்றை நேர்செய்து புகழில் நிலைநிறுத்தல் அறிவுடைய சான்றோர்க்கும் எளியதன்று எனச் சங்க இலக்கியம் மொழிகின்றது.”⁷ ஒழுக்கத்திலிருந்து இழுக்கிய ஒருவரை மீண்டும் பண்டைய நிலையில் நிறுத்துவதோ அவர்க்குக் கழுவாய் தேடுவதோ பற்றிச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறாமையை எண்ணுகையில் ஒழுக்கத்தின் உயர்வும் மேன்மையும் புலப்படுகிறது.

இத்தகு ஒழுக்க நெறியுடன் கூடிய உயர்ந்த எண்ணங்களே ஒருவரை மேன்மைப்படுத்தும் என்பதைக் கோப்பெருஞ்சோழனின் கூற்று மெய்ப்பிக்கின்றது. யானை வேட்டுவன் தன் குறிக்கோளில் உறுதியுடையான் எனில் யானையும் பெறுவான். குறும்பூழ் வேட்டுவன் உறுதியற்றவனெனில் வெறுங்கையோடும் வருவான். எனவே, உயர்ந்ததையே பெற முயல வேண்டும். அத்தகு உயர் நோக்க முடையார்க்கு நல்வினை துணை புரியுமெனில் உம்பர் உலகத்து வாழ்வும், கிட்டும்.’ அது தவறினால் மாறிப் பிறவா நிலையும் கிட்டலாம். அவ்வாறு மாறிப் பிறாவார் என்பர் உளர் எனின் தம் புகழை நிறுத்தி வசையில்லா உடம்பொடு மாய்தல் நன்று என்றான்”⁸ இங்கு நல்வினை என்பது சிறந்த ஒழுக்கத்துடன் கூடிய நற்செயல்களே என்பதை உய்த்துணர முடிகின்றது.

இவ்வாறு பொதுப்படையாக ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் பின்பற்ற வேண்டிய ஒழுக்க நெறிகளைப் பேசிய சங்க இலக்கியம், அரசர்கள் பின்பற்ற வேண்டிய ஒழுக்கத்தையும் வலியுறுத்துகிறது. மாறனைக் கண்டு சங்கவருணர் என்னும் நாகரியர், சிறு சினமும், பல கேள்வியும், நுண்ணுணர்வும், பெருங்கொடையும், பணி மொழியுமாகிய நற்பண்பு, நற்செய்கைகளால் பலர்க்குப் பயன்பட வாழ்ந்து உலக வாழ்வு இன்பமாக அரசியல் நடத்திய வேந்தர் மிகச் சிலரேயாவர். அவ்வாறு வாழ்வதையறியாதவர் பலர், அவர் தம் செல்வம் நிலை பெற்றதிலை; இக்காலத்தும் அதன் பண்பு அத்தன்மையாகவேயுள்ளது; அதனால், நீ ஒழுக்கம் குன்றாமல், இரவலர் இன்மை தீரக் கொடுத்தலைக் கைவிடா தொழிக; மேற்கூறிய ஒழுக்கக் குறைவின்றித் தாம் உடையது பகுத்துண்டு வாழ்வோருள்ளும் ஈமத்தின் கண் எரிவாய்ப்புக்குப் பின்னும் புகழ் வாய்த்திலர் பலர்”⁹ எனச் சொல்லி ஒழுக்க நெறியின் கண் வாழ வலியுறுத்தியுள்ளார்.

“இவ்வுலகிலே ஒழுக்கத்துடன் வாழ்ந்து குடிகளையும் குறையின்றிக் காப்பாற்றிய மன்னவன் இறுதியிலே சுவர்க்கத்தை அடைந்து இன்பந்துய்ப்பான்”¹⁰ கலித்தொகையின் இக்கூற்று வேந்தர்களின் நல்லொழுக்க நெறியை வலியுறுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. நல்லோர் குழுமிய அவைகளத்தே புதியவர் தாம் கற்றவற்றை மனங்கொளக் கூறமாட்டார் ஆயினும், அதனை மறைத்து அப்பொருளைத் தப்பின்றாக எல்லார் மனமும் கொள்ளும்படிச் சோர்வின்றி விளக்கிக் காட்டி நன்முறையில் நடக்கும் ஒழுக்கம் வாய்ந்தவரைச் சுற்றமாகக் கொண்டவன் நன்னன்”¹¹ என்பதனால்

ஆளுநர்கள் மற்றும்மின்றி, அவரைச் சார்ந்த சுற்றமும் ஒழுக்க நெறியின்கண் நிற்க வேண்டும் என்பதை மலைபடுகடாம் வற்புறுத்துகிறது.

அரசு வகுக்கும் சட்டங்களுக்கும், நீதிமுறைகளுக்கும் ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் தொன்றுதொட்டு வரும் ஒழுக்க விதிகளும் சமூகப் பண்புகளும் பழக்க வழக்கங்களுமே தொன்றுபடு கிளவி¹² என்று அகநானூறு குறிப்பதினின்றும் இதனை உணரலாம்.

அரசர்களுக்கு அடுத்தபடியாக அந்தணர்களின் ஒழுக்க நெறியைச் சங்க இலக்கியம் பேசுவதைக் காணலாம். அந்தணர் சிறந்த வேதங்களை விளங்கும்படி ஒதி, விழுமிய தலைமையோடு பொருந்திய ஒழுக்கம் வாய்ந்து உலகிற்கு ஒருதாரமாகி, உயர்நிலை உலகத்தை இங்கிருந்து எய்தும் அறநெறி பிழையா அன்புடைய நெஞ்சங் கொண்ட பெரியோராவர்.¹³ மேலும் முக்கோல் பகவராய் அந்தணர் கமண்டலம் பொருந்திய உறியினையும் முக்கோலையும் தோளிலே வைத்துக் குடை நிழலிலே வெம்மையான காட்டிடத்தே போதலை இயல்பாக உடைய ஒழுக்கத்தினை உடையவர்.¹⁴

இவ்வாறு சங்க காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் அகவொழுக்கமுடைய அந்தணர் பலர் வாழ்ந்தனர். அவர்களிலே பலர் புறவொழுக்கத்தைப் போற்றுபவராகவும் இருந்தனர்.

அவர்கள் தங்கள் உடம்பை அழுக்கின்றித் தூய்மையாக வைத்துக் கொள்வார்கள். அழுக்கு நீரிலே குளிக்கமாட்டார்கள். தூய்மையான தண்ணீரிலே தான் குளிப்பார்கள். பிறர் உடம்பிலே பட்ட தண்ணீர் தம் மேல்பட்டால் அதை ஆசாரக் குறைவாக நினைப்பார்கள்.

இச்செய்தியைப் பரிபாடல் கூறுகின்றது. வையையாறு பற்றிய 6,24 ஆகிய பாடல்களில் அந்தணர்கள் தூய்மையற்ற நுரையுடன் கூடியதும். தேன் கலந்திருப்பதும், ஆடவர் பெண்டிர் ஆகியோர் குளித்து, உடலில் பூசிய வாசனை பொடிகள் மிதந்து வருவதாலும் நீராடமையைக் காண முடிகின்றது. இவற்றால் தமிழ் நாட்டிலே வாழ்ந்த அந்தணர்கள் உள்ளும், புறமும் ஒழுக்கமுடையவராக வாழ்ந்தனர் என்பதைக் காணலாம். அமணர் சென்ற காலத்தையும் வருகின்ற காலத்தையும் இன்று இவ்வுலகினில் தோன்றிய ஒழுக்கமொடு நன்கு உணந்தவராவர்¹⁵ என்று ஒழுக்கம் உடையவர்களாலேயே இத்தகு உயர் தகுதியைப் பெற முடியும் என்பதை உணரலாம்.

ஒழுக்க நெறிகளை எந்த இலக்கியமும் வரையறுத்துக் கூறாவிடினும், அதன் உயர்வை எடுத்துக் கூறத் தவறவில்லை. ஒழுக்கம் உயிரினும் மேலானதாக மதிக்கப்படுவதற்குரியது என்று திருக்குறள் கூறும் (குறள்.131). ஒழுக்க நெறிகள் ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் காலந்தோறும் வேறுபட வருவன. எனினும் பாலுணர்ச்சி தொடர்பான விதிமுறைகளையே ஒழுக்க நெறியாக எல்லாக் காலத்திலும் போற்றப்பட்டு வருகின்றது. ஒழுக்க நெறியை வலியுறுத்திய சங்க இலக்கியம் கைக்கிளை, பெருந்திணை, பரத்தைமை போன்ற கூடா ஒழுக்கத்தினால் ஏற்படும் இழுக்கினைக் கூறி ஒழுக்க நெறியின் சிறப்பினை மென்மேலும் வலியுறுத்துகிறது. பல உயர்பண்புகளின் ஒன்று கூடிய நிலையை ஒழுக்கம் என்று கருதி, அதனைக் கடைபிடிப்பதில் கண்ணும் கருத்துமாகத் தமிழர்கள் விளங்கியுள்ளனர்.

2.வாய்மை

பண்டைத் தமிழர்கள் வாழ்வியல் உயர் நெறிகளுள் ஒன்றாக வாய்மையைக் கருதினர் ஆதலால் தான், சங்க இலக்கியமும் வாய்மைப் பண்பினை வாழ்த்திப் போற்றுகிறது. தமிழர்கள் வாய்மையின்பால் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை “பொய்ச் சாட்சி சொன்னவன் ஒரு மரத்தின் கீழ் இருப்பானாயின் அந்த மரம் பற்றியெறிந்து விடும்”¹⁶ என்ற அளவில் அமைந்திருந்தது “வாய்மை என்பது உண்மை என்ற அடிப்படையில் மட்டுமன்றி, சொன்ன சொல்லை மாற்றாமல் அந்நிலையில் நிற்பதாகவும் கருதினர். நிலம் தனது வலிமை குன்றும் காலத்தில் கூட சொல்லிய சொல்லுக்கு மாறாக நடக்கும் பொய்யொழுக்கத்தை நீ மேற்கொள்ளமாட்டாய்”¹⁷ என்று செல்வக் கடுங்கோவாழியாதனைக் கபிலர் பாடியதன் வழி இதனை அறியலாம். சங்க அக இலக்கியத்துள் ஒன்றான கலித்தொகையும் தான் கூறிய சொல்லை மாற்றாமல் அதன் படி நடந்து கொள்வதே உறவு என்று வாய்மைக்கு இலக்கணமாக அமையும் வகையில் பேசுகிறது.

இயல்வதனை இயலுமெனச் சொல்லி ஈதலும், இயலாததனை இயலாதெனச் சொல்லி விடுதலும், தாளாண்மையுடையார்க்குரிய நற்செயல்களாம். இயலாததை இயலுமென்றலும், இயல்வதனை இயலாதென்றலும் இருப்போரை ஏமாற்றும் புகழைக் கெடுத்துக் கொள்ளும் செயல்களாகும்”¹⁸ என்று பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளி துஞ்சிய நன்மாறனுக்கு ஆவூர் மூலங்கிழார் கூறும் அறிவுரையின் வழி உள்ளதை உள்ளவாறு உரைக்கும் வாய்மை நிலவியதைப் புறநானூறு பகர்கின்றது.

பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் பெரும்பாலும் மன்னர்களின் ஆதரவில் வாழ்ந்தவர்கள், பெருநிலக்கிழார்களாகிய வள்ளல்களைப் பாடி, அவர்கள் வழங்கிய பொருள்களைக் கொண்டு வறுமை தீர்ந்து வாழ்ந்தார்கள். ஆயினும், அவர்கள் தங்கள் அறிவை நேர்மையுள்ளதையாருக்கும் அடகு வைத்துவிடவில்லை. உண்மை என்று கண்டதை உரைப்பதற்கு அஞ்சியதில்லை. தகுதியில்லாதவரைப் பாடுவதும், அவர் தரும் பரிசிலை ஏற்பதும் அன்னோர்க்கு இயல்பன்றாம். கண்டிரக் கோப்பெருநள்ளியைப் பாடும் வன்பரணர். பீடில்லாத மன்னருடைய பாராட்டினை விரும்பி அவர் செய்யாதன வற்றைக் கூறிப் பாராட்டுதல் தம் சிறு செந்நாவிற் கு இயல்பன்று என்றார்.¹⁹ அவ்வாறு மோசிகீரனார் என்னும் புலவர் பெருமான்

“பெரிய வோதினுந் சிறிய வுணராப்

பீடின்று பெருகிய திருவிற்

பாடின மன்னரைப் பாடன்மா ரெமரே”²⁰

என்றார். இங்ஙனமே பெண் கொலை புரிந்த நன்னனின் மரபில் வந்தவரைப் பாட மறுத்தது புலவருலகம். இளங்கண்டிரக் கோவிடம் தாமப் பல்கண்ணனார் அவனைத் தான் தழுவாமைக்குக் காரணம் கூறுகையில்,

“நன்னன் மருத னன்றியு நீயும்

முயங்கள் கொத்தனை மன்னே வியங்குமொழிப்

பாடுநர்க் கடைத்த கதவி னாடுமழை

அனங்குசா லடுக்கும் பொழியுநும்

மனங்கமழ் மால்வரை வரைந்தன ரெமரே”²¹

என்று மொழிதல் கண்டு தெளியலாம் சான்றோரின் இத்தகு போற்றுதற் குரிய வாய்மைப் பண்பினை.

“அறிகரி பொய்த்தல் ஆன்றோர்க் கில்லை”²²

என்று குறுந்தொகை கூறுகிறது. தம் கண்ணெதிரே ஒரு தீமை நடைபெற்றாலும் அப்படியே ஏற்காது. அதன் உண்மை நிலையைக்கேட்டு ஆராய்ந்து அறிந்த பின்னரே ஏற்கும் பண்புடையார் சான்றோர். இவ்வாறு வாய்மை நிறைந்த நெஞ்சோடு வாழ்ந்து காட்டிய சான்றோர்களைப் போற்றுவதன் வழிச் சங்க இலக்கியம் வரலாற்றுப் பெட்டகமாகத் திகழ்வதோடன்றி, ஒரு வாழ்வியல் நெறிகாட்டியாகவும் திகழ்கிறது. எவர்க்கும் தீமையில்லாத சொல்லைக் கூறி வாய்மை நிறைந்த நெஞ்சமொடு வாழ்வதே புகழுடையதாகும். இதுவே பண்டைய தமிழரின் உயரிய பண்பாட்டு அறத்தில் ஒன்றாகும்.

3. நற்பேறு

மனிதனுடைய வாழ்வு வளமாக வேண்டுமானால் நல்வினை செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு நல்வினை செய்பவர்கள் இம்மையில் புகழும், மறுமையில் இனபமும், வீடுபேறும் பெறுவார்கள் என்பதால் நல்வினையைத் தொடர்ந்து செய்ய வேண்டும். அவர்கள் மீண்டும் பிறவி எடுக்கவில்லை என்றாலும் இமயம் போன்று பெரும் புகழ் கொண்டு விளங்குவார்கள். அதனால் நல்வினை செய்வதற்கு அடிப்படையாகத் தெளிவான சிந்தனை வேண்டும் என்று கோப்பெருஞ்சோழன் பாடிய

“உயர்ந்த வேட்டத்து உயர்ந்திசி னோர்க்குச்

செய்வினை மருங்கின் எய்தல் உண்டெனின்

தொய்யா உலகத்து நுகர்ச்சியும் கூடும்;
தொய்யா உலகத்து நுகர்ச்சி இல்லெனின்,
மாறிப் பிறப்பின் இன்மையும் கூடும்;
மாறிப் பிறவார் ஆயினும், இமயத்துக்
கோடு உயர்ந்தன்ன தம்மிசை நாட்டுத்
தீதில் யாக்கையொடு மாய்தல் தவத்தலையே!²³

என்ற பாடல் நமக்கு நல்வினையினை விளக்குகிறது என்பதை அறிய முடிகின்றது.

‘உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்’ என்னும் வள்ளுவர் வாய் மொழியும் இக்கருத்தையே வலியுறுத்துகிறது. இவ்வுலகில் வாழ்தற்கென வரையறுக்கப்பட்ட வாழ்நாள் முழுவதும், அதாவது ஒருவர் வாழுங்காலம் வரைக்கும் புகழுடன் வாழச் செய்வது நல்வினை களையன்றி, இறக்கும் போது இவ்வுயிர்க்குத் துணையாக வருவது வேறு எதுவுமில்லை. எனவே நல்வினைகளையே செய்து வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற வேண்டும் என்ற அறக்கருத்தினை நம்மால் உணர முடிகின்றது. மணிமேகலையும் இதனை,

“ஈண்டுச் செய்வினை ஆண்டு நுகர்ந்திருத்தல்

காண்தகு சிறப்பினும் கடவுளர் அல்லது”²⁴

என்று சுட்டுகிறது.

வாழ்வைப் பற்றி நான் ஆராய்ந்து அறிந்த அளவிற்கு இவ்வுலகில் நம்மை வாழவைப்பதும். துன்பம் வந்து சேரும்போது உயிருக்கு உறுதுணையாக விளங்குவதும் நல்வினையே. ஆதலால் உலக மக்கள் யாவரும் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் நற்பணிகளில் ஈடுபடுவதைத் தம் முதல்

கடமையாகக் கருத வேண்டும் என்று அறிவிலே செறிவுடைய
ஒளவையார் கூறுகிறார். இதனை,

“இரவலர்க்கு அருங்கலம் அருகாது வீசி,
வாழ்தல் வேண்டும், இவண் வரைந்த வைகல்,
வாழச் செய்த நல்வினை அல்லது
ஆழுங் காலைப் புணைபிறிது இல்லை;

.....

.....

.....

யான் அறி அளவையே இவ்வே!²⁵

என்ற புறப்பாடல் வாயிலாக மக்களுக்கு அறிவுறுத்திய அறம்
உணரப்படுகிறது. இவ்வாறு இரவலர்க்கு அரியதாகிய பொன்
ஆபரணங்களைக் குறைவில்லாது அளித்து வாழ்வதால் ஏற்படும்
நல்வினையே வாழ்நாள் கழித்தும் துணையாக விளங்குகிறது என்று
குறிப்பிடுகிறார்.

இரும்பொறையின் அரண்மையிடத்து முரசுக் கட்டிலில்
மோசிகீரனார் அறியாது ஏறி, வழி நடந்த களைப்பால் அயர்ந்தார்.
முரசுக் கட்டிலில் ஏறியது தவறு என்று தன்னைத் தண்டிக்காது அவர்
துயில் நீங்கும் அளவு கவரி வீசினான் மன்னன். மோசிகீரனின் தமிழ்ப்
புலமையைப் போற்றுமாறு இச்செயல் அமைந்துள்ளது. இவ்வுலகத்தில்
நற்செயலினால் புகழ்மிக்கு விளங்குபவர்கள், மறுமையில் வானுலகம்
செல்வார்கள் என்ற நற்பேறினால் இவ்வாறு செய்தான். இதனை,

“..... வியலிடம் கமழ

இவண் இசை உடையோர்க்கு அல்லது அவணது

உயர்நிலை உலத்து உறையுள் இன்மை

விலங்கக் கேட்ட மாறுகொல்

வலம்படு குருசில்! நீ ஈங்கு இது செயலே!”²⁶

என்ற பாடலில் புலவர் மோசிகீரனார் மன்னனின் நற்பண்பினையும், தமிழ் அறிந்தோரைப் போற்றும் தன்மையினையும் பாராட்டுகிறார் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

தனிமனிதனின் செயல்கள் சமூகத்திற்கும், பொதுமக்கள் ஆகியோர்க்கும் பயன்படுமாயின் அது தனிமனிதனின் அறமாக மிளிர்கின்றது. அவ்வகையில் தனிமனிதனின் வீரம், மானம், நட்பு, சான்றாண்மை, நடுவு நிலைமை, நன்றியுணர்வு, இல்லறம் அருளுடைமை, உயிர் இரக்கம், துறவறம் ஆகிய செயல்கள் யாவும் தனிமனித அறமாகத் திகழ்வதனை நோக்கலாம்.

4.வீரம்

தனிமனிதப் பண்புகளுள் சிறப்புமிக்கதாகவும் போற்றுவதற்குரியதாகவும் வீரம் கருதப்பட்டது. வீரம் என்றால் இளைத்தவர்களை வீணாக இன்னலுக்கு ஆளாக்கித் தான் மட்டும் இன்புற்று வாழ்வதன்று. மற்றவர்களைக் காட்டிலும் தான் ஆற்றலுடையவன்; உறுதியுடன் நின்றல். தான்செய்யத் தொடங்கிய செயல்களை முட்டுக்கட்டைகளுக்கு அஞ்சாமல் முயற்சியுடன் செய்துமுடித்தல், தன் மானத்திற்கு இழுக்கு வராமல் தன் செயலிலே வெற்றியடைதல் அவர்கள் செருக்கைச்

சிதைத்தல். பேசுவோர் நானும்படி அவர்கள் செருக்கைச் சிதைத்தல் இவை வீரத்தின் இயல்பாகும். இத்தகைய சிறந்த வீரமுடையவர்களே இந்நாட்டில் தலைசிறந்தவர்களாக மதிக்கப்பட்டனர் சங்க காலத் தமிழ் மக்களும், மன்னர்களும் வீரம் செறிந்தவர்களாய் விளங்கியமையை அக்காலப் பனுவல்களின் வழி அறியலாம்.

இளஞ்சேட் சென்னி என்பவன் ஒரு சேர மன்னன்; ஒப்பற்ற வீரன். ஊன் பொதி பசங்குடையார் என்னும் புலவர் பாராட்டிப் பாடியிருக்கின்றார். பகைவர்களுடைய கோட்டை அவர்களிடம் இருக்கும் போதே அதைப் பிறர்க்குத் தானமாகத் தந்துவிடுவாய் என்கிறார் அவர்.”²⁷ எதிரியின் கோட்டையைத் தன் வசமாக்குவதற்கு முன்பே அதை மற்றொருவருக்குக் கொடுப்பதென்றால், இதற்கு எத்தகைய நெஞ்சரம் வேண்டும்? எதிரியை வெல்வதில் உறுதியென்பதில் எவ்வளவு நம்பிக்கை வேண்டும்? தோல்வி மனப்பான்மையே தமிழனிடம் இருந்ததில்லை என்பதற்கு இச்செய்தி ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். செங்குட்டுவன் ஒப்பற்ற வீரன். இமயம் முதல் குமரிவரையுள்ள நாட்டை ஆண்டவன். தன்னை எதிர்த்த மன்னர்களின் நாடுகளையெல்லாம் நாசமாக்கினான். இவ்வுண்மையைப் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல் வழி அறியலாம்²⁸.

சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வில் வீரமும், காதலும் முதன்மை இடம் பெற்றிருந்தன. வீரர்கள் போர்க்களத்தில் பொருது வீரசுவர்க்கம் அடைவதை விரும்பினர். சங்க காலம் தமிழகத்தின் வீரயுகமாகப் போற்றப்பட்டதைக் கைலாசபதி தம் நூலில் குறிப்பிடுகிறார்²⁹ மேலும் அவர் சுமேரிய கிரேக்க வீரயுகத்திற்கு அடுத்த முன்றாம் நிலையில் பழந்தமிழரது வீரயுகம், விளங்கியது என்று கூறுவார்.³⁰ போரில் வீர

மரணம் அடைந்தோர்க்கு நினைவுச் சின்னமாக நடுகல் நட்டு அவ்வீரனின் பெயர் பொறித்து வழிப்பட்டதைச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.³¹ மறவுணர்வு மிகுதியால் மன்னன் பகைவரை அழிப்பது பற்றியே இரவு முழுவதும் சிந்தித்தானாம்³² என்பதைப் பதிற்றுப் பத்தின் வழி காணும் போது வீரத்தின் விளைநிலமாகப் பண்டைத்தமிழகம் திகழ்ந்தமை உணரலாம்.

தமிழ்நாட்டு மறவன் வீரத்தை எண்ணி வடபுலத்தரசுகள் அச்சத் தால் தூங்காத கண்ணையுடையனவாய் ஆயினவாம்.³³ வடபுலத்திலும் பிற இடங்களிலும் தமிழ் மன்னர் விளைத்த பெரும் போர் நிகழ்ச்சிகள் வழிதமிழ்ப் பெருவேந்தர் ஆரியர் முதலிய வடவரை வென்று செருக்கியமை அரிய முடிகின்றது.³⁴ பண்டையத் தமிழர்கள் போரில் வெற்றி பெற வேண்டும் அல்லது வீரமரணம் அடைதல் வேண்டும் என்பதையே விரும்பினர். பகையரசன் எறிந்த வேல் மார்பை ஊடுருவிச் சென்றது. தன் மார்பில் தைத்த வேலைப்பிடுங்கி போரிட்டபோது அப்பகை வேந்தனும் வீழ அவனுடைய களிறுகளெல்லாம் பிடிகள் கண்டு நாணுமாறு புறங்கொடுத்து ஓடின.³⁵ இந்நிகழ்வு தமிழரின் தனிமனித அறத்திற்குச் சான்று பகர்கின்றது.

அக்காலத்தில் மகளிரும் தனிமனித அறத்தில் சிறந்து விளங்கியமை; வீரர்களைத் தோற்றுவிக்கும் விளைநிலமாக மகளிர் விளங்கிய பாங்கினைச் சங்க இலக்கியத்தின் மூலம் அறியலாம். தன் மகன் புறமுதுகிட்டு ஓடாது வீரமரணம் அடைதலையே வீரத்தாய் விரும்பினர். போரில் புறங்காட்டி ஓடாத தன்மகளின் வீரச்செயல் கேட்டுக் களம் சென்று அவனது உடலைக் கண்ட பொழுது

அவளுடைய வாடிய முலைகள் பாலூறிச் சுரந்தன என்பதனைப், புறப்பாடற் பகுதி அறிவிக்கிறது.³⁶ இதன் மூலம் தமிழரின் தனிமனித வீரத்தின் அறம் புலனாகின்றது.

நரை முதிர்ந்த கூந்தலையுடைய முதியோள் ஒருத்தி தன் மகன் களிற்றெறிந்து பட்டனன் என்றும் செய்தி கேட்டு, ஈன்ற பொழுதிலும் பெரிது மகிழ்ந்தாள் என்று, வீரத்தாயின் வீர அறத்தைச் சங்க இலக்கியம் சிறப்பித்துள்ளது.³⁷

தமிழர்களின் வீரவுணர்வுக்கு மற்றொரு சான்றாகத் தம் கணவரோடு புதல்வரும் உடன் வீழ்ந்து கிடப்பதைக் கண்ட மூதிற்பெண்டிர், இப்பெற்றிபட்ட வென்றியும் நமக்கு உளவோ' என்று சொல்லி இன்ப உவகையால் அழுதாள் என்பதனை,

“எறிந்து களம்படுத்த ஏந்துவாள் வலத்தார்

எந்தையோடு கிடந்தார் எம்புன்றலைப் புதல்வர்

இன்ன விறலும் உளகொல் நமக்கென

மூதிர் பெண்டிற் கசிந்தழ”³⁸

எனப் புறநானூறு சிறப்பிக்கிறது. போருக்கு அடிப்படையான வீர உணர்வைச் சங்க காலச் சமூகம் தனிமனித அறமாக இளமையில் இருந்தே வளர்த்துள்ளது. புலிப்பல் தாலி சிறார்க்கணிதல், சேவற்போர், ஏறுபொரல், ஏறுதழுவுதல் ஆகிய வீரச்செயல்களில் பங்கேற்கும் உள்ளப்பாங்கை இளமைக் காலத்திலிருந்தே வளர்த்திருக்கின்றனர்.³⁹ முல்லைத் திணையில் அமைந்த கலித்தொகைப் பாடல்கள் பல ஏறுதழுவுதலையும், அத்தகைய வீரத்தினை அறமாகக் கொண்ட வீரனையே மகளிர் திருமணங்கொள்வதையும் காட்டுகின்றன. பொழுது

போக்குக்காகவும் விழா நிகழ்ச்சிகளிலும் அன்றாட வாழ்வியலிலும், வீர விளையாட்டுக்கள் தமிழரிடையே இரண்டறக் கலந்திருப்பதை நோக்குங்கால் அவர்களின் வீரவுணர்வில் உள்ள அறத்தன்மை புலப்படுகிறது.

5. மானம்

சங்க காலச் சமூகம் மறம், மானம் இரண்டையும் அரிய சமூக மதிப்புகளாகப் போற்றியது. வேந்தர் நிலையிலிருந்து பொருளாதார நிலையில் மிகக் கீழ்த்தட்டில் வாழ்வோர் வரையில், மான உணர்ச்சியைப் பேணுதலைத் தம் இன்றியமையாக் குடிக் கடனாகக் கருதினர்.

மானம் என்பதற்குப் பரிமேலழகர் 'தன் நிலையினின்றும் சிறிதும் தாழாமையும், ஊழின் தாழின் உயிர் வாழாமையும்' என்பார். உயிரினும் விழுமியதாக இவ்வுணர்வு சங்க காலத்தில் போற்றப்பட்டமை அக்காலத் தனிமனிதனின் போர் அறமே காரணமாகும். தான் வாழும் வாழ்நெறியிலிருந்து அணுவளவும் பிழையாத தன்மையே மானப் பண்புகளாகக் கீழ் வருவனவற்றைச் சுட்டுகின்றது.

1. இன்றியமையாச் சிறப்புடையதெனினும்

அவற்றைப்பெறுவதற்காகத் தம் நிலையில் தாழாமை

2. புகழ் பெறுவதற்காக இனிவரவுகளைச் செய்யாமை

3. செல்வம் சுருங்கி நல்கூர்ந்த வழிப் பிறரிடத்துப் பணியாமை

4. குன்றி அளவு கூடத் தாழ்தற்கு ஏதுவானவற்றைப் புரியாமை

5. தம்மை இகழ்வார் பின் சென்று நில்லாமை

6. தம் பெருந்தகவும், பீடம் அழிந்த விடத்து உயிர் வாழாமை

இப்பண்புகளே தனிமனித அறப்பண்பு மிளிரக் காரணமாக உள்ளன. பரிமேலழகர், இறப்ப வருவழி இணைந்தன செய்தாயினும் உய்க' என்னும் வடநான் முறைமையை மறுத்து, உடம்பினது நிலை யின்மையையும், மானத்தினது நிலையுடைமையும் தூக்கு அவை செய்யற்க என்று உரை வரைவது எண்ணத்தக்கது.⁴⁰ சங்க இலக்கியத்துள் மானமாண்பை அரிய அறமாக தனிமனிதன் போற்றிய நிகழ்வுகள் பலவுள. சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை செங்க ணானின் சிறைக் கிடந்து தண்ணீர் தாவென்று, பெறாது, பெயர்த்துப் பெற்ற காலை உண்ணாது உயிர் விடுத்தனன். அரச குடியினருக்கு மானமாவது களத்தில் இறந்துபடுதலே என்பதை இப்பாடல் காட்டுகின்றது. “அரசர்க்கு மானத்தின் மிக்க அறனும் பொருளும் இன்பமும் இல்லையென்று கூறியமையின் இது மொழிக் காஞ்சியாயிற்று”

“ பொருது வடுப்பட்ட யாக்கை ஞானிக்
கொன்று முகந்தேந்த எஃகு தாங்கிச்
சென்று களம்புக்க தானை தன்னோடு
முன் மலைந்து மடிந்து ஓடா விடலை
நடுகல் நெடுநிலை நோக்கி ஆங்குத்தன்
புண்வாய் கிழிந்தனன் புகழோன்”⁴¹

என்றவாறு விழுப்புண் தீர்ந்து வாழும் வாழ்க்கையை விரும்பாது மானவுணர்வு மீக்கூர்ந்த நிலையில் புண்கிழிந்து மடியக் காணலாம்.

“இன்னது பிழைப்பின் இதுவாகியர் எனத் துன்னரும் சிறப்பின் வஞ்சினம்” கூறலுக்கும் மான உணர்வே அடிப்படையாகும். தன்னுடைய மானம், சிதைந்தவழி, தான் இன்னவெல்லாம் இழந்தவனாகுக எனப்பட்டிய லிடுவதன் வழி, அவர்கள் தம் வாழ்வில் உயர் தகவுகளாகக் கொண்டு போற்றியவற்றை அறியலாம். ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டி யனின் வஞ்சினப்பாட்டு வழிக் காதல் மனைவியோடு கூடி இல்லறம், அறநிலை திரியா, அன்பின் அவையம் கண்போற் கலந்த நட்பு ஆகிய மூன்றையும் உயிரென மதித்துப் போற்றியிருக்கின்றான் என்பதறியப் படும்.⁴² ஒவ்வொருவர் வாழ்விலும் சில மதிப்புறு தகவுகள் போற்றப்படல் இயற்கை. ஓர் அரசன் என்ற நிலையில் உயர்ந்த காவற்கடமையும் முறை வழங்கும் உணர்வும். அவனிடத்திருந்து சமூகம் எதிர் நோக்கு வனவாக அமையும். ஆனால் அவ்வேந்தன் அவற்றோடு இல்லறத்தின் நெறிமையையும், இனிய நட்பையும் குறிப்பது எண்ணற்பாலது. இவற்றின் அடிப்படையில் அவனது மான உணர்வு அமைந்திருக்கிறது. பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் போரில் தோற்றால் பாடாது தன் நிலவரை நீங்குக என வஞ்சின மொழிவான்.⁴³ எவற்றை யெல்லாம் தம் உயிரினும் இனியவாகக் கருதினர் வேந்தர் என்பதையும், எவற்றை இழப்பின் தன்நிலை தாழ்ந்ததாக அமையும் எனக்கருதினர் என்பதையும் இவ்வஞ்சினப் பாடல்கள் காட்டும். மறக்குடியினர் மானம் அழுங்க வாழாமனத்தினர் வேந்தராயினும் அவரோடு எதிர்த்துப் பொருது அழிவரேயன்றி அவர் வழிப்படார்.

“நுதிவேல் கொண்டு நுதல்வியர் துடையாக்

கடிய கூறும் வேந்தே தந்தையும்

நெடிய வல்லது பணிந்துமொழி யலனே

இஃதிவர் படிவ மாயின் வையெயிற்று

அரிமதர் மழைக்கண் அம்மா அரிவை

அணங்காயினள் தான் பிறந்த ஊர்க்கே!⁴⁴

மகட்பாற் காஞ்சித் துறை உத்தியமையப் பாடிய இவ்வனைய பாடல்கள் எல்லாம் சீரூர்த் தலைவனின் தனிமனித அறத்தை எடுத்துரைப்பன. குடியும் ஊரும் அழியினும் தாம் கொண்ட கோட்பாட்டிற்றிறழாத வன்னெஞ்சத் திறல் சாற்றுவன இப்பாடல்கள்.

மானமழிய வந்தவிடத்து வடக்கிருந்து உயிர்துறத்தலைப் புறநானூற்றுப் பனுவல் காட்டுகின்றன. சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன் கரிகாற் பெருவளத்தானோடு போரிட்ட பொழுது, புறப்புண் நாணி வடக்கிருக்கின்றான். இந்தச் சேரலாதன் மார்பின் முன்பு பட்ட வேல் ஊடுருவிக் கிழித்துக் கொண்டு பின்புறமாகச் சென்று விடுகிறது. இதனை அவன் புறப்புண்ணாகக் கருதி நாணத்தால் வடக்கிருந்து உயிர் விடுகிறான். இவன் வடக்கிருக்க ஏதுவாக அமைந்த போர் வெண்ணிப் பறந்தலையில் நிகழ்ந்ததாம். இவன் வடக்கிருத்தலாகிய இன்னா இன் உரையைச் சான்றோர் கேட்கின்றனர். சேரலாதன் மரிக்கின்றான் என்பதால் இன்னாதாகவும், புறப்புண் நேர்ந்த பழி தீர் வடக்கிருந்து உயிர் விடுகின்றான் என்பதனால் இனிமையாகவும் அவ்வுரையைக் கேட்ட சான்றோர்க்கு அமைகிறது. அச்சான்றோர்களும் அவனிருக்கும் இடம் வந்து ஆண்டுத் தம் உயிரை விடுகின்றனர். இந்நிகழ்ச்சியை அக

நானாறு உவமையாக எடுத்து மொழிகிறது⁴⁶ இவ்வாறே தம் மக்களோடு மாறுபட்ட கோப்பெருஞ்சோழனும், மானம் அழிந்ததாகக் கருதி வடக்கிருந்தமையைப் புறநானாறு காட்டுகிறது⁴⁷ இந்நிகழ்வுகளின் மூலம் பண்டைய தமிழர்கள் தம் உயிரினும் மானமே பெரிது எனக் கருதியமையைப் பெற முடிகிறது. இதன் வாயிலாகத் தனிமனித அறம் சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ளது என்பதை அறிய முடிகின்றது. அரசர்களும், மறவர்களும் மட்டுமன்றிப் புலவர் பெருமக்களும் தன்மான உணர்வோடு வாழ்ந்தமைக்கான சான்றுகள் பல சங்க இலக்கியத்தில் கிடைக்கின்றன. தகுதிக்குக் குறைவாக நல்கிய போதும், முகம் மாறி அளித்த போதும் அப்பொருளைத் துச்சமென மதித்து மறுத்ததோடு அத்தகையயோர் தம் பாடம் கற்பித்து மீண்டனர். இத்தகு தன்மான உணர்வு மிக்க புலவர்களில் பெருஞ்சித்திரனாரும், ஔவையாரும் குறிப்பிடத்தக்கோராவர். வெளிமானென்னும் வள்ளலை நாடிப் பரிசில் பெறச் சென்றார் பெருஞ்சித்திரனார். ஆனால் 'அட்ட குழிசி அழற் பயத்தாங்கு' அவருக்கு அதிர்ச்சியே காத்திருந்தது, அவன் துஞ்சினான், விரிந்த உளமில்லா இளவெளிமான் தகுதியறியாது சிறுபொருள் கொடுத்தபோது, புலவர்க்குத் தன்மான உணர்வு கிளர்ந்தெழுந்தது. மன்னனின் இச்செயலைக் கண்டு வருந்தி⁴⁸ மீண்ட புலவர் குமண வள்ளலைப் பாடி யானையைப் பரிசிலாகப் பெற்றார். தம் வரவை எதிர்பார்த்துக் கிடக்கும் மனையாட்டியையும், குழந்தைகளையும் கூடக் கருதாது இளவெளிமான் ஊர்க்குச் சென்று, அவன் காவல் மரத்தில் அதனைப் பிணித்தார் இளவெளிமானின் சிறுமையையும் தம்பெருமையையும் எடுத்துக் காட்டிப் பாடினர்.⁴⁹

அதியமான் நெடுமானஞ்சி பெருவள்ளலாயினும், பெருஞ்
சித்திரனார் அவனைக் காணச் சென்ற ஞான்று யாது காரணத்தாலோ
தன் பணியாளர் வாயிலாகப் பொருள் கொடுத்தனுப்பினான். புலவர்க்குச்
சிறுமைச் செயலாகத் தோற்றிற்று. காணாது ஈந்த அப்பொருளை ஏற்க
மறுத்தார்⁵⁰

இதே அதியமான் தான் ஔவை முதாட்டிக்கு அமிழ்தினும்
நெல்லிக் கனி யீந்தவன். ஆனால், அவ்விருவருக்கும் இடையே நட்பு
முதலில் முரண்பாட்டில் உருவனாதே. அவன் பரிசில் நீட்டித்திருந்தான்.
தாம் சோறொன்றே கருதியிருப்பதாக மன்னன் மதித்தான் போலும்
என்று எண்ணிய புலவர் “எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே.

“கடுமான் தோன்றல் நெடுமா னஞ்சி
தன்னறி யலன்கொல் என்னறி யலன்கொல்
அறிவும் புகழுடையோர் மாய்ந்தென
வறுந்தலை யுலகமு மன்றே யதனால்
காவினெம் கலனே சுருக்கினெனம் கலப்பை
மரங்கொல் தச்சன் கைவல் சிறாஅர்
மழுவுடைக் காட்டகத் தற்றே
எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே⁵¹

இதில் புலவருடைய பெருமித உணர்வும், தன்மான உணர்வும்
வெளிப்படக் காணலாம். பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்பவர் மற்றொரு
புலவர். இவர்கடிய நெடுவேட்டுவன் என்னும் குறுநில மன்னனிடம்
பரிசில் வேண்டிச் சென்றார். அவன் காலம் கடத்தினான், உடனே,

புலவர் வெட்கித் தலைகுனியும்படித் தன் பெருந்தன்மையைக் கூறிவிட்டுத் திரும்பினார்⁵²

உலகோர் பின்பற்ற வேண்டிய தனிமனித அறத்தில் ஒன்றான மானஉணர்வுக்குச் சங்கச் சான்றோர்களும், மறவர்களும், அரசர் பெருமக்களும் எடுத்துகாட்டாய்த் திகழ்ந்தவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

6. நட்பு

தமிழரின் பண்பாட்டு வாழ்வியலில் நட்பிற்கு ஒரு சிறப்பிடம் உண்டு. உண்மையான நட்பு பயன்கருதாது. நண்பரின் நன்மையை நாடுவது உறவுகள் எல்லாவற்றிலும் உண்மையானது. மனித உயிர் உலகில் பிறக்கும்போதே நட்பு தொடங்கி விடுகின்றது. குழந்தை பிறக்கும்போது அதற்குப் பாலூட்டும் தாயோடு நட்பு தொடங்கு கின்றது. வளரும் போதே குடும்ப உறவுகளுடன் தொடர்கின்றது. இளமைப் பருவத்தே ஒத்த பண்புடையாருடன் உள்ளம் கலந்து நட்பாய் இணைகின்றது. இதயங்கலந்த காதற்கேண்மையில் நட்பு காதலாய்க் கனிகின்றது. சமுதாயத்தில் பிறருடன் கூடி வாழும் போது தனிமனித அறமாய் வளர்கின்றது. பலருடன் உறவு கொள்ள உறுதுணையாகின்றது.

அக இலக்கியங்களில் தலைவன் தலைவியரை ஒருவர் மாட்டு மற்றொருவர் கொள்ளும் அன்பினை-காதற் கேண்மையை நட்பு என்றே குறிப்பிடுகின்றன. மலைகெழு நாடனொடு தான் கொண்ட நட்பு நிலத்தினும் பெரியதாய், வானினும் உயர்வுடையதாய், கடலினும்

ஆழமனதாய் ஒரு காலைக்கொருகால் பெருகி நிற்கும் என்று
சூறுகின்றாள் தலவி⁵³

“ யாக்கைக்கு

உயிரியைந் தன்ன நட்பின் அவ்வுயிர்

வாழ்தல் அன்ன காதல்

சாதல் அன்ன பிரிவறி யோளே!⁵⁴

என்று தலைவன் - தலைவி இருவரிடையே நிலவிய நட்பு குறித்து
அகநானூறு மொழிகின்றது. தோழி - தலைவி ஆகிய இருவரிடையே
உள்ள இசைந்த நட்பினை,

“யாமே பிரிவின் றியைந்த துவரா நட்பின்

இருதலைப் புள்ளின் ஒருயிரம்மே!”⁵⁵

என்ற தோழியின் கூற்றுப் புலப்படுத்தும். தனிமனிதன் சமுதாயத்தோடு
உறவாட நட்பு துணை செய்கின்றது. உலகில் உள்ள மனிதர்களிடையே
மனித நேய ஒருமைப்பாட்டை மலர்விக்கின்றது. ‘யாதும் ஊரே யாவரும்
கேளிர் (புறம் 192:1) என்பது தமிழ் இலக்கியம் காட்டும் உலகளாவிய
நட்பு ஆகும்.

நண்பரைத் தேர்ந்து கொள்ளும் முன், அவரைப் பற்றி ஆராய்ந்து
அறிந்து நட்புக் கொள்ளுதல் வேண்டும். நட்பு செய்தபின் அவர் பற்றி
ஆராய்தல் அறமாகாது என்று நற்றிணை கூறுகிறது⁵⁶

தீயோர் நட்பாயினும் நாடிப் பெற்ற பின் பிரிதல் கூடாது; பிரிந்தால்
துன்பம் தரும். நாடி நட்பு கொண்ட பின்,

நல்ல போலவு நயய போலவும்

தொல்லோர் சென்ற நெறிய போலவும்

காத னெஞ்சிலும் மிடைபுகற் கலமரும்

ஏதின் மாக்கள் பொது மொழி கொள்ளாது”⁵⁷

நட்பு நிலை பெற வேண்டும் என்ற நட்பு நெறியினைச் சங்க இலக்கியம் வலியுறுத்துகின்றது. சந்தன மரத்தில் சேர்க்கப்பட்ட தீந்தேன் போல உயர்ந்தோரின் நட்பு உயர்ந்தது⁵⁸ வேட்டையில் இடப்பக்கத்தே வீழ்ந்த பன்றியைப் புலி உண்ணாது. யானையைப் போன்ற மன வலிமையும் கொள்கைப் பிடிப்பும் உடையவரே நண்பராதற்குரியவர். விளை வயலில் நெற்கதிர்களைப் பதுக்கிவைத்து உண்ணும் எலி போன்ற உள்ளம் உடையர் நண்பராதற்குத் தகுதி அற்றோர். எனவே புலியனையார் நட்பினைக் கொள்க. எலியனையார் நட்பினைக் கொள்ளற்க என்று நட்பு நெறியினைப் புறநானூறு அறிவுறுத்து கின்றது.⁵⁹

தன்னலமே குறிக்கோளாக உடையவர், புறங்கூறுவோர், மறை பொருளை வெளியிடுவோர் ஆகியோர் நட்பினை முறையே உணர்விலார் தொடர்பு, புல்லறிவாளர் தொடர்புபீடிலார் தொடர்பு என்று இகழ்ந்து கூறி, அவர்களோடு நட்பு கொள்ளற்க என்று கலித்தொகை அறிவுரை கூறுகின்றது. தீ நட்பு, கூடா நட்பு என நட்பு செய்வதற்குரிய அல்லாதாரை இருவகைப்படுத்துக்கின்றது. திருக்குறள்

பண்டைத்தமிழர் கண்போல் நண்பரை மதித்தனர். அவர்களுடன் கலந்து பழகிப் பெறும் மகிழ்ச்சியை இனிதாகக் கருதினர்.

“முந்தை யிருந்து நட்போர் கொடுப்பின்

நஞ்சும் உண்பர் நனிநா கரிகர்”⁶⁰

எனும் நற்றிணைப் பாடலடிகள் நட்பினை மதிக்கும் மனப்பான்மையையும், நண்பர்கள் பால் கொண்ட நன்னம்பிக்கையும் தெளிவாக்குகின்றன.

கோப்பெருஞ்சோழன் - பிசிராந்தையார் நட்பு ஒருவரை ஒருவர் காணாது உள்ளத்தால் ஒன்றிய நட்பு. நுங்கோன் யாரெனக் கேட்பின் கோழியோனே கோப்பெருஞ்சோழன் என்று பிசிராந்தையாரும்,

“தன்பெயர் விளிங்குங்காலை யென்பெயர்

பேதைச் சோழன் எனுஞ் சிறந்த

காதற் கிழமையுடையன்!”⁶²

என்று கோப்பெருஞ்சோழனும் கூறிய மொழிகள் உள்ளம் கலந்த நட்பின் உயர்வைக் காட்டுகின்றன. மேலும்,

“இகழ்விலன் இனியன் யாத்த நண்பினன்

புகழ்கெட வருஉம் பொய் வேண்டலனே!”⁶³

என்று பிசிராந்தையாரின் பண்பு பாராட்டும் கோப்பெருஞ்சோழன் தான் வடக்கிருக்கும் போது தனக்கு அருகே அவருக்கு ஓர் இடத்தை ஒதுக்குமாறு வேண்டுகிறான். அவனைச் சூழ்ந்திருந்த சான்றோர் பிசிராந்தையார் வருவரோ என ஐயுற்றகாலை, தன் நண்பரின் பண்பினை, நட்பின் சிறப்பினை,

“செல்வக் காலை நிற்பினும்

அல்லற் காலை நில்லலன் மன்னே!”⁶¹

என எடுத்துரைக்கின்றான். கோப்பெருஞ்சோழன் எதிர்பார்த்தவாறு வந்த பிசிராந்தையாரைக் கண்டு, இருவரின் நட்பு குறித்துப் புலவர்

பொத்தியார் போற்றியுரைக்கின்றார்⁶⁵ இதன் வழி தனி மனித அறத்தின் பால் நட்பு பாராட்டப் படுவதைச் சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறியலாம்.

7.நன்றியுணர்வு

பிறர் செய்த நன்மையை மறவாது வாழும் பண்பே நன்றியறிதலாகும். ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்தலும் ஒருவர் செய்த நன்மையை மறவாதிருத்தலும், பிறரோடு கூடி வாழும் சமூகவாழ்க்கையில் சிறந்தவை எனக் கருதப்படும். சங்க கால மக்கள் நன்றிக் கடனைப் போற்றி வாழ்ந்தனர். நன்றி மறத்தலைத் தீமை எனக் கருதினர். “நன்றி மறப்பது நன்றன்று” (குறள் 108) என்பார் வள்ளுவர். தன் துன்பத்தில் உதவிய ஒருவருக்கு உதவாது செய்ந்நன்றி மறந்தானின் செல்வம் தானாகவே அழியும். அக்குற்றமானது அவனை நரகத்தின்கண் செலுத்திவிடும் என்ற நம்பிக்கை நிலவியது என்பதைக் கலித்தொகை மொழிகின்றது.⁶⁶ ஆன் முலையறுத்தல், கருச் சிதைத்தல், அந்தணருக்கு கொடுமை செய்தல் ஆகியன அறனழிச் செயல்கள். இவற்றிலும் அறமற்ற செயல் யாதெனின் ஒருவர் செய்த நன்றியை மறத்தலாகும். அவ்வாறு செய்தோர்க்கு உய்தியில்லை என்பது அறநூலார் கொள்கையெனப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.⁶⁷ இச்செய்தியின் வாயிலாக நன்றியுணர்வின் இன்றியமையாமைப் புலப்படுகின்றது.

ஒருவர் செய்த நன்மை மறப்பது அறம் ஆகாது. பயன்கருதாது செய்யும் உதவி சிறப்புடையது. தமக்கு ஒருவர் உதவி செய்தால் அவருக்கு எவ்வகையிலாயினும் கைம்மாறு செய்திட வாய்ப்புக்

கிடைத்தால் அதைப் பெருமையாகக் கருதியவர் நம் முன்னோர்.
இதனை,

“முன்னொன்று தமக்காற்றி முயன்றவர் இறுதிகண்

பின்னொன்று பெயர்த்தாற்றும் பீடுடையாளர்”⁶⁸

என்று சங்க இலக்கியம் எடுத்துரைக்கின்றது. அவ்வாறு உதவி
செய்வதிலும் நமக்குக் கல்வி கற்றுத் தந்த ஆசிரியருக்கு அவர் மனம்
மகிழப் பொருளுதவி செய்தல் வேண்டும் என்னும் அறச்செயலை
முதன்மையாக எண்ணினர். அவ்வறம் செய்யத் தவறினால் கற்ற கல்வி
நிலைக்காது என்பது அவர்கள் நம்பிக்கை. இக்கருத்தினைக்
கலித்தொகை குறிப்பிடுகின்றது.⁶⁹

உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்

பிற்றை நிலை முனியாது கற்றல் நன்றே”⁷⁰

என்று ஆசிரியரை வழிபடுவதனின்றும் தவறாது கல்வி கற்றல் வேண்டும்
என்று புறநானூறு கூறுகின்றது.

சங்கத் தமிழர் நன்றியுணர்வு மிக்கவர்களாகத் திகழ்ந்தமைக்கான
வரலாற்றுச் சான்றுகள் பல சங்க இலக்கியத்தில் உண்டு. பாரி
கபிலருக்கு அருள்புரிந்து தாம் வாழும் காலம் வரையிலும் அவரை
வளமுறச் செய்தான். இருவரும் உளம் ஒத்த நண்பராய்த் திகழ்ந்தனர்.
வளமதுவுண்டு வளனில் காலை நறும்பூத் துறக்கும் வண்டு போன்றோர்
பலருளர். பாவலர் வேந்தர் கபிலரோ தன் நண்பரிடம் மாறாப் பேரன்பு
பூண்டவர். பாரி மாய்ந்த பின்னர், அவன் பெண்களாகிய அங்கவை,
சங்கவை என்ற இருவரையும் இருங்கோவேள், விச்சிக்கோன் என்னும்
இருவரிடமும் அழைத்துச் சென்று மணக்குமாறு வேண்டி, அவர்கள்

மறுக்கவே அப்பெண்களைப் பார்ப்பார்ப்படுத்துத் தீப்பாய்ந்து உயிர்விட்ட வரலாறு உலகறிந்ததாகும்.⁷¹ நன்றியுணர்வு என்ற நயமிக்க பண்புக்குக் கபிலர் பெருமான் ஓர் எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்ந்தமை இதன் மூலம் புலப்படுகிறது.

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி என்பான் தகடூரை ஆண்ட சிற்றரசன். பெரிய கொடை வள்ளல் தமிழ் மூதாட்டி ஔவையாரின் ஆருயிர் நண்பன். அவன் புகழைக் கண்டு பொறாமை கொண்ட தொண்டைமான், அதியமானுடன் போர் செய்ய எண்ணினான். இதற்காக ஆயத்தஞ் செய்து கொண்டிருந்தான். இதனை அறிந்த அதியமான், ஔவையாரிடம் இச்செய்தியை உரைத்தான். ஔவையார் போர் நிகழாமல் தடுக்கும் பொருட்டுச் சமாதானத் தூதராகத் தொண்டைமானிடம் தூது போனார். தொண்டைமான் ஔவையாரை அன்புடன் வரவேற்றான். தான் திரட்டி வைத்திருந்த ஆயுதங்களைக் காட்டினான். அவனுடைய படைக்கலங்களைப் பார்த்த ஔவையார் அவனிடம் கீழ்வருமாறு கூறினார்.

“உன்னுடைய இப்படைக்கலங்கள் மயிற்பீலி அணியப்பட்டு மாலை சூட்டி எண்ணெய் தடவி, நல்ல பாதுகாப்பான பெரிய இடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. என்னுடைய தலைவனாகிய அதியமானின் கூர்மையான வேற்படைகள் உன்னுடைய படைகளைப் போல இல்லை. அவை பகைவர்களைக் குத்தியதனால் பக்கமும், நுனியும் சிதைந்துவிட்டன. இப்பொழுது அவை கொல்லுடைய உலைக்களத்திலே மீண்டும் சீர் செய்தற்காகப் போட்டுக் கிடக்கின்றன.”⁷²

ஒளவைப் பிராட்டியின் நயம் மிக்க இவ்வுரையால் போர் தவிர்க்கப்பட்டது. தன்னை ஆதரித்த அதியனுக்கு, ஒளவையார் காட்டிய நன்றியுணர்வு அறச்சிந்தனையாகவே வெளிப்படுகிறது.

8.நடுவுநிலைமை

பண்பாட்டு அறத்துடன் வாழ்வதே பயனுடைய வாழ்வு என்று கருதிய தமிழர்கள் நடுவு நிலைமை என்ற உயர்பண்பை மேற் கொண்டிருந்தனர். உலக நன்மை கருதியே இவ்வுயர் பண்பைச் சங்க இலக்கியமும், ஒப்பற்ற ஓர் உயர்மதிப்பு மிக்கதாகப் போற்றி வந்துள்ளது. பகை, நொதுமல், நட்பு ஆகிய யாவரிடத்தும் ஒரு தன்மையராகப் பழகும் மனச்செம்மை நடுவு நிலைமை எனப்பெறும்.⁷³ அத்தகைய நெஞ்சத்துக் கோடாமையே சான்றோரின் இயல்பாகும். அதுவே சான்றோர்க்கு அணியாகும். தூலாக்கோல் போன்ற செம்மை சான்ற நடுவுநிலைமையுடைய நன்மனத்தராகிய சான்றோர்கள் கோடாத நெஞ்சம் உடையர் என்ற கருத்தினை நடுவுநிலைமை என்று சங்க இலக்கியம் போற்றுகிறது. நடுவு நிலைமை தவறாது வாழும் பெரியோரைச் சான்றோர் என்று சங்க இலக்கியம் கூறுகின்றது. நீதி வழங்குவதற்குகென்று அரசன் இச்சான்றோர்களையே நியமித்திருந்தான்.

அறம் கூறும் அவையங்களில் அமர்ந்து, நீதி வழங்கி மக்களை நெறிப்படுத்தியவர் இத்தகைய பெரியோர்களே, 'அவை' என்பது சான்றோர் அவையைத்தான் குறிக்கும். 'அவை இருந்த பெரும் பொதியில்' (மதுரை 161) என்பது இதனை விளக்கும். 'அவையில்

முறையிட வருவாரின் அச்சமும், அவலமும், அவர் கொண்டுள்ள பற்றுள்ளமும் நீங்கச் செய்வர். தமது நெஞ்சம் ஒரு கூற்றில் செற்றமும், மற்றொரு கூற்றில் உவகையும் செய்யாமல் நன்கு பாதுகாத்துக் கொள்வர். துலாக்கோல் போன்று நடுநிலை வகிப்பர்.

“அச்சமும் அவலமும் ஆர்வமும் நீங்கி

சென்றமும் உவகையும் செய்யாது காத்து,

மென்கோல் அன்ன செம்மைத்து ஆகி

சிறந்த கொள்கை அறம்கூறு அவையமும்”⁷⁴

என்று மதுரைக் காஞ்சி அறங்கூறும் அவையத்தின் இயல்பினைப் புலப்படுத்துகிறது. நல்நெறியிலார் உரைக்கும் தீமொழி எல்லாம் நடுவு நிலைமையுடன் கூடிய நன்மக்கள் இருக்கின்ற அவையுள் சென்றால் நீங்கும்⁷⁵

தவத்தினின் நீங்கித் துறக்கம் செல்லுதல் கூடாது. வழுவியோன் துயர்தீர்த்தும் மீண்டும் அவனைத் துறக்கத்தில் சேர்த்தனராம் சான்றோர். அது போன்று எனது துயரையும் தீர்த்தல் வேண்டும் என்று ஒரு தலைவன் சான்றோர்பால் முறையிடுவதாகக் கலித்தொகை கூறுகிறது.⁷⁶ ஆகவே, சான்றோர் அறங்கூறும் அவையத்தும், பிற இடங்களிலும் நடுவுநிலையையோடு பணியாற்றி உலகிற்கு நன்மை செய்தல் பெறப்படும். நடுவுநிலைமை என்ற உயர்பண்பே தலைமை சான்றதாகவும், மக்கள் அப்பண்பே எங்கும் நிறைந்திருக்க வேண்டும் என்று விரும்பியதாகவும், சங்க இலக்கியம் கூறுகிறது. ஒரு தலைவனின் உயர் பண்பைக் கூறும் கலித்தொகை, ஒரு பக்கம் சாயாது நேர்நிற்கும்

துலாக்கோல் போல ஆராய்ந்து அறத்தையே விரும்பும் நெஞ்சத்து
டையவன் தலவைன்⁷⁷ என்கிறது.

நடுவுநிலைமையுடன் கூடிய அணிசேராக் கொள்கை இரண்டா
யிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ் மண்ணில் நிலவி இருக்கிறது.
பாரதப் பெரும் போரிலே தமிழ் வேந்தர் நடுநிலை பூண்கின்றனர்.
உதியஞ்சேரலாதன் பாரதப் போர் வீரர்களுக்குப் பெருஞ்சோறு
வழங்கிப் 'பெருஞ்சோற் உதியஞ்சேரலாதன்' என்னும் சிறப்புப் பெயர்
பெற்றான். இம்மன்னன்,

“அலங்கு உளைப் புரவி ஐவரோடு சினை இ

நிலம் தலைக் கொண்ட பொலம் பூந்தும்பைத்

ஈர் ஐம்பதின் மரும் பொருது களத்து ஒழிய

பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்!⁷⁸

என்று புகழப்படுகிறான். போர்விருப்புற்றிருந்த சங்க காலத்தில்
இத்தகைய அறநெறியுடன் கூடிய உயர்ப்பண்பு உலக நன்மை கருதி
மேற்கொள்ளப் பட்டது என்பதே உண்மை.

தமிழ்நாடு அன்று அரசியலால் மூன்று பெருநாடுகளாகவும், பலசிறு
குறு நிலங்களாகவும் பிளவுப்பட்டுக் கிடந்தது. ஆனால், மொழியாலும்
பண்பாட்டாலும் ஒன்றுபட்டிருந்தது. புலவர்கள் குறுகிய மனமின்றிப்
பரந்த மனத்துடன் பாண்டியனையும், சோழனையும் வாழ்த்தத்
தவறவில்லை. ஏனையோரும் அவ்வாறே, செய்தனர், பண்பு
யாரிடமிருப்பினும் பாராட்டினர். கபிலர் பாரியின் நண்பர், அவர்
சேரமான் செல்வக் கடுங் கோவைப் பாராட்டினர். பாண்டிய நாட்டு
பிசிராந்தையார் கோப்பெருஞ் சோழனுடன் உயர் நட்பு கொண்டிருந்தது

உலகறிந்ததன்றோ? புலவர்கள் அரசியற் பூசல்களில் பெரும்பாலும் தலையிடவில்லை. சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ் சேரலாதனும் வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளியும் போரிட்டு இருவரும் மாண்டனர். அப்போது கழாத் தலையாரும், பரணரும் இருவருக்கும் வருந்திப் பாடியுள்ளமையைக் காணலாம்.⁷⁹

நாட்டிலே அமைதி நிலவ வேண்டும் என்பதே அறிஞர்கள் விருப்பம், அவர்கள் அமைதிக்காவே பாடுபடுவார்கள். கோவூர்கிழார் நெடுங்கிள்ளியும், நலங்கிள்ளியும் பகைத்த பொழுது இடைநின்று விலக்கினார். இருவரும் சோழரே என்றும், அவர்கள் முரண்கொண்டது ஏனைய வேந்தருக்கு மகிழ்ச்சியூட்டுமென்றும் கூறிப் போரை விலக்க முயன்றார்.⁸⁰ இது மட்டுமின்றி ஒருவரோடு ஒருவர் முரண்பாடு கொண்ட மூவேந்தர்களும் ஒன்றுபட்டிருப்பதைப் புலவர் உலகம் பெரிதும் அவாவி நின்றது. என்றோ ஒரு நாள் அங்ஙனம் அவர்கள் கூடியிருந்த காட்சியைக் காணும்போது இறும்பூது கொண்டு ஏத்தினர். குராப் பள்ளித் துஞ்சிய பெருவழுதியும் ஒருங்கிருப்பைக் கண்டு காரிக்கண்ணனார்.

“ஒருவீர் ஒருவீர்க்கு ஆற்றுதீர் இருவீரும்

உடல்நிலை தீரியீ ராயின் இமிழ்திரைப்

பௌவ முடுத்தவிப் பயங்கெழு மாநிலம்

கையகப் படுவது பொய்யாகதே

அதனால் நல்ல போலவும், நயவு போலவும்

தொல்லோர் சென்ற நெறிய போலவும்

காதல் நெஞ்சினும் இடைபுகற் கலமரும்

ஏதின் மாக்கள் பொதுமொழி கொள்ளாது

இன்றே போல்கனும் புணர்ச்சி வென்று வென்று

அடுகளத் துயர்கனும் வேலே”⁸¹

என்று வாழ்த்தினார் இங்ஙனமே மூவேந்தரும் ஒருங்கிருந்த போது
ஒளவைப்பிராட்டியார் மகிழ்ந்து பாராட்டினார்.⁸² இச்சான்றுகள் யாவும்
புலவர் பெருமக்கள் ஒரு சான்றோரிடத்தில் பொருந்தியிராது
அனைவரையும் போற்றி நடுவுநிலையுடன் திகழ்ந்தமையைக்
காட்டுகின்றன. இந்நடுவு நிலைமைப் பண்பு மன்னர்களிடையே
காழ்ப்புணர்ச்சி தோன்றாது. ஒற்றுமை நிலவுவதற்கே அடிப்படையாக
அமைந்தது. வாழ்வில் யாதொரு பொருளும் நிலையற்றது என்பதை
உணர்ந்திருந்த தமிழ்ச் சான்றோர்கள், பெரியோரை வியத்தலும்
இல்லாது சிறியோரை இகழவும் பெறாது அனைவரையும்
நடுவுநிலைமையோடு சமமாக அணுகினார். பண்டைய தமிழரின் நடுவு
நிலைப் பண்பு போற்றுதற்குரியதாக என்றென்றும் திகழ்ந்து
கொண்டிருக்கும்,

9. இல்லறம்

அறவுணர்வு மிக்கவர்களாகத் திகழ்ந்த சங்க காலத் தமிழர்கள்
அதனை நிறைவேற்றுவதற்கு ஏற்றதொரு கருவியாக இல்லறத்தைப்
பயன்படுத்திக் கொண்டனர். குடும்பத்தை அறவழியில் நடத்தி அதன்வழி
அறச்செயல்களைச் செய்வதே நோக்கமாக இவர்கள் கொண்டிருந்தனர்.
சங்க நூல்கள் எல்லாம் இல்லற வாழ்க்கையைத் தான் ஏற்றமுடைய

தாக்கக் கூறுகின்றன. அகப்பொருள் பற்றிக் கூறும் நூல்கள் அனைத்தும் இல்லறத்தைப் பாராட்டிக் கூறுவனவேயாகும்.

பண்டைத் தமிழர்கள் தனித்தனி குடும்பமாகிச் சிறந்து வாழ்ந்து வந்தனர். அறம் செய்வதற்கு ஏற்ற வகையில் அக்காலச் சமூகத்தார் அமைத்துக் கொண்ட குடும்ப நெறியாக அதனைக் கொள்ளலாம்.

நாட்டிலே அமைதி நிலவுவதற்கு இல்லறவாழ்வு துணை நின்றது. இல்லறம் என்பதற்குச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பேரகராதி ‘இல்வாழ்க்கை’ என்றும் கிருகத்த தருமம் என்றும் பொருள் விளக்கம் தருகின்றது.⁸³ மனையறம் என்பதும் இப்பொருளையே உணர்த்தும். அன்பு பண்பாகவும், அறம் பயனாகவும் அமைவது இல்வாழ்க்கை.

பண்டைத்தமிழர், திருமண வாழ்வை இல்லறம் என்றனர். இல்லிருந்து அறம் பல புரிந்தும் இல்வாழ்வின் முடிந்த பயனாக அறத்தைப் போற்றியும் வாழ்ந்தனர். அகவாழ்க்கையில் தலைவன் தலைவி இருவரும் அன்பு உடையோராகவும், அறம் புரிவோராகவும் விளங்கினர். இதனை,

“காமஞ் சான்ற கடைகோட் காலை

ஏமஞ் சான்ற மக்களோடு துவன்றி

அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்

சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”⁸⁴

என்கிறது தொல்காப்பியம். சங்ககால மக்கள் வாழ்வு, தமக்கென மட்டும் வாழும் குறுகிய, நோக்குடையதன்று, மனைவி, மக்கள் என்று சார்ந்தோருக்கு அன்பு செய்யும் தலைமகள் தன்னைச் சாராதவருக்கும்

அருள் புரிதல் நோக்கமாகச் செயல்பட வேண்டும் அவற்றைத் தனிமனித அறம் எனச் சுட்டுவது புலனாகின்றது.

கற்பும் காமமும் நற்பால் ஒழுக்கமும் மெல்லியற் பொறையும், நிறையும், வல்லதன் விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும் கற்பியலில் கிழத்திற்குரிய பண்புகளாக ஓதப்பெற்றன⁸⁵. இவையே பண்டைத் தமிழர்கள் இல்லிலிருந்து ஆற்ற வேண்டிய அறங்களாகவும் தங்கள் வாழ்வில் மேற்கொண்டிருந்தனர். இவ்வாழ்க்கையைத் திறமையுடன் நடத்த வேண்டிய முறைப்படி நடத்தினால் அதைக் காட்டிலும் இனிய வாழ்வு வேறு உண்டோ?

“மனையுறை வாழ்க்கை வல்லியாங்கு மருவின்

இனியளவும் உளவோ”⁸⁶

என்ற அடிகள் இவ்வுண்மையைக் காட்டும். எல்லாக் குடும்பங்களிலும் உணவுப் பொருள்களும் ஏனைய செல்வங்களும் ஏராளமாக இருக்க வேண்டும். இல்லற தருமம் இனிது நடைபெற்று எல்லோரும் இன்புற வேண்டும் என்பது பண்டைத் தமிழரின் கொள்கையாகும். நெல் முதலிய பல தானியங்களும் சிறந்திருப்பதாக; பொன் மிகவும் நிறைந்திருப்பதாக. வயல்களிலே தானியங்கள் நன்றாக விளையட்டும். இரவலர்கள் உதவி வேண்டி ஏராளமாக வரட்டும். பால்தரும் பசுக்களெல்லாம் நிறைய பாலைச் சுரப்பதாக; உழுவதற்கேற்ற காளைகள் பலவாகப் பெருகுவதாக. எல்லா மக்களும் பசியின்றி வாழ்வார்களாக. மக்களை வருந்தும் நோய் தொலைவில் ஓடுவதாக; தவறாமல் மழை பெய்வதாக. அதனால் செல்வம் மிகவும் சிறப்பதாக, என்பவை ஐங்குறுநூற்றில் வரும் ஓர் இல்லக் கிழத்தியின் எண்ண வெளிப்பாடாகும்.⁸⁷

இல்லறக் கடமைகளை இனிது நிறை வேற்றுவதற்கு ஏதுவாகிய பொருளைத் தேடி ஆடவர் பிரிந்து செல்வது வாழ்வின் ஒரு நிகழ்வாக இருக்கிறது. மேலும், பிறரோடு பகிர்ந்துண்டு வாழ்வதற்கென்றே பலவற்றையும் தொகுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுதலே ஆண்மை.⁸⁸ எனக் கருதி அறவழியில் விருந்தினரை உபசரித்தனர்.

நன்மனை நனி வருந்து அயரும்

கைதூ வின்மையின் எய்தாம் ஆறே”⁸⁹

இதன் வழி விருந்து போற்றும் வளமனைகளைக் கொண்டதே தமிழகம் என்றும், விருந்து போற்றலை இல்லற நெறியாகக் கொண்டவர்கள் தமிழர்கள் என்பதையும் அறியலாம். இவ்வாழ்க்கையின் இயல்பு களை மனைமாட்சியும் மகளிர் மாண்பும் என்ற பகுதியில் இயலில் விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

10. அருளுடைமை

செம்மாந்த நெறிகளை உள்ளக்கிய அறக்கோட்பாட்டைத் தமிழர்கள் தங்களின் வாழ்வில் மேற்கொண்டனர். அவற்றுள் அருமைப் பாடு மிக்கதாக அருட்பண்பு போற்றப்படுகிறது. உலக நன்மை கருதிய தன் வெளிப்பாடாக இப்பண்பு திகழ்கிறது ஒவ்வொரு மனிதனிடத்திலும் அருட்பண்பானது நிறைந்திருக்க வேண்டும். என்பதைச் சங்க இலக்கியம் மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்தி வந்துள்ளன. அருள் என்ற ஓர் உயர் மதிப்பு மிக்க மாண்பின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்த வள்ளுவரும் அது குறித்த செய்திகளை உள்ளடக்கி ஓர் அதிகாரத்தையே படைத்துள்ளார்.

அருள் என்பது அன்பின் முதிர்ச்சியாகும். தொடர்புடையார் மாட்டுச் செலுத்தும் அன்பு முதிர்ந்து உயிர் பொருட்டெல்லாம் இரங்கும் அருளென்னும் அரிய பண்பாகிறது⁹⁰ என்று அருள் குறித்து கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியம் குறிப்பிடுவார்.சங்க கால மக்கள் வாழ்வுப் பேராண்மை மிக்கதாகத் திகழ்ந்துள்ளது. பிறர்க்கென முயலுகின்ற நெஞ்சமோடு அழகிய பொருளாசை பிணித்ததால் தலைவர் பிரிந்தார்⁹¹ என்று பொருள்⁹¹ ஈட்டும் பொருட்டுத் தலைவன் தன்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்றிருப்பதாகத் தலைவி கூறுவதிலிருந்து மேற்குறித்த கூற்று மெய்ப்பிக்கப்படுகிறது. அருள் என்ற உயர் பண்பு இரக்க உணர்வாக அவ்வப்போது வெளிப்பட்டிருப்பதைச் சங்கப் புற இலக்கியங்களின் வழி கண்டு தெளியலாம். எங்கெல்லாம் துன்பமுள்ளதோ அங்கெல்லாம் சான்றோர் தம் கடமையாற்றத் தயங்கார்.

புலவர்கட்கு மன்னர்கள் பரிசளித்தனர் என்பதற்காக அவர்கள் தவறு செய்த போது பார்த்துக் கொண்டு வாளவிருந்தனரல்லர். அருகிற் சென்று இடித்துரைத்துத் திருத்தினர். சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் வள்ளல் காரியின் குழந்தைகளைப் பகைமை காரணமாக யானைக் காலிலிட்டுக் கொல்ல நினைத்த பொழுது கோவூர்கிழார் ஓடோடிச் சென்று முன்னோர் இயல்பை எடுத்துக்கூறி அத்தீச் செயலைத் தடுத்தார்.

“நீயே புறவின் அல்லல் அன்றியும் பிறவும்

இடுக்கண் பலவும் தீர்த்தோன் மருகனை;

இவரே புலனுழு துண்மார் புன்கண் அஞ்சித்

தமது பாத் துண்ணும் தண்ணிழல் வாழ்நர்⁹²

என்று கூறி, அவன் உள்ளத்தில் அருளுணர்வினைத் தோற்றுவித்து உய்யக்கொண்டார். இங்ஙனமே இளந்தத்தன் என்னும் புலவனை ஒற்றன் என்று ஐயுற்றுக் கொல்லத் துணிந்தான் நெடுங்கிள்ளி. அப்போது இதேபுலவர் உண்மையைக் எடுத்துச் சொல்லி அவனையும் காப்பாற்றினார்⁹³. வையாவிக் கோப்பெரும்பேகன் தன் மனைவியாகிய கண்ணகியின்பால் யாது காரணம் குறித்தோ வருத்தமுற்று அவளை விட்டுக் பிரிந்து வாழ்ந்தான். இதனால் கண்ணகி பெருந்துன்பமுற்று வருந்தினாள். இந்நிகழ்வினைக் கண்டு இரக்கம் கொண்டு, பரணர் என்ற புலவர் கோப்பெரும் பேகன் தன் மனைவிக்கு அருள் செய்யாதிருத்தல் கொடியது என்று கூறினார்.⁹⁴ மேலும் அவ்வரசன் கண்ணிகியை விட்டு பிரிந்ததன் ஏதுவாய்ப் புலவர்கள் அவனிடம் பரிசில் பெற மறுத்தமையை எண்ணுகிறபோது புலவர் பெருமக்கள் கொண்டிருந்த உள்ளம் வெளிப்படுகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் தலைவி தலைவனின் அருளையும் தலைவன் தலைவியின் அருளையும் வேண்டி நிற்கும் இடங்கள் பலவாக உள்ளன. அவ்வாறே இருவரின் அறச்செயலையும் பயிலுங்கால் அருட்பண்பு எவ்வளவு இன்றியமையாதது என்பதை உணரமுடியும்

11. உயிர் இரக்கம்

எல்லா உயிர்களிடமும் இரங்கங்காட்டுவது, பண்டைத் தமிழர்களின் பரம்பரைக்குணம். காரணமில்லாமல் எவ்வுயிர்க்கும். இன்னல் இழைக்க மாட்டார்கள். இந்த உண்மையை ஒரு நிகழ்ச்சி விளக்கிக் காட்டுகிறது.

ஒரு தலைவன் தேரின் மேல் ஏறிக் கொண்டு வருகின்றான். அத்தேர் கடற்கரையின் வழியே வந்து கொண்டிருக்கிறது. கடற்கரையிலே வண்டுகள் மேய்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. தேரோட்டி வரும் பாகன் தேர்ச்சக்கரத்திலே அந்த வண்டுகள் அகப்பட்டு நசுங்காதபடி கவனத்துடன் தேரை ஓட்டிக் கொண்டு வருகிறான். இச்சமயத்திலே அவனுடைய செய்கைக்கு உதவியாக நிலவும் தோன்றியது⁹⁵ மேலும், எல்லா உயிர்களுக்கும் உணர்வும், உணர்ச்சியும் உண்டு என்பதையும் அறிந்திருந்தனர். ஆதலால் தான் அத்தமிழ்ப் பரம்பரையில். வந்த சங்க அகப்பொருள் பாடலில் தலைவன் அஃறிணை உயிரின்பால் இரக்கம் உடையவனாகத் திகழ்ந்துள்ளான். வேற்றுப் புலம் சென்று பொருளீட்டும் வினை முடித்துத் தலைவியின் பால் கொண்ட விருப்பத்தினால் உவகையோடு தேரேறி விரைந்து வருகிறான். வழியிலே வண்டுகள் மலரின் தாதுண்ணும் நிகழ்வைக் காண்கிறான். தேர்க்காலில் அமைந்துள்ள மணியின் ஓசை அவ்வண்டிகளுக்கு இடையூறாக அமையும் என அஞ்சி மணியின் நாவைக் கட்டித்தேரை மெதுவாக ஓட்டி வருகிறான்.⁹⁶ தலைவனின் இத்தகு செயல்பாடு உயிர்களின் மேல் கொண்ட இரக்கப் பண்பைப் காட்டுகின்றதன்றோ?

மனிதரை மட்டுமன்றி மற்றைய உயிரினங்களையும் உடன் பிறப்பாகக் கருதிய ஒப்பற்ற உயர் பண்பு தமிழர்களுடையது என்பதை ஒரு நற்றிணைப் பாடல் நயம்பட நவில்கின்றது.

காதலில் ஈடுபட்டுள்ள தலைவனும், தலைவியும் ஒரு புன்னை மரத்தின் அடியில் நின்று பேசிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அப்பொழுது நாணமடைந்த தலைவி நான் என் சிறுபிள்ளையில் என் தோழியோடு

மணலில் புன்னைக்காய்களை வைத்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது அவற்றில் ஒன்று மணலில் அழுந்தி முளைத்தது. அதற்கு பாலும், நெய்யும் ஊற்றி வளர்த்து வந்தோம். ஆதலால் இப்புன்னை மரம் உன் சகோதரி என்று என் அன்னை கூறினாள் என்பதனால் இம்மரத்தடியில் நின்று நாம் காதல் ஒழுக்கம் கொள்வது எனக்கு நாணமாக உள்ளது⁹⁷ என்று தலைவி கூறுகிறாள். இச்செய்திகள் வாயிலாகத் தமிழர்களின் உயிர் இரக்க; உணர்வு வெளிப்படுகிறதல்லவா? பறவைகளையும், விலங்குகளையும் வீட்டில் வளர்த்து அவற்றின்மேல் அன்பு காட்டிய பண்பாட்டில் தமிழர்களுக்குத் தனிச் சிறப்பிடம் உண்டு. சங்க காலத் தமிழர்களும் பறவை விலங்குகளான மயில், குயில், மான்குட்டி, குரங்குக்குட்டி இவற்றை வளர்த்து உயிர் இரக்கப் பண்பினை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்⁹⁸

பண்டைக் காலத் தமிழர்கள் பல்லுயிர் ஒம்பும் பறந்த மனப்பான்மை உடையவர்கள் என்பதைப் பல சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பறை சாற்றுகின்றன. படைமடம் படாத அரசர்கள் கூட கொடைமடம் பட்ட காட்சிகளின் வழி இதனை வெளிப்படையாக உணரலாம். கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன் பரம்பு நாட்டை ஆண்ட பாரி என்பவன். இவன் காற்றில் முல்லைக் கொடி அசைந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு, பற்றுக் கொம்பில்லாமல் பரிதவிப்பாதாகக் கருதி, அக்கொடியின்பால் இரக்கம் கொண்டு தான் ஏறி வந்த தேரையே அம்முல்லைக் கொடிக்குப் பற்றுக் கொம்பாகக் கொடுத்த பரந்த மனப்பான்மை உடையவன்.⁹⁹ அரண்மனைக்குச் சென்று ஏவலர்களை அனுப்பி, கொடிக்குப் பற்றுக் கொம்பு போட காலதாமதம் ஆகும்

எனக்கருதி கொடை மடத்தோடு இச்செயலில் ஈடுபட்ட பாரியின் உயிர் இரக்கம் போற்றுதற்குரியது.

இவ்வாறே வையாவிக் கோப்பெரும் பேகனும் படைமடம் படா நிலையில் கொடை மடம் கொண்டவனாய்த் திகழ்ந்துள்ளான். கார்மேகம் கண்டு களிப்பதில் கூத்தாடியது மயில், இந்நிகழ்வைக் கண்ட பேகன் குளிரால் நடுங்குகிறதோ என ஐயுற்று உயிர் இரக்கம் அவனை உந்தியதால் போர்வையைப் போர்த்தியருளிப் புகழ் பெற்றான்.¹⁰⁰ அரசர்கள் மட்டுமன்றி எளிய குடியில் வாழ்ந்த மக்களும் கூட அன்றாட வாழ்வில் உயிர் இரக்கப் பண்பை வெளிப்படுத்தி உள்ளனர்.

உயிர் இரக்க உணர்வை எதிர்வரும் தலைமுறையினருக்கும் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு சில நம்பிக்கைகளைச் சங்க காலத்தோர் சமூகத்தில் விதைத்திருந்தனர். அவற்றுள் ஒன்று விருந்து வர காக்கையும் கரையும் அதற்கு உணவளிக்க வேண்டும் என்பதேயாகும். விருந்தினர் வருகையைத் தெரிவித்துக் கரையும் காக்கைக்குப் பலியிட்டனர்.¹⁰¹ தலைவன் வருகையால் மகிழ்ந்து, அவன் வருகையைத் தெரிவித்த காக்கைக்கு எவ்வளவு பலியிடினும் தகும் என்னும் கருத்தில் காக்கைப் பாடினியார் நந்செள்ளையார் பாடிய பாட்டு இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும்.

“திண்தேர் நள்ளி கானத்து அண்டர்

பல் ஆ பயந்த நெய்யின், தொண்டி

முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் லெஞ்சோறு

எழுகலந்து ஏந்தினும் சிறிது-என் தோழி!

பெருந் தோள் நெகிழ்ந்த செல்லற்க

விருந்து வரக் கரைந்த காக்கையது பலியே”¹⁰²

தெய்வத்திற்காகப் படைக்கும் பலிகளையும் காக்கைகள் உண்டு திரியும். உயிர் இரக்க உணர்வோடு உருவாக்கப்பட்ட இப்பண்பாடு இன்றளவும் வழிபாட்டு முறையில் ஒரு சடங்காக மக்களால் கடைப் பிடிக்கப்பட்டு வருகிறது. எது எப்படியாயினும் சங்க காலத்தவரின் உயிர் இரக்க எண்ணம் இன்றளவும் நிறைவேற்றப்படுகிறது என்பதே உண்மையாகும்.

12. துறவறம்

இல்லத்தை நல்லறமாக்கியவர்கள் தம் வாழ்வின் பிற்பகுதியில், கான் உறைந்து, நோன்பு கொண்டு சடை தாங்கி, அருவியாடி, தீவேட்டுத் துறவியராக வாழ்க்கை புரிதலையும் புறநானுற்றுத் தொகை நூலில் காண்கிறோம்.

உலகமும் உலகப் பொருள்களும் யாக்கை, இளமை, செல்வம் முதலியனவும் நிலையாது மாய்தல் கண்டு மாயாப் பெருவாழ்வு பெற வானப்பிரத்த சந்நியாச ஒழுக்கங்களையும் மக்கள் மேற்கொள் வாராயினர். வானப்பிரத்தம் என்பது மனைவியோடு உடனுறைந்து புரியும் தவம். இத்தவசியரை அடுத்து நல்லுரை கேட்டு, இவர் வழியைப் பின்பற்றி வாழ்வாரும் ஒரு சிலர் உளராயினர் இந்த வானப்பிரத்த நிலையை அடைய விழைந்ததாக ஒரு தலைவன்,

“உடன் உறை வாழ்க்கைக்கு உதவி உறையும்

கடவுளர் கண் தங்கினேன்”¹⁰⁴

என்கிறான்,

பொய் அற்ற கேள்வியால் புரையோரைப் படர்ந்து நீ

மை அற்ற வடிவத்தான் மறுத்தரல் ஒவ்வதோ?"¹⁰⁵

உலகின் நிலையாமை கண்டு வீட்டின்பத்தை நாடும் ஒழுக்கத்தில் செல்லும் துறவு நிலையாளரும் உளர்,¹⁰⁶ துன்பமயமான உலகத்தில் இன்பம் அடையும் வழியை நாடுதல், உலக இயல்பு உணர்ந்தார்க்குத் தக்கது என்று அறிவுறுத்தப்படுகிறது. முடி சார்ந்த மன்னரும் மற்று முள்ளோரும் முடிவில் ஒரு பிடி சாம்பல் ஆவர் என்ற பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கிற்கேப்ப, எவ்வளவு பெருநிலையை இந்த உலகத்தில் பெற்றிருந்தும் என்ன?. எல்லோரும் இறந்து படுபவர்களே. கூற்றுவன் காலம் பார்த்துத் தவறாது வந்து விடுவான். ஆகவே, உலகியலில் மட்டுமே உழன்று திரியாது பற்று நீங்கித் துறவு அடைதல் வேண்டும் என்று 363 ஆம் புறப்பாட்டு அறிவுறுத்துகிறது.

இல்லற வாழ்வு துறவிக்குத் தடையாக ஒரு கால் விலங்காக உள்ளது என்று கருதினாரும் ஒரு சிலர் ஆவர்.¹⁰⁷ துறவு வாழ்வு வாழும் முனிவர், அருந்தவர், ஐயர், தவசியர், முனியர் முதலிய பெயர்களால் குறிக்கப்பெறுகின்றனர். இவர்கள் நீண்ட சடைமுடியை உடையவர்கள்; அசையாது யோக நிலையில் இருக்கும் உடம்பை உடையவர்கள்; குன்றங்களில் வாழ்பவர்; காவி நிற ஆடை அணிபவர்கள்¹⁰⁸ துறவோர் பிச்சையேற்று உண்ணும் வாழ்க்கையர் என்பதை ஓர் 'இல் பிச்சை ஆரமாந்தி' (குறந்.277.3) என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலினால் ஊகிக்கலாம். இவர்கள் ஓரிடத்தில் நிலையாய் இராது எங்கும் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள்.¹⁰⁹ இவர்கள் உள்ளத்தில் இறைவன்

எழுந்தருளுவான்.¹¹⁰ சென்ற காலமும் வருங்காலமும் நிகழ்காலத்தோடு ஒக்க அறியும் ஆற்றல் படைத்தவர்கள்.¹¹¹

தவம் தவறுதலினால் துறக்க வாழ்விலிருந்து நீக்கப்பட்டுத் தவம் செய்யும் சான்றோருடன் சேர்ந்த ஒரு அரசனை, அவனது வழிநீக்கி மீண்டும் சொர்க்கத்திற்கு போக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர்கள் இந்த முதுசான்றோர்¹¹². முனிவனை அணுகுவோர் தம் தூய்மையின்மைக் காகத் தொடாது விலகிச் செல்வது உண்டு.¹¹³ இவர்கள் ஞாலத்து உறையுந் தேவர் (பரி31:28) என்று போற்றப்படுவர். மனைவியருடன் தவம் செய்யும் தவவாழ்வுக்கு வழிகாட்டுவோர் இப்பெரியோர்களே.¹¹⁴ இறைவனை ஏத்தி வழிபடும் பண்புடையர்.¹¹⁵ இவர்கள் வேள்வி செய்து வழிபடும் பண்புடையவர்களும் ஆவர்.

“அவிர்சடை முனிவர் அங்கி வேட்கும் ஆவுதி நறும் புகை” (பட்டினம்.54,55) என்ற பாடலடி இவர்கள் வேள்வி செய்தலை விளக்குகிறது. முனிவர்களின் வேள்விக் குண்டத்திலிருந்து நல்ல விளைவுகள் உலகிற்குத் தோன்றுதல் கூடும் என்பதை வடபால் முனிவன் தடவினுள் தோன்றிய ஆதிவேளின் செய்தி உணர்த்த வல்லது¹¹⁶

வேதம் ஓதி ஒழுக்கமுடையராய்த் தேவருலகத்தையும் இவ்வுலகிற் காணும் பேறு பெற்றாராய், அறநெறி பிழையா அன்புடை நெஞ்சங் கொண்டு வாழும் பெரியோர்களின் பள்ளி பற்றிய இயல்பினை மதுரைக் காஞ்சியுள் காணலாம். (மதுரை 468-474) இம் முனிவர்களின் இருப்பிடங்களை மன்னர்கள் புனிதத் தலமாகக் கருதினர். முனிவர் இருப்பிடங்கள் எதிர்ப்படிந் குடை தாழ்த்தி மரியாதை செய்தலும், அம்முனிவர் தம் கையை உயர்த்தி ஆசி கூறும் போது தலை தாழ்த்திப்

பணிதலும் மரபு. இவ்வகையில் பெரியோர்களைப் பேணியோர்களில் முதன்மையாகக் குறிப்பிடத்தக்கவன் முனிவரைக் கொண்டு வேள்வி பல செய்த பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி.¹¹⁷ முனிவர்களில் மூன்று கோலை ஏந்தி, காவி உடை முதலிய தவவேடத்தோடு காட்டில் திரியும் முனிவர்களும் ஒரு வகையினர். முக்கோலின் மேலாகக் காவி உடையையும் கட்டியிருப்பர்,¹¹⁸ தொங்கும் உரியிலே கமண்டலத்தைக் கொண்டு செல்வர். சூரியனின் வெம்மை தம்மைத் தாக்காதிருக்கக் குடை பிடித்துச் செல்லுதலும் இவர்தம் இயல்பு (கலி. 9:1-4) செக்கர் வானின் ஒளி தன் மேல் பட, நாரை ஆரவாரத்தைக் கைவிட்டு மணல் மேலே இருக்கின்ற நிலையை முக்கோல் அந்தணரின் தியான நிலைக்கு ஒப்பிட்டுப் பேசுகின்றார் நல்லந்துவனார்¹¹⁹

உடன் போக்கில் சென்ற தன் மகளைத் தேடிச் செல்லும் செவிலித்தாயார் காட்டிடை யில் எதிர்ப்படும் முக்கோல் அந்தணரை நோக்கி, அவர் வரும் வழியில் தம் மகள் சென்றதைக் கண்டதுண்டோ என்று வினவுவதாகவும், அவ்வறிஞர் அவருக்கு அறிவுரை கூறுவதாகவும் அகப்பொருட் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன¹²⁰

சூரியன் சென்ற வழியெல்லாம் அவனுடனே சென்று தவம் செய்யும் அந்தரசாரிகளாகிய முனிவரைப் பற்றிய குறிப்புகளும் இரண்டு இடங்களில் உள்ளன. இம்முனிவர்கள் சூரியனுடைய வெம்மையைத் தாம் பொறுத்து உலகில் வாழும் உயிரிகளுக்குப் பாதுகாவலாகக் காற்றையே உணவாகக் கொண்டு அச்சூரியனுடனேயே திரிந்து வரும் இயல்பினராவர்.¹²¹

எவ்வகையானும் தங்களுடைய வாழ்க்கை அறம் சார்ந்ததாகத்
திகழ வேண்டும் என்று எண்ணிய தமிழர்கள் துறவறத்தை மேற்கொண்டு
அதன் வழி உலக நன்மைக்கு உழைத்துள்ளனர்.

தொகுப்புரை

- தனிமனிதன் தன் வாழ்நாளில் கடைபிடிக்க வேண்டிய செயல்கள் சங்கநூலான கலித்தொகை வழி அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளதென்பது சுட்டப்பட்டுள்ளது.
- சால்பு, வியப்பு, பெருமை முதலான குணங்களின் ஒருங்கிணைப்பே ஒழுக்கம் என்பது நிறுவப்பட்டுள்ளது. இவைதவிர, ஒழுக்கம் என்பது உயிர்ந்தோர்க்குரியதாக கூறப்பட்டுள்ளது ஆய்விற்குரியதாகக் கருதப்படுகிறது.
- பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின் அறம்பிற செய்யாமை செய்யாமை நன்று என்னும் வள்ளுவரின் வாய்மொழி வாய்மையை நிலை நிறுத்தும் வகையில் ஒவ்வொரு மனிதனும் செயலாற்ற வேண்டும். அவ்வாறு செயலாற்றுவதே அவரவரின் தலையாய கடமையாகக் கொள்ளவேண்டும் என்பதும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- பழந்தமிழர்கள் தம்முடைய வாழ்வில் கல்வி, செல்வம், வீரம் ஆகிய மூன்றும் ஒருங்கே சேர வேண்டுமென பேரவா கொண்டிருந்தனர் என்பதும் அதன்வழி அவர்கள் பரமபதம் என்னும் சொர்க்கத்தை அடைய விரும்புகின்றனர் என்பதும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.
- பழந்தமிழர்கள் ஒவ்வொருவரும் நட்பை தம் உயிரினும் மேலாகக் கருதி வாழ்ந்து வந்தனர் என்பதும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

- நன்றியுணர்வு, நடுவுநிலைமை முதலான குணங்களின் கொள்கலனாகச் சங்ககாலத் தமிழர்கள் ஒவ்வொருவரும் திகழ்ந்தனர் என்றும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.
- ஆண், பெண் இணைந்த இல்லற வாழ்வில் விருந்தினரை வரவேற்றல், வறியவர்க்கு ஈதல் சுற்றத்தாரின் துன்பங்களைக் கண்டு அதனை சீர்படுத்துவதற்கு உதவுதல் முதலான செயல்களின் வழி விளையும் நன்மை, தீமைகளை எதிர்நோக்கி எதிர்ப்பைச் சமன் செய்தல் போன்ற செயல்களும் சுட்டப்பட்டுள்ளன.
- இல்லறம் → நல்லறம் → துறவறம் என்ற படிநிலையின் வழிதான் செம்மையான வாழ்வை மேற்கொள்ளலாம், இதனை விடுத்துத் துறவறம் என்பது முதன் நிலையில் வருமாயின் அது இந்தச் சமூகத்தைச் சீரழித்துவிடும் என்பது சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதன் காரணத்தினாலேயே வள்ளுவர் இல்லறத்திற்குப் பிறகு துறவறம் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.
- தனி மனிதனின் அறம் சமுதாய அறத்தின் அடித்தளமாகக் கருதப்படும் தன்மையுடையது. அதனால் தனிமனிதன் ஒவ்வொருவரும் தன் கடமை மற்றும் அறத்தைச் செவ்வனே செய்ய வேண்டும் என்றும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. திருநாவுக்கரசு, திருக்குறள் நீதி இலக்கியம், சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் சென்னை - ப.35
2. கலித்தொகை.பா.133:6-14
3. தொல் - பொருள் - நூற்பா 638
4. பதிற்றுப்பத்து.பா.22
5. அகம்.பா.286:8.3
6. கலித்தொகை. பா.42
7. குறிஞ்சி.பா15-18
8. புறம்.பா.214
9. மேலது.பா.360: 13-14
10. கலித்தொகை.பா.118
11. மலைபா.77-80
12. அகம்.பா.280:5-11
13. மதுரைக்காஞ்சி: பா.477-478
14. கலித்தொகை.பா.9: 7-5
15. மதுரைக்காஞ்சி.பா: 744-478
16. கலித்தொகை.பா.34:
17. பதிற்றுப்பத்து.பா.63
18. புறம்.பா.196: 1-7
19. மேலது.பா.148:5
20. மேலது.பா.375
21. மேலது.பா.375

22. குறுந்தொகை.பா.184:1
23. புறம்.பா.214: 6-13
24. மணிமேகலை.பா.14:38-39
25. புறம்.பா.367:8-15
26. மேலது.பா.50.13-17
27. புறம்.பா.203
28. பதிற்றுப்பத்து.பா.43; புறம் பா.308. 7-11
29. K.kailasapathi, Tamil, Heroic Portry p.7
30. க.கைலாசபதி, ஒப்பியல் இலக்கியம்.பக்.67-69
31. பட்டினப்பாலை.பா.78-79, மலைபடு.394-396
32. பதிற்றுப்பத்து.பா.50
33. புறம்.பா.39: 14-18, அகம் 127:3-5, 396: 16-19, சிறுபாண்.47-50;
34. பட்டினப்பாலை.பா.274-281, புறம்.52:1-6, அகம் 396:16-18, 336: 20-23
35. புறம்.பா.295: 5-8
36. புறம்.பா.308:7-11
37. மேலது.பா: 277:3-4
38. புறம்.பா:19: 12-13
39. குறுந்.பா:161, அகம்:7, புறம் 373; மலைபடுகடாம் 334-335
40. திருக்குறள்.பா: 461
41. தொல்காப்பியம்.நூற்.பா.1
42. புறம்.பா.71
43. புறம்.பா.72
44. புறம்.பா.349

- 45.மேலது.பா.65:66
46. அகநானூறு.பா.55:10-15
47. புறநானூறு.பா.214
48. மேலது.பா:207
49. மேலது.பா:162
50. மேலது.பா:208
- 51.மேலது.பா: 206
- 52.மேலது.பா:205
- 53.குறுந்தொகை.பா.3:1-4
- 54.அகம்.பா.339:12-14
- 55.மேலது.பா.12:3-4
- 56.நற்றிணை.பா.12:7-9
57. புறம்.பா.58:24-27
58. நற்றிணை.பா.1:4-5
59. புறம் பா.190:3-5, புறம் பா. 190:10-12
- 60.நற்றிணை.பா.335:6-7
61. புறம்.பா.112:1
62. புறம்.பா.216:8-10
63. புறம்.பா.216:6-7
64. புறம்.பா.215:8-9
65. மேலது.பா.217:5-9
66. கலித்தொகை.பா.149:6-7
67. புறம்.பா.34:1-7

68. கலித்தொகை.பா.34:4-5
69. கலித்தொகை.பா.149:4-5
70. புறம்.பா.183:1-2
71. புறம்.பா.200-201,239
72. மேலது.பா.95
73. பண்பாட்டுச் சிந்தனை.ப.23
74. மதுரைக்காஞ்சி.பா.489-492
75. கலித்தொகை.பா.144:70-72
76. கலித்தொகை.பா.139:33-37
77. மேலது.பா.38:19-20
78. புறம்.பா.2:13-16
79. மேலது.பா.62-63
80. மேலது.பா.45
81. புறம்.பா.58:20-29
82. புறம்.பா.367
83. புறம்.பா.310
84. தொல். கற்பியல்.பா.51
85. பரிபாடல்.பா.19:1-11
86. குறுந்தொகை.பா.322
- 87.ஐங்குறுநூறு.பா:1,2,3,5,10
- 88.நற்றிணை.பா.:24-89
- 89.மேலது.பா-280
- 90.சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்பு.ப.134

- 91.நற்றிணை பா:186:8-10
- 92.புறம்.பா:46:1-4
- 93.மேலது.பா.47
94. மேலது.பா.144:1
95. நற்றிணை.பா.11
96. அகம்.பா-4
97. நற்றிணை.பா.172
98. பெரும்.பா.52, குறுந்தொகை.பா.305:3-5
99. புறம்.பா.201:2-4
100. மேலது.பா.145:1-4
101. நற்றிணை.பா.258:5-6, 281:1-4, 367:1-5, ஐங் பா 391:1-6
- 102.குறுந்தொகை.பா:210
103. புறம் பா.251, 252
104. கலித்தொகை
- 105.மேலது.பா.15:14-15
- 106.புறம்.பா.197
- 107.மேலது.பா.193
- 108.நற்றிணை.பா.141, முல்லை பா.37
- 109.குறிஞ்சி.பா.17
110. முருகு,பா. 91-90
111. மதுரை.பா. 477-478
112. கலித்தொகை.பா.139:33-37
113. குறுந்தொகை.பா.203:4-5

114.கலித்தொகை.பா.93:6-7

115. முருகு.பா.274

116. புறம்.பா.201:7-12

117. புறம்.பா.6:17-20

118.முல்லை.பா.37-40

119.கலித்தொகை.பா.126:1-5

120. மேலது.பா.9

121.புறம்.பா.3:1-4

இயல் மூன்று

சங்க இலக்கியத்தில் சமுதாய அறங்கள்

இயல் மூன்று

சங்க இலக்கியங்களில் சமுதாய அறங்கள்

ஒரு மனிதன் சமூகத்தில் வாழ்வதற்கான நெறிமுறைகளை எடுத்துரைப்பதுதான் வாழ்வியல் நெறி. அறநெறிகள் மனிதனை ஒழங்கு படுத்தக் கூடிய காரணிகளாக உள்ளன. எவ்வாறு பழமொழியானது மனிதன் தன் வாழ்க்கை அனுபவத்தில் ஊறித் திளைக்கும்போது வெளிப்படுகிறதோ அதுபோல் மனிதனுடைய வாழ்வியல் நெறியானது, பல தலைமுறைகளாக வாழ்ந்த மனிதன் தன் அனுபவத்தின் வாயிலாக வெளிப்படுகிறது. இவ்வாறு வெளிப்படும் வாழ்வியல் நெறியானது கொடுப்பதிலும், கொள்வதிலும், வாழ்வதிலும் மனிதப் பண்புகளாக விரிந்து விளங்குகின்றன. அவற்றில் ஈதல், விருந்தோம்பல், பிறர் மனம் புண்படாதிருத்தல், காத்தல் பிறர் போற்ற வாழ்தல், மறத்தல் அறம் செய்தல், மானம், நட்பு, செய்நன்றி மறவாமை, வாக்கு மாறாதிருத்தல், நடுவு நிலைமை, செங்கோல் வழாமை, கல்வி அருளல், கடமை போன்றவற்றைச் சொல்லலாம். அறம் செய்வதன் வாயிலாக ஒரு மனிதனிடம் பல்வேறு நல்ல பண்புகள் வெளிப்படுகின்றன. அதனால் தான் சங்க இலக்கியங்களில் அறத்திற்கு முதன்மை கொடுக்கப் பட்டுள்ளது என்பதை அறிய முடிகிறது.

சமுதாய அறம் என்ற மூன்றாம் இயலில் ஐவகை நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கட் பாகுபாடு, புறவாழ்வுச் சிந்தனை, அகவாழ்வுச் சிந்தனை சமூகம், ஒப்புரவு, கொடை, ஈகை, ஏற்றத்தாழ்வு, இழிவினால் உலகப்பொதுமை சான்றோர் அறவுரை, கல்வி, மானம் கருதும் மக்கட்பண்பு, வழிபாட்டு

அறம், சங்ககால மக்களின் நம்பிக்கை ஆகிய அறக்கோட்பாடுகள் ஆராயப்படுகின்றன.

சமுதாய அறம்

சமுதாயம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப் பகுதியில் வாழும் மனித இனத்தவர் தங்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்வதற்கு ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஒரு கூட்டமைப்பாகும். தனி மனிதனின் தொகுதியே சமுதாயம் ஆகும். மனிதன் இயற்கையிலேயே கூடிவாழும் இயல்புடையவன். அதனால்தான் மனிதனை, “ஒரு சமூகப்பிராணி”¹ என்பார் அரிஸ்டாடில். மனிதன் தங்களுடைய தேவைகளுக்காகவும், நலத்திற்காகவும், வாழ்க்கை வசதிகளுக்காகவும் மற்றவர்களைச் சார்ந்து அவர்களோடு கூடி வாழ்கிறான்.

“சமூகம் என்பது மனித உறவுகள் பின்னிப் பிணைந்து அமைந்திருக்கும் இழைமம்” (Tissue)² என மோரிசு கின்சுபெர்கு என்ற அறிஞர் கூறுகிறார்.

“மனிதனுக்குச் சமூகவியல்பு (Sociality) இயற்கையிலேயே அமைந்து இருக்கிறது. இந்தச் சமூகவியல்பு காரணமாக அவன் பிறரோடு கூடிப் பழகுகிறான். அவ்வாறு பழக முற்படும்போது சமூகம் தோன்றுகிறது”³ என அரிஸ்டாடில் குறிப்பிடுகிறார்.

“சமூகவியல்பை மனிதனிடம் தூண்டுவது தேவை. மனிதன் பிறக்கும்போதே அவனுக்குப் பிறருடைய கூட்டுறவுத் துணை தேவைப்படுகிறது. அந்தத் தேவையும் சமூகவியல்பும் இணையும்போது சமூகம் தோன்றி விடுகிறது”⁴ என்ற கருத்து நோக்கத்தக்கது.

தனியொரு மனிதனின் ஒழுக்கம், சமுதாய ஒழுக்கத்தினை நெறிப் படுத்துகிறது. சமுதாயத்தில் மக்களின் கூட்டு வாழ்க்கையில் கடைப் பிடிக்கப்பட்ட அறங்களே அறநெறிகளே சமுதாய அறங்களாகும். பண்டைக்காலத் தமிழர்கள் வாழ்வியல் முறையைப் புலப்படுத்தும் நூல்களான சங்க இலக்கியங்கள் யாவும் அணையா விளக்கு. சங்க இலக்கியப் புறநூல்கள் தமிழர்களின் சிறந்த சமுதாய வாழ்வு, ஆற்றுப்படுத்துதல், சங்கச் சான்றோர்களின் பண்பு நலன்கள் கடமை, ஈகை, புகழ், சமுதாயப் பொறுப்புணர்ச்சி போன்ற அறக்கருத்துக்களைச் சங்க இலக்கியப் புறநூல்கள் கொண்டு அறிய முடிகின்றது.

நிலமும் மக்கட் பாகுபாடும்

சங்க காலத்தில் மக்கள் பாகுபாடு நில இயற்கையையும் தொழிற் பண்பையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே இருந்தது. நில இயற்கைக்கு ஏற்ப அமைந்த மக்கட் பாகுபாட்டினையும் அவர்கள் வாழ்க்கை அமைப்பினையும் காணலாம்.

முல்லை நில மக்கள் ஆடு மாடு மேய்த்தலைத் தொழிலாகக் கொண்டதால் ஆயர் எனவும், இடையர் எனவும், கோவலர் எனவும் அழைக்கப்பெற்றனர். முல்லை நில மக்கள் வாழும் இடங்களில் மான்களும், முயல்களும், வான்கோழிகளும் இருந்தன. இவற்றை உணவாகப் பயன்படுத்தினர். அத்துடன் பால், தயிர், முதலியவற்றையும் பண்டமாற்றினால் பெறப்படும் தானிய வகைகளையும் உண்டனர். முல்லை நில மக்களின் குடியிருப்பைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை பின்வருமாறு கூறுகிறது.

ஆடுகள் உண்பதற்காகத் தொங்கவிடப்பட்ட குழைகள் செறிந்த குறுகிய கால்களையுடைய குரம்பைகள் அக்குடியிருப்பில் உள்ளன. வாயிலின் பக்கங்களில் அடர்ந்த செடிகள் வளர்ந்துள்ளன. கதவுகள் இறுக்கமாகக் கயிற்றினால் கட்டப்பட்டுள்ளன. கயிற்றினால் பின்னப் பட்டு, அதன் மேலே வைக்கோல் பரப்பப்பட்ட கட்டிடங்களும் இருக்கின்றன.

அக்கட்டிலின்மேல் ஆட்டுத்தோல் விரித்திருக்கின்றனர். அவற்றின் மேல் காவலர் உறங்குவர். ஆடுகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. கிராமத்தைச் சுற்றிப் பசுக்கள் மேயும், வேலியுமுண்டு. மெலிந்த வெள்ளாடுகளும், செம்மறி ஆடுகளும், அவ்விடத்தில் தங்கியிருந்தன. இதனை,

“குளகுஅரை யரைத்த குறுங்கால், குரம்பை
செற்றை வாயிற் செறிகழிக் கதவின்,
கற்றை வேய்ந்த கழித்தலைச் சாம்பின்
அதனோன் துஞ்சம் காப்பி நுதள
நெடுந்தாம்பு தொடுத்த குறுந்தறி முன்றிற்
கொடுமுகத் துருவையொடு வெள்ளைச் சேக்கும்
இடுமுள் வேலி யெருப்படு வரைப்பின்”⁵

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகிறது.

கோவலர்களை,

“..... கொடுங்கோற்

கல்லாக் கோவலர்”⁶ என்று அகநானூறு கூறும். தம் தொழிலின்றி
பிற தொழிலைக் கல்லாத வளைந்த கோலினையுடைய கோவலர்,
“கொடுங்கோற் கோவலர்”⁷ என நெடுநல்வாடை கூறுகிறது.

தொழில்:

ஆடு, மாடு மேய்த்தலைத் தொழிலாகக் கொண்ட கோவலராகிய
இடையர் வாழ்க்கை பாலைக் கொணர்ந்து வந்து பால்சோற்றைப் பெற்று
மீண்டும் செல்வான் இடைமகன் என்பதை,

“பாலொடு வந்து கூழொடு பெயரும்

ஆடுடை இடை மகன்”⁸

என்று குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்று கூறுகிறது. வெண்மைப்பண்டம்
கொடுத்து, வெண்மைப் பண்டம் பெற்றுச் செல்லும் முல்லை நிலமக்கள்
வாழ்க்கையும் தூய்மையுடையதாக இருந்தது. அறம் பிறழா நெஞ்சை
உடையவர். இதனை,

“அறவை நெஞ்சத்து ஆயர்”⁹

என்று புறநானூறு கூறுகிறது. இடையர் அறம் புசியும் நெஞ்சை
உடையவர். தமிழரின் வாழ்க்கை அறத்தோடு கூடியதாக இருந்தது.
முல்லை நில மக்கள் எண்ணம், சொல். செயல் ஆகிய மூன்றையும்
உள்ளார்ந்த பண்பாய்ப் பெற்று,

“மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்

ஆகுல நீர பிற”¹⁰

என்ற வள்ளுவரின் வாக்கிற்கேற்ப எண்ணத்தின் எழுச்சிக்கு
நிலைக்களனாக, உள்ள மனம் மாசற்றதாகவும், அதனால் தூய்மை

மேலோங்கிய நிலையினைத் தம் வாழ்வில் பெற்றிருந்தனர் என்பதும் தெளிவாகும்.

ஆயர் மகளின் தயிர் கடையும் ஒலி, புலி உறுமுவது போல் இருக்கும். அவள் காளானில் மொட்டு போன்ற துளிகளையுடைய சுவை பொருந்திய தயிரைக் கடைந்த நெய் என்பாள். பூவார் செய்த சுமட்டின் மேலே தயிர்ப்புள்ளியாகத் தெளித்த வாயையுடைய மோர்ப்பானையை வைத்துக் கொண்டு காலை நேரத்திலேயே மோர் விற்றுத் திரிவாள். மேலும் ஆயர் இல்லங்களிலே தங்கும் விருந்தினர்களுக்கு நண்டினது சிறிய பார்ப்புத் திறனையொத்த தினை அரிசியாலாகிய. சோற்றைப் பாலுடன் கொடுத்து விருந்தோம்புவார்கள் என்பதனை

“ஆம்பி வால் முகையன்ன கூம்பு முகிழ்

உறை அமை தீந்தயிர் கலக்கி, நுரை தெரிந்து,

புகர்வாய்க் குழிசி பூஞ்சுமட் டிரீஇ

நாள் மோர் மாறும் நல்மாமேனி”¹¹

“மடிவாய்க் கோவலர் குடிவயிற் சேப்பின்

இருங்கிளை நண்டின் சிறு பார்ப்பன்ன

பசுந்தினை மூரல் பாலொடு பெருகுவீர்”¹²

என்று பெரும்பாணாற்றுப் படையில் ஆயர்களின் வாழ்க்கை முறையினையும், வாழ்வியலில் உயரிய சிந்தனையாகிய விருந்தோம்பும் பண்பினையும் மிகச் சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளவற்றைக் காணலாம்.

இடைமகன் ஆடு மாடுகளையோட்டிக் கொண்டு செல்லுகையில் பல மலர்களைச் சூடிக் கொள்வான் என்பதை,

“குறுங்கால் குரவின் குவியிணர் வான்பு

ஆடுடை இடைமகன்”¹³

என்று நற்றிணைப்பாடல் ஒன்று விளக்குகிறது.

குறிஞ்சி நில மக்கள்

மலை நாட்டில் வாழும் மக்கள் குறவர் எனப்படுவர். (கு(ன்)றவர்) இவர்கள் கானவர் என்றும் பெயர் பெறுவர். இவர்கள் பெரும்பாலும் வேட்டுவர்களே. பெண்பாலர் குறத்தி, கொடிச்சி எனப்பட்டனர். தினையே குறிஞ்சி நிலத்தில் விளையும் முக்கிய தானியமாகும். குறவர்தம் உழைப்பின் பயனாக முதிர்ந்த தினையைக் காவல் செய்வர். அவர் உயர்ந்த பரணிலே ஏறி மலையிடங்களிற் செறிந்த காடுகளில் வாழும் யானைகள் மீது கவணுமிழ் கற்களை வீசுவர். அக்கற்கள் யானைகளின் பதைத்த நிலையைச் கெடுத்து உயிரைப்போக்கும் முறையாலே கூற்றத்தை ஒப்பன என்று மலைபடுகடாம் கூறும்.

“புலந்து புனிறுபோகிய புணஞ்சூழ் குறவர்
உயர் நிலையிதன மேறிக், கையுடையுறாஉ
அகல்மலை இறும்பில் துவன்றிய யானைப்
பகனிலை தளர்க்குங் கவணுமிழ் கடுங்கல்
இருவெதிர் ஈர்ங்கழை தத்தி, கல்லெனக்
கருவித லூகம் பார்ப்போ புரிய
வுயிர்செகு மரபின் கூற்றத் தன்ன
வரும் விசைதவிராது, மரம்மறை யாழ் கழிமின்”¹¹

மலைவாழ் மக்கள். எறியும் கவண் கற்கள், அவரையின் குறுந்தளிரை
உண்டு நிற்கும் காட்டுப் பசுக்களைத் துரத்துவனவென்றும், மலை
வாழ்நரால் தோண்டப்பட்ட குழிகளில் விழும் பன்றிகளைக் கொல்வன
என்றும் மதுரைக் காஞ்சி கூறும்.

“மணிப்பூ அவரைக் குருஉத்தளிர் மேயும்

ஆமா கடியும் கானவர் பூசல்

சேணோ கைழ்ந்த மழிவாய்ப் பயம்பின்

வீழ்முகக் கேழ லட்ட பூசல்”¹⁵

என்று வரும் பாடல் அடிகளைக் கொண்டு மலைவாழ் மக்கள்
வாழ்க்கையை உணர்ந்து கொள்ளலாம். இவர்களின் பல குடிசைகள்
கொண்டது ஒரு கிராமம், அவ்வாறு அமைந்தது சிறுகுடி, இதனை
மலைபடுகடாம்.

“செலும்பல் யாணர்ச் சிறுகுடிப் படினே”¹⁶ என்றும்

“மால்வரை இழி தரும் தூவெள்ளருவி

கல்முகைத் ததும்பும் பன்மலர்ச் சாரற்சிறுகுடி”¹⁷

என்றும் குறுந்தொகைப் பாடல் குறிக்கிறது. மேலும்

“மழை விளையாடுங் குன்று சேர் சிறுகுடி”¹⁸

“வேங்கை கமழுமெஞ் சிறுகுடி”¹⁹

“காந்தள் அம் சிறுகுடி”²⁰

என்றெல்லாம் குறுந்தொகைப் பாடல் வரிகள் சுட்டுகின்றன. இதன் வழி
குறிஞ்சி நில மக்கள் தங்களின் வாழிடங்களை ஆரோக்கியம் நிறைந்த
தாக அமைத்துக் கொண்டது புலனாகின்றது.

மருத நில மக்கள்

வளமார்ந்த மருத நில மக்கள் ஏனையோரினும் நாகரிகத்தில் மேம்பட்டவர் ஆவர். நீர்வளம் மிக்க நிலப்புரப்பில் வாழும் இவர்கள் உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடைசியர் என்று அழைக்கப்படுவர். சங்க காலத்தில் உழவே தலைமையான தொழிலாக விளங்கிற்று. மன்னரின் வெற்றி உழவரின் கலப்பையையே நம்பி இருந்தது இதனை,

“ பொருபடை தருஉம் கொற்றமும், உழுபடை
ஊன்று கால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே,
மாரி பொய்ப்பினும் வாரிக் குன்றினும்
இயற்கை அல்லன செயற்கையில் தோன்றினும்
காவலர் பழிக்கும் இக்கண் ணகன் ஞாலம்
அதுநற்கு அறிந்தனை ஆயின், நீயும்
நொது மலாளர் பொது மொழி கொள்ளாது
பகடு புறந்தருநர் பாரம் ஒம்பிக்
குடி புறந்தருகுவை ஆயின் நின்
அடி புறந்தருகுவர், அடங்காதோரே”²¹

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலில் வெள்ளைக்குடி நாகனார் இனிது விளக்குவார். இதன் மூலம் விவசாயம் சமூகத்தில் முக்கியமான தொழிலாகத் திகழ்ந்ததை அறிய முடிகின்றது.

சங்க காலத்தில் உழவே தலைமையான தொழிலாகக் கருதப் பட்டது. எனவேதான், திருவள்ளுவர் உழவுக்குத் தனியதிகாரம் அமைத்தார். ‘உழுவார் உலகத்திற்கு ஆணி என்றும், உழவர் கைமடங்கினால் உலகைத் துறந்த துறவிகளுக்கும் நிலை இல்லை’

என்றும், பலகுடை நிழலும் தம் ஒரு குடைக் கீழ் காண்பார் உழவர்
என்றும் கூறுகின்றார். பண்டைய இலக்கியமாகிய
பெரும்பாணாற்றுப்படை இவ்வுழவர்வாழும் இடத்தை ஊர் என்று
குறிப்பிடுகிறது.

“தொல்பசி யறியாத் துளங்கா விருக்கை
மல்லல் பேரூர்”²²

பசி அறியாத இல்லங்களையுடைய பேரூர்களைப் பற்றிப் பேசுகின்றது,
மேலும் உழவுத் தொழிலையும், நெல் விளைவிக்கும் முறைமையையும்
பெரும்பாணாற்றுப்படை விரிவாக விளக்குகின்றது. விதை விதைத்தல்,
களை பிடுங்குதல், அறுவடை செய்தல் முதலிய நிகழ்ச்சிகளையும்
அந்நூல் குறிக்கின்றது.

பைஞ்சாய் கொன்ற மண்படு மருப்பின்
காரேறு பொருத கண்ணகன் செறுவின்
உழாஅ நுண்டொளி நிரவிய வினைஞர்
முடிநா றழுத்திய நெடுநீர்ச் செறுவில்”²³
“நீங்கா யாணர், வாங்குகதிர்க் கழனிக்
கடுப்புடைப் பறவைச் சாதி அன்ன
பைதற விளைந்த பெருஞ்செந்நெல்லின்
தூம்புடைத் திரள் துமித்த வினைஞர்
பாம்புறை மருதின் ஓங்குசினை நீழற்
பலிபெறு வியன்களம் மலிய ஏற்றி
கணம்கொள் சுற்றமொடு கைபுணர்ந் தாடுந்
துணங்கையம் பூதம் துகிலுடுந் தவை போற்

சிலம்பி வானூல் வலந்த மருங்கின்
குழுமு நிலைப் போரின் முழுமுத றொலைச்சிப்
பகடேர் பிழிந்த பின்றை துகள்தப
வையுந் துரும்பும் நீக்கி, பைதறக்
குடகாற் றெரிந்த குப்பை”²⁴

இப்பெரும்பாணாற்றுப்படை அடிகளிலிருந்து மாடுகளால்
நிலத்தை மிதித்தல் உழுத நிலத்தைக் காயால் சமப்படுத்துதல், நாற்று
நடுதல், தொடுப்பினாற் களை பறித்தல், அறுவடை செய்தல், நெற்
கட்டுகளைக் களத்திற் சேர்த்தல், இத்துடன் தெய்வங்களுக்குப் பலி
கொடுத்தலும் நிகழும் சூடு மிதித்தல், காற்றிலே நெல்லைத் தூற்றுதல்
போன்றவற்றையும் விளக்கும்.

சங்க காலத்தில் நெற்பயிரிடுதல் மேம்பட்டிருந்ததை
இவ்விலக்கியம் சிறப்பாக விளங்குகிறது. மேலும் இம்மருத
நிலமக்களின் தொழிலாகிய உழவுத்தொழில்தான் அரசிற்குப் பெரும்
வருவாயை ஈட்டித் தந்தது. எனவே தான், பண்டைக் காலத்தில்
இத்தொழில் சிறக்க மன்னர்கள் பல்லாற்றானும் உதவிகள்
செய்துவந்தனர். சங்க காலத்தில் விவசாயிகள் ஏரிகளிலிருந்தும்
கிணறுகளிலிருந்தும் நெல் வயல்களுக்கு நீர் இறைத்தனர்.

கரிகாலன் ஏரிகள் வெட்டி நிலத்தை வளப்படுத்தினான் என்று
புலவர் உருத்திரங் கண்ணனார் கூறுவர்,

“குளந்தொட்டு வளம் பெருக்கி”²⁵

என்கிறது பட்டினப்பாலை. நீர் இறைக்கும் பொழுது பாட்டுகள்
பாடுவர். இதனை மதுரைக்காஞ்சி

“நீர் தெவ்வம் நிரைத்தொழுவர்

பாடு சிலம்பு மிசை”²⁶

நீர் நிலைகளை இரவும் பகலும் காத்து நீரை ஒழுங்குபடுத்தும் காவலர் இருந்துள்ளனர். இதனை

“தூய்யவிழ் பனிமலர் உதிர வீசித்

தொழில் மழை பொழிந்த பானாட் கங்குல்

எறிதிரைத் திவலை தூஉம் சிறுகோட்டுப்

பெருங்குளம் காவலன் போல

அருங்கடி அன்னையும் துயில் மறந்தனளே”²⁷

என்று அகநானூற்றுப் பாடல் விளக்கும். நீர் வளத்தைப் பேணிப் பாதுகாத்தமை புலப்படுகிறது. மருத நில மக்களின் விருந்தோம்பும் பண்பினை இவற்றின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

“..... மடியா

வினைஞர் தந்த வெண்ணெல் வல்சி

மனைவா ழளகின் வாட்டொடும் பெருகுவீர்”²⁸

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை விளக்கும்.

மருத நில மக்கள் இல்லத்திற்குச் சென்றால் மடியா வினைஞர் தந்த வெண்ணெல்லும், வதக்கப்பட்ட மனை வாழ் கோழி இறைச்சியும் பெறுவீர் என்று பாணன் ஒருவன் கூறுகின்றான்.

நெய்தல் நில மக்கள்

இவர்கள் கடற்கரையோரங்களில் வாழ்கின்றவர்கள். கடலுக்குப் பரவை என்ற பெயரும் உண்டு. எனவே தான் இவர்களைப் பரதவர்

என்றனர். மேலும் பரதவர்கள் உப்பு விளைத்தலையும், மீன் பிடித்தலையும் தொழிலாகக் கொண்டனர். இவர்களின் குடியிருப்புகளைப் பாக்கம் என்றும் பட்டினம் என்றும் அழைத்தனர். இதனை,

“விலங்கு பகையல்லது கலங்கு பகையறியா,
கொழும் பல்குடிச் செலும் பாக்கத்து”²⁹

எனப் பட்டினப்பாலையும்,

“கட்கொண்டு குடிப்பாக்கத்து”³⁰

என்று மதுரைக்காஞ்சியும், கூறுவதிலிருந்து இவர்கள் வாழ்ந்த குடியிருப்பு ‘பாக்கம்’ எனலாயிற்று என்பது புலனாகும். நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் நுளையர், பரதர், வலைஞர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். நுழைமகள் என்றும் பெயர். சிறுபாணாற்றுப்படை

“..... பெருந்தோள்

மதிஞக் கறுஉம் மாசு அறு திருமுகத்து,

நுதிவே னோக்கி னுளை மகள் அரித்த”³¹

என்று பரதவப் பெண்கள் மதிபோன்ற முகத்தினையும், வேல்போன்ற விழியினையும் உடையவர்கள் எனக் கூறுகின்றது. நெய்தல் நில மகளிர் மறுவற்றஅமைதி பொருந்திய முகத்தினையுடையவர்கள். கடலில் சென்று மீன் பிடிப்பது இவர்கள் தொழில், இவர்கள் வலைகளுடன் படகில் ஏறி மீன் பிடிக்கச் சென்றனர். வளைந்த திமிலைக் கொண்டு கடலிலே செல்லும் பரதவர் நெடிய மாடங்களில் விடியற்காலத்தும் அணையாது விளங்கும், விளக்குகளை எண்ணிப்பார்த்துக் கொண்டிருப்பர். இதனை,

“நெடுங்கால் மாடத்து ஒள்ளரி நோக்கி

கொடுந்திமில் பரதவர் குருஉச்சுடர் எண்ணவும்”³²

என்று பரதவர் வாழ்வியலைப் பட்டினப்பாலை கூறும். வலை எடுத்துச்சென்று மீன் பிடிக்கும் வலைஞர்கள் நகரங்களில் விலை பகர்ந்து விற்கும் இயல்புடையவர்கள் என்பதை,

“வள்ளை நீக்கி வயமீன் முகந்து

கொள்ளை சாற்றிய கொடுமுடி வலைஞர்”³³

என்று மதுரைக்காஞ்சி கூறும். கடலன்னையின் மடியில் தவழும் இவர்களுடைய குடிசைகளின் அமைப்பினைப் பெரும்பாணாற்றுப் படை மிக அழகாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

“வேழ நிரைத்து, வெண்கோடு விரை இ,

தாழை முடித்து தருப்பை வேய்ந்த

குறியிறைக் குரம்பை, பறியுடை முன்றில்

கொடுங்காற் புன்னைக் கோடுதுமித் தியற்றிய

பைங்காய் தூங்கும் பாய்மணற் பந்த

இளையரும் முதியரும் கிளையுடன் துவன்றி”³⁴

என்று கூறுகிறது. இங்கே வஞ்சி மரத்தின் கொம்புகளாலும், வெண் காஞ்சியின் கொப்புகளாலும் சிறிய குடிசைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. வரிச் சுத்தாழை நாரால் கட்டப்பட்டு ஒழுங்காக அமைந்து உள்ளன. இத்தகு குடிசைகளைத் தருப்பைப் புல்லினால் வேய்ந்துள்ளனர். இக்குடிசைகளின் முன் பக்கத்தில் சுரைக்காய்க் கொடிகள் தவழும், மணற்பரப்பையும் வளைந்த புன்னையினது கொப்பினைக் கால்களாகவும், கொண்ட குடிசைகளின் முற்றத்தே மீன் கூடைகள்

இருக்கும். இங்கே இளைஞரும் முதியவர்களும் சுற்றத்துடன் கூடியிருப்பர் இத்தகு வாழ்க்கையையுடைய, பரதவர் இல்லங்களுக்குச் சென்றால்,

“கொடுமுடி வலைஞர் குடிவயிற் சேப்பின்
அவையா அரிசி அம்களித் துழவை
மலர்வாய்ப் பிழாவில் புலர ஆற்றி,
பாம்புறை புற்றின் குரும்பி ஏய்க்கும்
பூம்புற நல்லடை அளைஇ தேம்பட
எல்லையு மிரவு மிருமுறை கழிப்பி
வால்வாய்ச் சாடியின் வழைச்ச அற விளைந்த
வெந்நீர் அரியல் விரல் அலை நறும்பிழி
தண்மீன் சூட்டொடு, தளர்தலும் பெறுகுவீர்”³⁵

நெல்லரிசிச் சோற்றையும், புளித்த கள்ளையும் மீன் பொறியலையும் கொடுத்து உபசரிப்பர் என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை இனிது விளக்கும். இவற்றால் நானில மக்கள் உழைத்து உண்ணும் இயல்புடையவராய், பகுத்துண்டு வாழும் பண்பினராய் வாழ்ந்தமை தெளிவாகும். இதிலிருந்து பொருள் ஈட்டுதல் விருந்தினரைப் பேணுதற்கே என்ற தமிழர் தம் வாழ்வியல் அறச்சிந்தனை புலனாகும்.

பாலை நிலத்தில் வாழுநர்

முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் திரிந்து, நல்லியல்பு இழந்து நடுங்கு துயருற்றுக் காண்பது பாலை என்ற நிலமாகிறது. இவ்வாறு படிவம் கொண்ட நிலத்தில் வாழும் மக்கள் தொழில்

வேட்டையாடுதலும் வழிப்பறி செய்தலுமாகும். பாலை நிலத்திலும் காட்டுப்பகுதியிலும் வாழும் மக்கள் எயினர், மறவர், வேடர் என்று அழைக்கப்படுவர் என்ற கருத்து நிலவுகிறது. சங்க காலத்தில் பாலை நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களைக் குறிக்கவே எயின், எயினர் என்ற சொல் தோன்றியிருக்கக் கூடும் என்ற கருத்து நிலவுகிறது.

“தோடு தோல் அடியர் துடிபடக் குழீஇ

கொடுவில் எயினர் கொள்ளை உண்ட”³⁶

என்று பட்டினப்பாலை வலியுறுத்துவதைக் காணலாம். வெம்மையான பாறையின் மேல் ஏறி இவ்வெயினச் சாதியினர் தம் அம்புகளைத் தீட்டுவர் என்பதனை,

“உலைக்க லன்ன பாறையேறி

கொடுவி லெயினர் பகழி மாய்க்கும்”³⁷

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் அடிகள் இனிது புலப்படுத்தும். இவ்வெயினர் வில்லினையும் கூரிய அம்பினையும் பெற்றுச் சிவந்த துவராடையும் உடுத்திக் கொண்டிருப்பர். இதனை,

“சிலைவிற் பகழிச் செந்துவ ராடைக்

கொலைவில் எயினர்”

என்று ஐங்குறுநூறு விளக்கும். இவர்கள் முட்பன்றி ஊனை உணவாக உட்கொள்வார்கள். பாலை நிலத்தில் வாழும் மக்கள், வானமடிகின்ற பொழுதில் நீர் பெறுவதற்காகக் கட்டப்பட்ட குளங்களின் அருகேயுள்ள புதர்களில் நீர் அருந்தவரும் மான்களுக்காகப் பதுங்கி இருப்பர். கடுங்கட்கானவர் பகலிலே “பகுவாய் ஞமலியோடு” முட்பொருந்திய தண்டுகளில் மலரும் தாமரையின் இதழ்களையொத்த நெடுஞ்

செவிகளையுடைய சிறு முயல்களை அவர் வலைபோட்டு
வேட்டையாடுவர் என்று பின்வரும் பெரும் பாணாற்றுப்படை அடிகள்
உணர்த்தும்

“மானடி பொறிந்த மயங்கதர் மருங்கின்
வான்மடி பொழுதில் நீர்நசை இக் குழித்த
அகழ்கூழ் பயம்பின் அகத்து ஒளித்து ஒடுங்கி.
புகழா வாகைப் பூவி னன்ன
வளைமருப்பு ஏளம் வரவு பார்த்திருக்கும்
அரைநாள் வேட்டம் அழுங்கின் பகல் நாள்
பகுவாய் ஞமலியொடு பைம்புதல் எருக்கி
தொகுவாய் வேலித் தொடர்வலை மாட்டி,
முள்ளரைத் தாமரைப் புல்லிதழ் புரையும்
நெடுசெவிக் குறுமுயல் போக்கு அற வளைஇய
கடுங்கண் கானவர் கடறுகூட் டுண்ணும்”³⁸

இது பாலை நில மக்களின் அறச்சிறப்பினைச் சுட்டுகிறது.

பாலை நில மக்களின் இருப்பிடம்

“..... பருந்து பட
வொன்னாத் தெவ்வர் நடுங்க வோச்சி
வைந்நுதி மழுங்கிய புலவுவு எஃகம்
வடிமணிப் பலகையொடு நிரைஇ முடிநாண்
சாபம் சார்த்திய கணைதுஞ்சு வியனகர்
ஊகம் வேய்ந்த வுயர்நிலை வரைப்பின்

வரைத்தேன் புரையும் கவைக்கடைப் புதையொடு
கடுந்துடி தூங்கும் கணைக்காற் பந்தர்,
தொடர்நாய் யாத்த துன்னருங் கடிநகர்
வாழ்முள் வேலிச் சூழ்மிளைப் படப்பை,
கொடுநுகம் தழீஇய புதவின் செந்நிலை
நெடுதுதி வயக்கழு நிரைத்த வாயில்
கொடுவி லெயினக் குறும்பில்”³⁹

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை அடிகள் பாலை நிலத்தில் வாழும் மக்களின் இருப்பிடத்தை ஓவியமாகத் தீட்டுகின்றது. இவ்வடிகள், பகைவர் அஞ்சப் பருந்துகள் படியக்குத்தி முனை மழுங்கின புலால் நாளும் வாயையுடைய வேல்களும், மணி கட்டின கேடயங்களும் நிரையாக வைக்கப்பட்டிருக்கும். நன்றாக முடிந்த நாணையுடைய வில்லும் அம்புகளும் அக்குறும்புகளில் இருக்கும். வேலிகள் ஊகம் புல்லினால் வேயப்பட்டு உயர்ந்து ஒங்குவன. அம்பறாத் துணிகள் தொங்கும் தூண்களையுடைய பந்தரும் அவ்வெயினர் வாழும் இடங்களில் உண்டு. சங்கிலிகளாலே நாய்கள் கட்டப்பட்டுக் கிடக்க, காவலை உடையன வீடுகள் என்று விளக்கும் திறத்தினைக் காணலாம்.

பாலை மக்களின் உபசரிப்பு

பாலை நிலத்தில் வாழும் மக்கள் தம் இல்லத்திற்கு வருகை தரும் எல்லோர்க்கும் ஈந்தின் விதையைக் கண்டாலொத்த சிவந்த அவலாகிய சோற்றை வழங்குவர். அதொடு குமலிதந்த உடும்பின் பொரியலையும்

அளிப்பார்கள், இதனைப் பின்வரும் பெரும்பாணாற்றுப் படை அடிகள் புலப்படுத்தும்.

“களர்வளர் ஈந்தின் காழ் கண்டன்ன,
அவல்விளை நெல்லின் செவ்வவிழ்ச் சொன்றி
ஞமலி தந்த மனவுக்கு லுடும்பின்
வறைகால் யாத்தது வயின் தொறும் பெறுகுவீர்”⁴⁰

இவ்வாறு, சங்ககால மக்கள் நிலத்தின் இயல்பிற்கேற்ப குடிமுறை அமைந்தது. இதுவே பண்டைத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் அடிப்படை அறமாகும். சங்ககாலத் தமிழ் மக்களின் சமூகப்பொருளாதார நிலை மக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளவும், போற்றவும், பெற்ற பண்பாடு பற்றிய கருத்துக்கள் புகழ் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. இலட்சியங்கள் அவற்றை நிலை நிறுத்திய நிலையங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் என்பனவற்றைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியம் அசாதாரணமான அளவிற்கு முழுமையான உண்மையுமான விவரங்களைத் தருகின்றது.⁴¹ என்று கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரியார் கூறுகிறார். இதுவரை சான்றுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராய்ந்ததில் தமிழர்கள் நிலத்தின் இயல்பிற்கேற்பத் தங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்ட சமூகக் குழுக்கள் வெவ்வேரிடங்களில் நிலைத்து விட்டன. அவை அவ்விடங்களுக்கு ஏற்ற தொழில்களைச் செய்தன. உணவுப் பழக்கவழக்கங்களும் அவ்வாறே அமைந்தன என்பது புலனாகும். தமிழகத்துக் குறிஞ்சி, பாலை முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் ஐவகைப்பாகுபாடு முறையே வேடர், கள்ளர், இடையர், மீனவர், உழவர், வாழிடங்களாயிற்று,⁴² என்று பி.டி.சீனிவாச

ஐயங்கார் கூறுவர். இவ்வாறு அமைக்கப்பட்ட ஒரு சமுதாய ஏற்பாடு தென்னிந்திய அற வளர்ச்சியின் வரலாற்றைத் தோற்றுவிப்பதைக் காணலாம்.

திருமணச் சடங்கு இல்லாத காலம்

பண்டைக்காலத்தில் அதாவது சங்க காலத்தில் உலக மானுடச் சமூகம் போன்றே தமிழ்ச் சமூகம் சிறுசிறு குழுக்களாக வாழ்க்கை நடத்தியது. வேட்டையாடுதல் மூலமாகக் கிடைத்த உணவுப் பொருள்களையும் சேகரித்துப் பொதுவில் பங்கிட்டு வாழ்ந்து வந்தனர். இந்தக் குழுக்குடும்பங்கள் பின்பு நட்பு முறையில் ஒன்றாக இணைந்து கூட்டுச் சமுதாயமாக ஆயின. தொகை நூல்களில் பாடல்கள் இந்த அடிப்படையில் கால வரன்முறைப்படி, தமிழரின் சமுதாயச் சிந்தனைகள், பண்பாட்டு வாழ்வியல் அறநெறி வளர்ச்சியை வரிசைப்படுத்திக் காட்ட ஏதுவாக இருந்திருக்கும். இவ்வாறு கால வரிசைப்படி செய்யுட்கள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தால் திருமணம் என்ற பந்தம் இன்றியே ஒருவன் ஒருத்தியாக (Get together) கூட்டுச் சமுதாயத்தில் வாழ்ந்திருந்த காலத்திய பண்பாட்டை உயரிய வாழ்வியல் அறச்சிந்தனையை அறியலாம்.

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப:”⁴³

எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவார். பண்டைக் காலத்தில் தமிழர்கள் திருமணச் சடங்கு இல்லாமல் தம்முள் காதலித்துக் கணவன் மனைவியாய் வாழ்ந்த காலம் உயரியது. போற்றுதற்குரியது. அவ்வாறு

வாழத் தடைக்கற்களாகப் பொய்யும் வழுவும் தோன்றிடவே களவு வாழ்க்கையில் காதலித்தோர் கற்பில் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென விதி செய்ததையே மேலே சுட்டிய தொல்காப்பியச் சூத்திரம் சுட்டும். உதிர உறவுள்ள குழுக்குடும்பங்கள் கூட்டுச் சமுதாயமாக உருப்பெற்று மாறிய காலத்தில் இந்தத் திருமணம் பற்றிய அறக்கோட்பாடு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து நிலவுகின்றது.

உழைக்கும் மகளிர்

ஆண்கள் வேட்டையாடி உணவு சேகரித்து வந்தனர், பெண்கள் வேளாண்மையில் உதவி, புன்செய் பயிர் விளைவித்தனர். நிலம் வளமிழக்காத கன்னி நிலம். புதிய புதிய நிலங்களில் வேளாண்மை செய்ய சாத்தியமிருந்தது. இத்தகைய வேளாண்மையில் பெண்கள் ஆட்பட்டிருந்த காலத்தில் விளைச்சலும் அதிகமாக இருந்தது, இதனை,

“இனக்னி யாம் கடிந்து

ஓம்பும் புனத்து அயல்”⁴⁴

என்ற குறிஞ்சித்திணையின் கலித்தொகைப் பாடலும்

“கொடிச்சி காக்கும் அடுக்கற் பைந்தினை”⁴⁵

என்ற நற்றிணைப் பாடலாலும்,

“புனக்கிளி கடியும் பூங்கட் பேதை”⁴⁶

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலும், வேளாண்மைத் தொழிலில் பெண்கள் ஈடுபட்டிருந்ததை கூறுகின்றன. தினைப்புனத்தில் கதிர்கள் அரும்பிய காலத்தில் கிளி முதலான பறவைகள் அவற்றைக் கவர்ந்து செல்லாதிருக்க மகளிர் காவல் செய்த காட்சிகளையே இப்பாடல்கள்

உணர்த்தும். ஆண்கள் வேட்டையாடுவதன் மூலம் பெற்ற பொருள்கள் ஆநிரை கவர்தலில் தன் பங்காகக் கிடைத்தவை. இவற்றைவிடப் பெண்களே நேரடியாக விவசாயத்தில் ஈடுபட்டு உற்பத்தியைப் பெருக்கிய அறக் கோட்பாடு தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் பண்டைக் காலத்தில் மிளிர்ந்திருந்தது. இதன் காரணமாகப் பெண்களின் நிலை சமூகத்தில் உயர்ந்திருந்தது; மகளிர் மதிக்கப்பட்டனர்.

புறவாழ்வியல் அறச்சிந்தனைகள்

தமிழர்கள் உள்ளத்தில் தோன்றும் உணர்வுகளை இருவகையாகப் பகுத்தனர். ஒருவகை தோன்றும் உள்ளத்திற்குப் புலப்படுமேயல்லாது பிறர்க்குக் கூறவோ அவர்கள் விளங்கிக் கொள்ளவோ இயலாது. இவ்வுணர்வு அகம் எனப்படும். பிறிதொரு வகை உணர்வு நாமும் உணரலாம். பிறருக்கும் உணர்த்தலாம். அவர்களும் விளங்கிக் கொள்வர் இவ்வுணர்வு புறம் எனப்படும். உணர்வு மக்கள் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதது. இலக்கியங்கள் மனித வாழ்வியலைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவன. எனவே பண்டைத் தமிழர் தம் வாழ்வியலில் அறச்சிந்தனைகளை ஆராயப் புகுந்தனர்.

யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்

ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன் என்ற கோட்பாடும் பரந்துபட்ட மனமும், பண்பட்ட உணர்வும் கொண்டவர் தமிழர். மனித இனம் முழுவதையும் ஒன்றாகக் காணும் உயரிய சிந்தனை பெற்றிருந்தனர்.

தமிழரின் பண்பட்ட மனத்தினைக் கணியன் பூங்குன்றனார் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்.

“யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்;

தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா;”⁴⁷

இப்புறநானூற்றுப் பாடல் பழந்தமிழரின் வாழ்வியல் அறத்தைப் படம் பிடித்துக்காட்டுகிறது. சங்கப்பாடல்கள் எளிமையும் இனிமையும் இயல்புத் தன்மையும் பெற்றுத் தனிப்பண்புடன் விளங்குவதை இப்பாடல் வழி உணரலாம். தமிழர்கள் எல்லா ஊரையும் தன்னூரென்றும்; எல்லோரையும் உறவினர் என்றும் கருதினர். நன்மைக்கும் தீமைக்கும் தாமே காரணம் என்பர். நோதலும் தணிதலும் அத்தகையவே; சாதல்கண்டு அஞ்சார். அது புதுவதன்று எனச் சாவைப் புன்முறுவலோடு எதிர் கொள்வார்கள். வாழ்தல் இனிது என ஒரு கால் மகிழ்ந்து, வெறுப்புற்ற ஞான்று இன்னாதது என மனம் சலியார்கள். எல்லாம் முறைவழியே நிகழுமெனத் தமிழர்கள் எண்ணியிருந்தனர். சங்ககாலத் தமிழர்களின் வாழ்வியல் அறச் சிந்தனைக்குரிய கோட்பாட்டிற்கு இப்பாடல் ஒன்றே சான்றாக அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். சங்ககாலத் தமிழர்கள் வாழ்க்கை வளம் சிறந்திருந்தது. மனவளமும் சிறந்தது. அதனால் மேம்பட்ட உள்ளம் பெற்றுத் திகழ்ந்தனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது. சங்க கால மக்களின் மனம் சிறந்து விளங்கியதற்கு அவர்களின் அறச்சிந்தனையே காரணம் ஆகும்.

அக வாழ்வியல் சிந்தனை:

சங்க காலத்தில் திருமண முறை

பண்டைக் காலத்தில் தமிழரிடையே திருமணம் என்ற ஒரு முறை ஏன் தோன்றியது என்ற கருத்தினை நோக்கும் போது அன்பு, காதல் இவற்றின் முடிவே திருமணம் என்பது புலனாகின்றது. கணவன் மனைவியாக வாழவேண்டிய இணை அன்பு நெஞ்சங்கள் கலந்த நிலையில் அவர்கள் காதல் கொண்டு பழகும்போது ஒளித்து மறைத்துப் பகற்குறி, இரவுக்குறி என்று பழகிடலாமேயன்றி வெளிப்படையாகப் பழக முடியாது. அவ்வாறு மறைந்து பழகும் இளங்காதலர்களைப் பற்றி ஊரார் பழிதூற்ற, காதலியின் நெஞ்சம் வருந்தலாயிற்று. ஆனால் காதலோ தடைப்படவில்லை. ஊராரின் அம்பலும் அலரும் என்ற பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளியாக அக்களவு கற்பு மணத்தில் முடிந்தது. காதல் திருமணமே நாகரிகத்தின் உச்ச எல்லையாக அக்காலத்தில் அமைந்தது.

“..... துறைவன்

நம்மொடு புணர்ந்த கேண்மை முன்னே

அலர்வாய் பெண்டிர் அம்பல் தூற்ற

பலரும் ஆங்கு அறிந்தனர் மன்னே”⁴⁸

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் நோக்கத்தக்கது

பண்டைத் தமிழரின் திருமண முறையில் வேள்விச் சடங்குகள் எதுவும் கிடையாது. பண்டைத்தமிழர் திருமண முறையைப் பின்வரும் அகநானூற்றுப்பாடல் ஒன்று இனிது விளக்குவதைக் காணலாம்.

“உழுந்துதலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவை
 பெருஞ்சோற்று அமலை நிற்ப, நிரைகால்
 தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமிரி
 மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரி
 கனை இருள் அகன்ற கவின் பெறு காலை,
 கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் திங்கள்
 கேடில் விழுப்புகழ் நாள்தலை வந்தென,
 உச்சிக் குடத்தர், புத்தகல் மண்டையர்,
 பொதுச்செய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
 முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தர்,
 புதல்வற் பயந்த திதலை அவ்வயிற்று
 வால் இழை மகளிர் நால்வர்கூடி,
 கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவிப்
 பெற்றோர் பெட்கும் பிணையை ஆக என,
 நீரோடு சொரிந்த ஈர் இதழ் அலரி
 பல் இருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க
 வதுவை நல்மணம் கழிந்த பின்றை
 கல்லென் கம்மையர் ஞெரேரெனப் புகுந்து,
 ‘பேர்இற் கிழத்தி ஆக’ எனத் தமர்தர
 ஓர்இற் கூடிய உடன்புணர் கங்குல்”⁴⁹

இப்பாடலால் அக்கால மணமுறையைத் தெளிவாக அறியலாம்.
 வீட்டின் முன்பந்தல் போடப்பட்டுள்ளது, புதுமணல் பரப்பப்பட்டுள்ளது.
 மாலைகள் தொங்கவிடப்பட்டுள்ளன. உழுந்து களியும், பெருஞ்சோறும்

வருவோர்க்கு வழங்க நிறைய உள்ளன. புதிய குடத்தினைச் சுமந்துள்ள வயது முதிர்ந்த பெண்கள் வரிசையாக நிற்கின்றனர். குழந்தைப் பேறுடைய வாழ்வரசிகள் நால்வர். அக்குடங்களைப் பெற்று அதனுள்ளிருக்கும் நெல்லும் மலரும் போடப்பட்டுள்ள தண்ணீரால் மணப்பெண்ணை நீராட்டுகின்றனர். இவ் வேளையில் “கற்பு வழுவாமல் கணவன் செயல்களில் உதவியாய் இருந்து அவனால் விரும்பப்படும் இணையாய் இருப்பாயாக” என அவ்வாழ்வரசிகள் வாழ்த்துவர். இத் திருமணச் சடங்கிற்குப் பின்னர் ஆரவாரத்துடன் வீட்டுற்குள் நுழைகின்றனர். பெருமை மிக்க இல்லாள் ஆகுக நீ எனச் சுற்றம் குழ மணமகனிடம் மணமகளைக் கொடுக்கின்றனர். அன்றிரவு ஒரு வீட்டில் ஒன்றாகக் கூடுகின்றனர் என்று சங்க காலத்தில் தமிழர் தம் திருமண முறையை மிகத்தெளிவாக விளக்குகின்றது. சங்ககாலத் திருமண முறையில் வேள்விச் சடங்குகள் எதுவும் நடக்கவில்லை என்பதை இவ் அகநானூற்றுப் பாடலால் அறியலாம். இங்கே நெருப்போ புரோகிதரோ இல்லை. கொடுப்பதற்கு இருந்தவர்கள் வாழ்வரசிகளே. இதன் மூலம் சங்ககால மக்களின் திருமண அறக் கோட்பாடு புலனாகின்றது.

பண்டைத்தமிழரின் இனிய இல்லறம்

சங்க காலத்தில் குடும்பத் தலைவி ஒருத்தி இறுகிய கெட்டித் தயிரைப் பிசைந்து, நெய் இட்டுத் தாளிக்க, அப்போது உடுத்தியிருந்த ஆடை நெகிழ்ந்தது. நெகிழ்ந்த ஆடையைச் சரிசெய்து கொண்டு தாளிப் பாளயினாள். குழம்பு கெடாது இருக்க வேண்டுமெனக் கருதி, தயிர் தோய்ந்த விரல்களால் ஆடையைச் சரிசெய்து கொண்டு தாளிதம்

செய்கிறாள். அவ்வாறு பக்குவமாய்ச் சமைத்த இனிய புளிக்குழம்பைக் கணவன் மிகச்சுவையாய் இருப்பதாகக் கூறி உண்ணுவதைப் பார்த்து மனைவியின் முகம் மலர்ந்தது. இவ்வாறு மிக இனிதாக வாழ்ந்த வாழ்வைத் தலைவன் தலைவியின் இல்லற அறத்தினைப் பின்வரும் குறுந்தொகைப் பாடல் உணர்ந்துவதைக் காணலாம்.

“முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கம் கழாஅது உடஇ,
குவளை யுண்கண் குய்ப்புகை கமழத்
தான்றுழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்,
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே”⁵⁰

மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்

சங்ககாலச் சமுதாய முறையில் ஆண்பெண் இருவருமே பொருள் தேடினர். ஆண்கள் வேட்டையாடுதல் மூலமாகப் பெற்ற உணவுப் பொருட்கள், கூட்டமாக மற்றொரு கூட்டத் தாருடன் போரிட்டு அவர்களின் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வந்து பங்கிட்டதன் மூலம் பெற்ற செல்வம் என ஆடவர் பங்கு பொருளீட்டலில் இருந்தது. தினைப் புனத்தில் வரகு, சாமை, மொச்சை போன்றவற்றைப் பயிரிட்டுப் பறவைகளிடமிருந்து கதிர்களைப் பாதுகாத்தும் பொருளீட்டும் பணியில் பெண்கள் ஈடுபட்டனர். பெண்கள் ஆண்களைத் தம்முயிராகப் போற்றிய உயரிய வாழ்வியல் அறச்சிந்தனையைக் காணலாம்.

சங்க காலத்தில் ஆடவர்க்கு வினையே உயிராகக்
கருதப்பட்டதையும் அறிகிறோம். இதனைப் பின்வரும் குறுந்தொகைப்
பாடல் இனிது உணர்த்தும்,

வினையே ஆடவர்க் குயிரே; வாள்நுதல்
மனையுறை மகளிர்க் காடவர் உயிரென,
நமக்குரைத் தோரும் தாமே,
அழாஅல்தோழி அழுங்குவர் செலவே⁵¹

கணவரை அடைத்துக் காத்தமை

மோர் விற்க வரும் ஆய்ச்சியைத் தெருவில் கண்டதும், அந்தத்
தெருவில் உள்ள பெண்கள் தங்கள் கணவன்மாரை இல்லத்திற்குள்
முழுநாளும் இருக்குமாறு செய்து வெளியே செல்லவிடாமல் தடுத்துக்
கதவைத் தாழிட்டுக் கொள்வார்கள். ஊர்வசி, திலோத்தமை இருவரும்
தனது வனப்பை இந்த ஆய்ச்சிக்குத் தந்துவிட்டார்களோ
நைவேத்தியத்துக்குப் பாலோடு இவள் காமக்கோட்டம்
சென்றாளேயானால் அந்தக் காமனே இவளைக் கண்டதும் மயங்குவான்
எனவும், அத்தெருப் பெண்கள் எண்ணுகிறார்களாம். மோர் வாங்காமல்
மாங்காய், ஊறுகாய் செய்து கொண்டு அதுவே போதும் என இருக்கத்
துணிகிறார்கள். மோர் வாங்கத் தொடங்கினால் அந்த ஆய்ச்சி தன்
கணவன்மாரை மயக்கித் தன்வயப்படுத்தி விடுவாள் என
நினைக்கின்றனராம். இதனைப் பின்வரும் முல்லைக்கலிப் பாடல்
அடிகள் இனிது விளக்கும்,

“கொழுநரைப் போகாமல் காத்து முழுநாளும்

வாயில் அடைப்ப”⁵²

சங்க கால மக்களின் அறவாழ்வியலைக் காட்டும் கண்ணாடியாக விளங்குகின்றன.

விரும்பிய ஆடவனையே தலைவனாகப் பெற்ற நிலை

சங்க காலச் சமுதாயத்தில் பெண்கள் பல்வேறு குழுக்களின்லிருந்து தாம் விரும்பிய ஆடவனைத் தனது காதல் தலைவனாகக் கொண்டனர். காதல் திருமணமே நாகரிகத்தின் உச்ச எல்லையாகும். பல குழுக்கள் ஒருங்கிணைந்து வலுவான முறையில் செயல்படும். கூட்டுச் சமுதாய முறைக்கு இத்தகையத் திருமணங்கள் சிறப்பாகப் பயன்படுகின்றன. சமூக விஞ்ஞான ஆய்வாளர் இணைமண முறை என இம்மணமுறையைக் குறிப்பர். சங்க காலத்தில் இத்தகைய திருமண முறை சிறந்து இருந்தது.

“யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்?

யானும் நீயும் எவ்வழி யறிதும்

செம்புலப் பெயனீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந்தனவே”⁵³

இக்குறுந்தொகைப் பாடலில் என் தாயும் உன் தாயும் என்ன உறவுடையர்? என் தந்தையும் உன் தந்தையும் எம்முறையினையுடைய உறவினர். இப்போது அறிந்ததையன்றி முன்பு நாம் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்ததுண்டோ? இருந்தும் செம்மண்ணில் பெய்து அம்மண்ணுடன்

ஒன்றாகக் கலந்த மழைநீர் போல நமது உள்ளங்கள் தாமே கலந்தன எனத் தலைவன் தலைவியிடம் கூறுகின்றான். இத்தகைய அன்பே, காதல் திருமணங்களே கூட்டுச் சமுதாய அறவாழ்வியலுக்குச் சிறப்பாகப் பயன்பட்டன.

கணவனை இழந்தார் தீப்பாய்தல்

சங்க காலச் சமுதாயத்தில் கணவரை இழந்த பெண்கள் கணவனோடு இறத்தல் மரபாக இருந்தது. சங்க இலக்கியங்களில் இதனைத் தீப்பாய்தல் என்றனர். இதனால் சங்க காலச் சமுதாயத்தில் தீப்பாய்ந்து இறத்தல், உடன் இறத்தல் பெரும்பான்மையான வழக்க மாயிருந்தது. கணவனோடு மனைவி இறத்தலை இருநிலைகளில் கூறுவார் தொல்காப்பியர். ஒன்று போர்க்கள நிலையாகும். அதாவது போர்க்களத்தில் வீரன் கொல்லப்பட்டால் அவன் மனைவி போர்க்களம் சென்று தன் கணவனைத் தழுவித் தானும் உயிர் நீத்தல் என்பது. இதனையே தொல்காப்பியர் 'கொண்டோன் தலையோடு முடிந்த நிலை' என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இரண்டாவது கணவனோடு தீப்பாயும் நிலையாகும். கணவன் இறந்தபின் அவனோடு தீப்பாய்தலையும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்படி தீப்பாய்ந்து இறந்த கற்புடைய பெண்களைப் "பெரிய நல்லோள்" என்கிறது தொல்காப்பியம்.⁵⁴

சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் தீப்பாய்தல் மரபு இந்திருக்கிறது. தீப்பாய்ந்து இறந்த சில கற்புடை மகளிரைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணலாம். ஒல்லையூர் பூதப்பாண்டி மனைவி பெருங்கோப்பெண்டு

தீப்பாயும்போது கூறியதாகப் பின்வரும் புறநானூற்றுப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

“பல்சான்றீரே; பல் சான்றீரே
செல்கெனச் செல்லா தொழிகென விலக்கும்,
பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான்றீரே;
அணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள் போழ்ந்தட்ட
காழ்போல் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டாது.
அடையிடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம்
வெள்ளென் சாந்தொடு புளிப்பெய்து அட்ட
வேளை வெந்தை, வல்சி யாகப்
பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியும்
உயவற் பெண்டிரேம் அல்லேம் மாதோ;
பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கடுங்கோட் ஈமம்
நுமக்கரி தாகுக தில்ல; எமக்கு எம்
பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென அரும்பு அற
வள் இதழ் அவிழ்ந்த தாமரை
நள்ளிரும் பொய்கையும் தீயும் ஓரற்றே”⁵⁵

என்று கூறித் தீப்பாய்ந்து இறந்ததை அறியலாம்.

“யானை தந்த முனிமர விறகின்
கானவர் பொத்திய ஞெலிதீ விளக்கத்து;
மடமான பெருநிரை வைகுதுயில் எடுப்பி.
மந்தி சீக்கும் அணங்குடை முன்றிலில்,
நீர்வார் கூந்தல் இரும்புறம் தாழ்ப்,

பேரஞர்க் கண்ணன், பெருங்காடு நோக்கித்

தெருமரும் அம்மதானே தன் கொழுநன்

முழவுகண் துயிலாக் கடியுடை வியனகர்ச்

சிறுநுனி தமிழன் ஆயினும்

இன்உயிர் நடுக்கும் தன் இளமை புறங்கொடுத்தே”⁵⁶

பாண்டியன் மனைவி பெருங்கோப்பெண்டு தீப்பாய்ந்ததைக் கண்ட மதுரை பேராலவாயர் கூறியது இப்பாடல். இவற்றிலிருந்து கணவனோடு மடிந்த மனைவியரை நல்லோள் என்றனர். கணவன் இறந்த பின் வருந்தி வாழும் கைப்பெண்ணாய் வாழ்வதைவிட இறத்தல் மேலானது என்று கருதினாள் போலும். கணவனை இழந்த பெண்டிருக்கு வருத்த மிகுதியாய் குளிர்ந்த பொய்கை நீரும் நெருப்பும் நிகராக அவளுக்குத் தோன்றின. சங்ககாலத்தில் பெரும்பாலும் உற்றார் உறவினர் தடுத்தும் துணிந்த பெண்கள் தங்கள் கணவர்பால் கொண்டிருந்த அன்பின் மிகுதியாலும் அவர்கள் தடுப்பையும் மதியாது தீப்பாய்ந்தனர் என்பது தெரிகிறது. இதனையே பிற்காலத்தில் உடன்கட்டை என்று கூறினர் போலும்.

பொதுவுடைமைச் சமூகம் (ஒற்றுமை)

ஒற்றுமையைப் பற்றியும், ஒருமைப்பாட்டைப் பற்றியும் வலிமையான கருத்துக்களைக் கூறிவரும் இந்நாளில், சங்கப் பாடல்களே அதன் முன்னோடி என்பதை அறிய முடிகின்றது. மதம், இனம், மொழி, சாதி என்னும் அடிப்படைப் பெரும்பிரிவுகள் நிலவிய

போதும் அதையெல்லாம் மீறி இலக்கியங்கள் ஒற்றுமைத் தன்மையைப் பாடியிருக்கின்றன என்பது புலனாகின்றது.

கல்வியின் இன்றியமையாமையைக் கூறி ஒற்றுமைத் தன்மையை எடுத்துக் கூறுகின்றார். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் இதனை,

“வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பால் உள்ளும்

கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்,

மேற்பால் ஒருவனும் அவன் கண் படுமே!”⁵⁷

என்ற பாடல் வரிகள் வாழ்க்கை முழுவதும் தொடரும் அறிவுச் சாதனமான கல்வியே மனிதனைச் சாதிய நிலையில் இருந்து அவன் மனநிலையை மனித நிலைக்கு உயர்த்தும் தன்மையை உடையது என்பதை அறிய முடிகின்றது.

உலகப் பொதுமை என்னும் சமுதாயச் சிந்தனையைப் பல்வேறு பாடல்கள் வலியுறுத்துகின்றன. திருவள்ளுவர் இதனை, “உலகம் உவப்ப” எனவும், மதுரைக்காஞ்சி

“ஓங்கு திரை வியன் பரப்பின்

ஒலி முந்நீர் வரம்பு ஆக

தேன் தூங்கும் உயர் சிமைய

மலை நாறிய வியல் ஞாலத்து”⁵⁸

எனவும், கம்பராமாயணத்தில்,

“உலகம் யாவையும் தாமுள வாக்கலும்”⁵⁹

என்ற இலக்கியப் பாடல்கள் எல்லாம் தொடக்கத்தில் படைத்தது உலகிற்கே என்னும் பொதுமைச் சிந்தனையை விதைப்பதாக அமைந்து உள்ளன. இலக்கியங்களின் வாயிலாகக் கூறப்படும் கருத்துக்கள்

சமூகத்தில் சமத்துவச் சிந்தனை வளரவும் ஒருமைப்பாட்டுச் சிந்தனை
மேலோங்கவும் பயன்படுவதாக அமைவதை அறிய முடிகின்றது

ஒப்புரவு

பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல் என்ற அறம் அனைத்து
நூல்களிலும் கூறப்பட்டுள்ள அறங்களிலேயே தலையாயது.
வள்ளல்களைப் பாடிப் பரிசில் பெற்று வாழ்க்கை நடத்திவரும் புலவர்கள்
அலைந்து திரிந்து தாம் பெற்று வந்த அரிய பொருட்களைப் பல
நாடுகளுக்காகும் என்று போற்றிப் பாதுகாத்து வைக்காது. வேண்டியவர்
வேண்டாதவர் என்றும் உற்றார் உறவினர் என்றும் பார்க்காது
எல்லோர்க்கும் கொடுத்து மகிழ்ந்தனர். தான் முயன்று பெற்றதைப்
பலருக்கும் கொடுத்து வாழ்ந்த சங்ககால மக்களின் வாழ்க்கை
உயர்ந்தது. அம்மக்களின் பண்பு போற்றுதற்குரியது. பெருஞ்சித்திரனார்
என்ற புலவர் குமணனைப் பாடிப் பரிசில் கொணர்ந்து தம் மனைவிடம்
கூறிய பாடல்

“நின் நயத்து உறைநர்க்கும், நீ நயந்து உறைநர்க்கும்
பல்மாண் கற்பின் நின்கிளை முதலோர்க்கும்,
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
நெடுங்குறி எதிர்ப்பை நல்கியோர்க்கும்,.
இன்னோர்க்கும் என்னாது, என்னோடும் சூழாது,
வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது, நீயும்
எல்லோர்க்கும் கொடுமதி-மனைகிழவோயே!

பழந்தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்

திருந்து வேல் குமணன் நல்கிய வளனே”⁶⁰

இப்புறநானூற்றுப் பாடலின் மூலம் புலவர் பெருஞ்சித்திரனார் எல்லார்க்கும் கொடுத்துக் கடும்பசி தீர்ப்பகிர்ந்து நல்கிடச் சொல்லும் புலவரின் உயரிய பண்பு போற்றுதற்குரியது. பெற்றதைக் கொண்டு பல்லாண்டு வாழலாம் என்று நினைக்காது, எல்லார்க்கும் கொடுத்து மகிழ்ந்து வாழ்ந்த வாழ்வியல் அறச்சிந்தனை போற்றுதற்குரியது.

கொடை

வரையாது வழங்குதலும், பயன்கருதாமல் கொடுத்தலும் கொடை என்றும் வள்ளன்மை என்றும் கூறப்படுகிறது.

கொடை வழங்குதல் அரசனது உயர்ந்த அறப்பண்புகளுள் ஒன்றாக விளங்கியது. சங்க இலக்கியங்களில் ஆற்றுப்படை நூல்கள், புறநானூறு ஆகியவற்றில் கொடையாளரின் பண்புகளும் ஈகையின் இலக்கணமும், கொடைச்சிறப்பும் மிக அழகாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. பண்டைத் தமிழர்கள் தருமகருத்தாவாகவும், கொடையாளர்வாகளாகி சிறந்து விளங்கினர் என்பதைப் புறநானூறு வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. புறநானூற்றின் 2-வது பாடலிலேயே கொடை அறம் சிறப்பாக உணர்த்தப்படுகிறது. புலவர் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர், சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதன், மகாபாரதப் போரில் இருதிறத்துச் சேனை வீரர்களுக்கும் உணவளித்துப் பெரும்புகழ் கொண்ட காட்சியினை, புறநானூற்றுப் பாடல் அடிகளின் மூலம் அறிய முடிகின்றது⁶¹. மேலும் பாண்டவர் ஐவருடன் அவர்தம் நாடு கொண்ட

கௌரவர்கள் நூற்றுவரும் போரிட்டு மாய்ந்த போர்க்களத்தில்
இருபெரும் படையினர்க்கும் இவன் உணவிட்டான் என்பதை

“உதியஞ்சேரல் பெருஞ்சோறு கொடுத்த ஞான்று”⁶²

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் வரிகளாலும் அறியலாம். வருவோரின்
முகக்குறிப்பை உணர்ந்து அவர்கள் கூறுவதற்கு முன்பாகவே
அருளுடன் கொடுக்க வேண்டும் என்பதைப் பரிபாடலில்,

“இல்லது நோக்கி இளிவரவு கூறாமுன்

நல்லது வெஃகி வினை செய்வார்”⁶³

என்றும்,

“‘இலன்’ என்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்

குலனுடையான் கண்ணே உள்”⁶⁴

என்ற குறள் வழி அறிய முடிகின்றது. மேலும் புலவர்க்கும், பாணர்க்கும்,
ஏனையோர்க்கும் உதவிய புரவலர்களை இலக்கியங்கள் சுட்டியுள்ளன.
ஆனால் ஆதனுங்கன் என்ற மன்னன் அஃறிணை உயிரினங்களுக்கும்
உதவிய உயர்ந்த செயலைப் புலவர் கள்ளில் ஆத்திரையானார்.

“புன்தலை மடப்பிடி இனைய கன்று தந்து,

குன்றக நல் ஊர் மன்றத்துப் பிணிக்கும்

கல் இழி அருவி வேங்கடம் கிழவோன்”⁶⁵

என்ற பாடலில் பெண்யானை கன்றைப் பிரிந்து நின்று வருந்திய
நிலைகண்டு, கன்றைக் கொண்டு வந்து யானைக் கூட்டத்தோடு சேர்த்
தான் என்று என்னும் போது அஃறிணைக்கும் உதவிய மன்னனின்
மாபெரும் கொடைப் பண்பு புலனாகின்றது⁶⁶.

இதனையே,

“கறையடி மடப்பிடி கானத்து அலறக்

களிற்றுக் கன்றொழித்த உவகையர் கலிசிறந்து

..... புதவு முதற் பிணிக்கும்..... வேங்கடம்”⁶⁷

ஆகிய சங்க இலக்கியப் பாடல் வரிகள் கொடைச்சிறப்பினை உணர்த்துவதை அறிய முடிகின்றது.

ஈகை

அறம் என்பதை ஈகை என்ற பொருளில் சங்க இலக்கியம் போற்றுகின்றது. ஔவையாரும் ‘ஈதல் அறம்’ எனக்கூறியுள்ளார். தனிமனித வாழ்வில் இரத்தல் இழிவானது ஆயினும் சமூக வாழ்வில் ஈகை உயர்ந்த அறமாகக் கருதப்பட்டது. ஈகைப் பண்பு மனித நேயத்தின் அடிப்படையான தன்மையினை உணர்த்துவது. ஈகைபிற உயிர்களிடத்தில் செலுத்தும் உயரிய அன்பு ஜீவகாருண்யத்தை வலியுறுத்துகிறது.

இலக்கியத்தில் மூன்று வகையான ஈகை குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.

1. உயர்ந்த பொருளாயினும், தனக்கெனப் பாதுகாவாது கொடுக்கும் கொடை ‘ஓம்பாவீகை’⁶⁸ என்றும்
2. அரிசி வேண்டுவோர்க்கு களிறு கொடுக்கும் கொடை ‘தோற்றாவீகை’ என்றும் மொழியப்பட்டது.
3. எப்பொருளையும் எல்லார்க்கும் வரையாது கொடுக்கும் வண்மையை ‘வரையா ஈகை’ என்றும் பண்டைய தமிழர் ஈகையினைப் போற்றினர். இதனைக் குருங்கோழியூர் கிழார் “வரையா ஈகைக் குடவர் கோவே”⁷⁰

என்று கூறுவதியிலிருந்து ஈகையின் மூன்று வகையினை புறநானூற்றுப் பாடல்களின் மூலம் அறிய முடிகிறது. பிறருக்குக் கொடுத்துத் தானும் உண்டு புகழோடு வாழ்வதே சிறந்த வாழ்க்கை அது இல்லாமல் வாழ்வில் வேறு ஒன்றுமில்லை என்பதை வள்ளுவன்

‘ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது

ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு”⁷¹

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பண்டைத் தமிழர் ஈதலைவிடச் சிறந்தது ஒன்றுமில்லை என்று உணர்ந்திருந்ததால், செல்வத்தின் பயனே ஈதல் என்று கூறியதை உணர முடிகின்றது. மேலும்,

“நெல்லி அமிழ்துவினை தீங்கனி ஒளவைக்கு ஈந்த அதிகன்” என்று சிறுபாணாற்றுப்படை பாடல் வரியிலும் அதியமானின் அருட்கொடையினைக் காணமுடிகின்றது.

பேகனிடம் பரிசில் பெற்ற பாணன் ஒருவன் வழியில் எதிர்ப்பட்ட பரிசில் பெற விரும்பும் பாணனிடம் அம்மன்னனின் ஈகைச்சிறப்பை,

உடாஅ போரா ஆகுதல் அறிந்தும்,

படாஅம் மஞ்ஞைக்கு ஈத்த எம்கோ,

கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன்

எத்துணை ஆயினும் ஈத்தல் நன்று என,

மறுமை நோக்கிற்றோ அன்று!

பிறர் வறுமை நோக்கின்று அவன் கை வன்மையே!”⁷³ என்று

பேகனின் கொடைச்சிறப்பைக் கூறினான்.

கடும் குளிரினால் மயில் வருந்தியது. இதனைக் கண்ட பேகன் தான் அணிந்திருந்த உயர்ந்த போர்வையினை அதற்கு அளித்தான். மயிலானது அப்போர்வையைப் பயன்படுத்தாது என்பதை அவன் நன்கு அறிந்தும் கொடுத்த அருள் உள்ளம் கொண்டவன் பேகன் என்ற செய்தியை அறிய முடிகின்றது. இதனையே,

“கான மஞ்ஞைக்குக் கலிங்க நல்கிய

அருந்திறன் அணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்

பெருங்கடல் நாடன் பேகனும்”⁷⁴

என்ற சிறுபாணாற்றுப்படை பாடல் அடிகள் வாயிலாக அறியலாம். பாணர்களும் விறலியர்களும், வேந்தனோ, வள்ளலோ தம் வறுமையைத் தீர்ப்பர் என நம்பிக்கையுடன் வாழ்ந்தனர். அதற்காக அவர்களைத் தேடி நெடுஞ்தொலைவு நடத்தனர். அவர்கள் எண்ணம் மாறாமல் வள்ளல்களும், மன்னர்களும் இவர்களைப் போற்றிப் பெரும் பரிசில் நல்கினர். அவர்களின் சுற்றமும் ஓம்பாது உண்டன. பிட்டங்கொற்றன் வரக்கூடிய உணவுப்பொருளை நன்கு அறிந்து, மலை நெல்லைக் காப்பவன் மலை நாடனாகிய அவன் குதிரைப் படையை உடையவன் அவனைப்பாடி பரிசில் பெறச் சென்றால் வேண்டிய அளவு பரிசில் பொருளைக் கொடுப்பான். அதனால் நாம் கவலையின்றி வாழலாம் என்று புலவர்கள் எண்ணினர். இதனை,

..... என்ன தூஉம்

பரியல் வேண்டா வரு பதம் நாடி,

ஐவனம் காவல் பெய் தீ நந்தின்

ஒளிதிகழ் திருந்து தணி நளியிருள் அகற்றும்

வன்புல நாடன் வயமான் பிட்டன்,
ஆர் அமர் கடக்கும் வேலும், அவன் இறை
மாவண் ஈகைக் கோதையும்,
மாறுகொள் மன்னரும் வாழியர் நெடிதே”⁷⁵

என்ற பாடலின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

ஏற்றத்தாழ்வு

சங்ககாலத்தில் விரிந்த மனமுடைய வள்ளல்களை நாடிச்சென்று அவரைத் தம் ஆடல் பாடல்களால் இன்புறுத்தி அவர் மனமுவந்து நல்கும் பரிசிலைக் கொண்டு வாழும் பாணரும், கூத்தரும், பொருநரும் விறலியரும் வாழ்ந்தனர். இவர் தம் வாழ்க்கை பரிசில் வாழ்க்கை என்று கூறப்பட்டது. பழுத்த மரங்களை நாடிச்செல்லும் பறவைகள் இவர்கட்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

பாணர், கூத்தர் மட்டுமன்றி, கற்றறிந்த புலமைச் சான்றோரும் இத்தகு பரிசில் வாழ்க்கை வாழ்ந்தவராகவே அறியப்படுகின்றனர். இதனைப் பின்வரும் கோவூர்கிழாரின் புறநானுற்றுப்பாடல் இனிது விளக்கும்.

“வள்ளியோர்ப் படர்ந்து புள்ளின் போகி

“நெடிய” என்னாது சுரம்பல கடந்து

வடியா நாவின் வல்லாங்குப் பாடி

பெற்றது மகிழ்ந்து, சுற்றம் அருத்தி

ஓம்பாது உண்டு, கூம்பாது வீசி

வரிசைக்கு வருந்தும் இப்பரிசில் வாழ்க்கை

பிறர்க்குத் தீது அறிந்தன்றோ? இன்னே திறப்பட
நண்ணார் நாண, அண்ணாந்து ஏரி,
ஆங்கு இனிது ஒழுகின் அல்லது, ஓங்கு புகழ்
மண் ஆள் செல்வம் எய்திய
நும் ஓர் அன்ன செம்மலும் உடைத்தே”⁷⁶

இளந்தத்தன் என்னும் புலவனை ஒற்றன் என்று ஐயுற்றுக்
கொல்லத் துணிந்தான் நெடுங்கிள்ளி. அப்போது புலவர் கோவூர்கிழார்
சோழ மன்னனுக்குப் புலவர் வாழ்வியல் இயல்பை இனிது விளக்கி
உண்மையை எடுத்துச்சொல்லி அப்புலவரைக் காக்கின்றார்.
இப்பாடலில் புலவர் இயல்பு கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு வள்ளல்களிடம் பரிசில் பெற்று மகிழ்வோடு திரும்பிய
கலைஞர்கள் தம்மையொத்த கலைஞர்கள் எதிர்ப்பட்டபோது,
அன்னாரும், தாம்பெற்ற இன்பத்தைப் பெறவேண்டுமென்று விழைந்து
தமக்குப் பரிசில் நல்கிய வள்ளல்களைப் பாராட்ட வேண்டிய முறை
களையும் அவர் பரிசில் நல்கும் பான்மையினையும் பிறசெய்தியையும்
எடுத்துக் கூறுவது வழக்கமாக இருந்தது. வாழ்க்கையிலிருந்து
முகிழ்ப்பதே உண்மையான இலக்கியம் என்பதற்குப் பொருத்தமானவை
சங்ககால இலக்கியங்களாகும். சான்று பகரும் தாம்பெற்ற இன்பம்
பிறரும் பெற்றிட விரும்பிய பண்டைத் தமிழர் தம் வாழ்வியல் சிந்தனை
போற்றுதற்குரியது..

“கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவுநீஇச்
சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்⁹⁷

என்று பழம்பெரும் தமிழிலக்கணமாகிய தொல்காப்பியம் விளக்கம்
தருகின்றது. ஆறு என்னும் சொல்லுக்கு வழி அதாவது நெறி என்பது
பொருளாகும். ஆற்றுப்படுத்தலாவது அறிந்தானொருவர் அறியதான்
ஒருவனை வழிப்படுத்தலாகும். பாணன் ஒருவன் மற்றொரு பாணனை
ஆற்றுப்படுத்தும் பாங்கில் அமைந்த புறநானூற்றுப்பாடல் வருமானு,

தேஎம் தீர்தொடச் சீறியாழ்ப் பாண!
கயத்துவாழ் யாமை காழ்கோத் தன்ன
நுண்கோல் தகைத்த தெண்கண் மாக்கிணை
இனிய காண்க, இவண் தணிக எனக்கூறி;
வினவல் ஆனாமுதுவாய் இரவல!
தைஇத் திங்கட் தண்கயம் போல;
கொளக் கொளக் குறைபடாக் கூழுடைவியன் நகர்,
அடுதீ அல்லது சுடுதீ அறியாது;
இருமருந்து விளைக்கும் நல்நாட்டுப் பொருநன்
கிள்ளி வளவன் நல் இசை உள்ளி,
நாற்ற நாட்டத்து அறுகாற் பறவை
சிறுவெள் ஆம்பல் ஞாங்கர் ஊதும்
கைவள் ஈகைப் பண்ணன் சிறுகுடிப்
பாதிரி கமழும் ஓதி ஒண்ணுதல்

இந்நகை விறலியொடு மென்மெல இயலிச்
செல்வை ஆயின், செல்வை ஆகுவை;
விறகுஓய் மாக்கள் பொன் பெற்றன்னதோர்,
தலைப்பாடு அன்று, அவள் ஈகை,
நினைக்க வேண்டா; வாழ்க, அவன் தாளே”⁷⁸

இப்புறநானுற்றுப்பாடலில் வறுமையைப் போக்கப் பரிசில் கிடைக்கக் கூடிய இடத்திற்கு உண்மையிலேயே கலைஞர்களைப் போற்றி மதிக்கின்ற சோழன் குளமுற்றத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவனிடம் மனமுவந்து ஆற்றுப்படுத்தும் உயர்ந்த சிந்தனையுடைய ஒரு பாணனைக் காண முடிகிறது. மனிதனை மனிதன் வஞ்சிக்கின்ற இக்காலத்திய வாழ்வியலையும் சங்ககால மக்களின் உயரிய வாழ்வியல் சிந்தனையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் பண்டைக்கால மக்களின் வாழ்வியல் செம்மையை இனிது உணர முடிகின்றது.

பண்டைக் காலத்தில் தான் பெற்ற இன்பம் பிறரும் பெற வேண்டும் என்று மனமுவந்து பிறரை வழிப்படுத்திய உயரிய அறச்சிந்தனையை மையக்கருத்தாகக் கொண்டு இலக்கியங்கள் படைக்கலானார்கள். இத்தகைய இலக்கியத்திற்கு ஆற்றுப்படை இலக்கியம் என்று பெயர் சூட்டினர். இலக்கணமும் வகுத்தனர். இவ்வாற்றுப்படை இலக்கியம் நம் தமிழ்மொழியில் மட்டுமே உள்ள ஒரு அரிய படைப்பாகும்.

உலகில் வேறு எந்த மொழியிலும் இத்தகு இலக்கியத்தைக் காண முடியாது. இதனை சி.பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் “ஆற்றுப்படை என்ற ஓர் இலக்கிய மரபினை நாம் வேறு எம்மொழியிலும் காண இயலாது. அது தமிழுக்கே தனிச்சிறப்பாக அமைந்து என்பர்.”⁷⁹

இழிசினை

சங்க இலக்கியங்கள் யாரைப்பற்றிப் பேசுகின்றன. சங்க இலக்கியங்களின் பாட்டுடைத் தலைவர்கள் யார்? தொல்காப்பியம் அகத்திணை இயலில் இவர்கள் யார் என்பதைத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளார் ஆகிய நூற்பாலினர். இதனை,

“மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கும் உரித்து”⁸⁰

என்ற நூற்பாவால் அறியலாம். இங்குத் தொல்காப்பியர் நால்வரை மேலோர் எனக் குறிப்பதை நோக்க வேண்டும். மேலோர் என்பதை விடுத்து உயர்ந்தோர் எனவும் குறிப்பிடுவதைக் கவனத்தில் கொண்டு நோக்குங்கால் உயர்ந்தோர் என்போர் அந்தணர். அவர் போலும் அறிவுடையோரும் ஆவர்” என்று கூறும் இளம்பூரணர் மேலும் “இவர்கள் ஒழுக்கத்தானும் செல்வத்தானும் குணத்தானும் உயர்வு உடையவர் ஆதலின் உயர்ந்தோர்”

இதற்கு நேர் எதிர்ச் சொல்லாடலாக “இழிந்தோர்” “அடியோர்”, வினைவலர் முதலான சொற்கள் தொல்காப்பியத்தில் காணப்படுகின்றன.

“அன்னராயினும் இழிந்தோர்க்கு இல்லை”⁸¹

“அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்”⁸²

உயர்ந்தோரைப் பற்றிக் குறிப்பிட்ட தொல்காப்பியர் இழிந்தோர், அடியவர், வினைவலர் யார் என்பதைக் குறிப்பிட்டுக் கூறவில்லை. சங்க இலக்கிய மரபு இழிசினை நிலை மக்களைப் பாட்டுடைத் தலைவர்களாகும் தகுதியை மறுக்கின்றது. எனவே சங்க இலக்கியங்களில்

இவர்களைப் பற்றிய சித்திரிப்பு நேரடியாகவோ வெளிப் படையாகவோ வரவில்லை. சங்க இலக்கியங்களில் சில தொழிற்பிரிவினர் இழிந்தவர்கள் என்றும், புலையர்கள் என்றும் குறிக்கப்படுகின்றனர். சங்க காலத்தில் பயன்படுத்திய துடி, பறை, முரசு, அகியவற்றை இசைக்கும் துடியன், பறையன், ஆகியோர் 'இழிசினர்' என்று புறநானூற்றில் கூறப்படுகின்றது.

“துடி எறியும் புலைய

எறிகோல் கொள்ளும் இழிசின”⁸³

“..... பாசறைப்

பூக்கோள் இன்றென்று அறையும்

மடிவாய்த் தண்ணுமை இழிசினன்”⁸⁴

இழிசினன், இழி பிறப்பாளன், புலையன் என்ற சொல்லாடல்களே இவர்களின் சமூக நிலையைத் தெளிவாக விளக்குகின்றன. சங்க காலச் சமூக அமைப்பில் இழிந்தவர்களாகக் கருதப்பட்ட பாணன், பறையன், துடியன், வேலன் ஆகியோர் குறித்து ஜார்ஜ் எல்ஹார்டு குறிப்பிடும் கருத்து நோக்குதற்குரியது.

பண்டைத் தமிழர் மதம், அடிப்படையில் ஆன்ம நம்பிக்கை (animism) கொண்டது. எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஒரு தெய்வீக சக்தி இருப்பதாக நம்பினர். அதை அச்சுறுத்தக் கூடியதாகவும், ஊறு விளைவிக்கக் கூடியதாகவும் நம்பினர். அந்தத் தெய்வச் சக்தியை அணங்கு என்றனர், இத்தெய்வ சக்தியைக் கட்டுப்படுத்தும் சமயச்சடங்குகளைக் கீழ்ச்சாதியினரான பாணன், பறையன், துடியன், வேலன், ஆகியோர் செய்தனர். இந்த இழிநிலைச் சாதியினரே

சுகோட்டில் ஈமச் சடங்குகளையும், பிணங்களை எரிக்கும் தொழிலையும் செய்தனர்.

இழிசினன் நிலையிருக்கும் மக்களை விடுத்துச் சங்க காலத்தில் மக்கள் வாழ்ந்த ஐவகை நிலத்திலும் சமுதாய நிலையை எண்ணிப் பார்க்க இயலாது. சங்க காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் அனைத்திலும் இழிசினன் நிலை மக்கள் சமுதாயத்தின் ஒரு அங்கமாக இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

“நெல்லறியும் இருந்தொழிவர்”⁸⁵

“நெய்தலங் கழனி நெல்லெரி தொழுவர்”⁸⁶

இதன் மூலம் நெற்கதிர்களை அறுவடை செய்து போரடித்துச் சமூக வளர்ச்சிக்கும், வளத்திற்கும் இழிசினன் மக்கள் அச்சாணியாக விளங்கினர் என்பதை உணரலாம்.

சமுதாயப் பொறுப்புணர்ச்சி

கூடிவாழும் இயல்புடைய தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் பழந்தமிழர்கள் பல்வேறு வகையான பொறுப்புணர்ச்சியோடு இனிய வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர். நல்ல சமுதாயம் உருவாக வேண்டுமானால் அனைவரும் தமக்கான பொறுப்புணர்ச்சியுடன் செயல்பட வேண்டும். இதனை,

“ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக் கடனே!

சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே!

வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே!

நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே!

ஒளிறு வாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக்

களிறு எறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே!⁸⁵

என்ற பாடலில் ஒருவன் பெறும் உதவிகளையும் அவன் சமுதாயத்திற்குப் பயன்பட வாழ்தலின் இன்றியமையாமையும் விளக்குகிறது. மகனைப் பெற்றெடுத்தல் மட்டும் தாயின் கடமையன்று, அவனைச் சமுதாயத்தில் உள்ள இன்னல்களை எதிர்கொள்ளும் வகையில் உடல்வலிமையும் மனவலிமையும் உடையவனாகப் பாதுகாத்துச் சமுதாயத்திற்கு வழங்குதலே தாயின் கடமையாகும்.

ஒரு தந்தை, தன் மகன் சமுதாயத்தில் வீரம் உடையவனாக விளங்க வேண்டும் என்று விரும்புவான். அவன் சமுதாயத்தின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப தன் மகனைக் கல்வி, கேள்வி, அறிவு, ஒழுக்கங்களால் மேன்மையுடையவனாக இருப்பதற்கான சூழல்களை ஏற்படுத்துதலே தந்தையின் கடமையாகும். மகனின் அறிவைத் தந்தை அறிவானாயின், தன்னைவிட தன் மகன் அறிவுடையவனாய் இருத்தல் தனக்கு மட்டுமன்றி, இவ்வுலகில் வாழும் யாவருக்கும் பயன்படும்படி உருவாக்குதல் தந்தையின் தலையாய கடமையாகும்.

மனிதன் சமுதாயத்தின் தேவைக்கு ஏற்ப சமுதாயத்தால் உருவாக்கப்படுகிறான். அவன் வீரனாவதற்கு உரிய படைக் கருவிகளை உருவாக்கித் தருதலும், செப்பம் செய்து தருதலும் கொல்லரின் கடமையாகும். ஒரு குடிமகன் அரசினால் ஏற்றக்கொள்ளப்பட்டு நலத்துடனும், அச்சமின்றியும் வாழ்வதற்கு வாய்ப்பு இல்லாதிருக்குமாயின் அவன் கற்ற கல்வி பயனற்றுப் போய்விடும். அதனால் அவனுடைய தகுதியினை அறிந்து, பாராட்டி, பரிசுகளை வழங்குவதாக அரசியல் அமைப்பு இருத்தல் வேண்டும். அரசு, அந்நாளில் வீரனாக வாழ்ந்து, நாட்டைக்

காத்த குடிமகனுக்கு நல்ல நிலங்களைப் பரிசாகத் தந்து அவன் குடும்பம் கவலையின்றி வாழ வழிவகுப்பது அரசின் கடமையாகும்.

தாய், தந்தை, சமுதாயம், வேந்தன் என்ற நான்கு நிலைகளிலும் உதவியைப் பெற்ற ஒரு ஆண் மகன் நன்றி பாராட்டும் பண்பு உடையவனாக இருத்தல் வேண்டும்.

இந்நால்வருக்கும், வீரச்சமுதாயத்தில் வாழ்ந்த ஒருவன் திரும்பிச் செய்யும் கடமை, போர்க்களத்தில் பகைவர்களின் யானைப் படைகளை அழித்து வெற்றியினைப் பெற்றுத் தருவதாகும். அவன் தாய்க்கு மகிழ்ச்சியையும், தந்தைக்கும் பெருமையையும், சமுதாயத்திற்குப் பொருள் வருவாயையும், அரசுக்குப் பாதுகாப்பையும் தந்து தானும் புகழ் உடையவனாய் விளங்குவான் என்று பொன்முடியார், சமுதாயப் பொறுப்புணர்ச்சிகளைக் குறிப்பிடுகிறார். இக்கருத்தினை அகநானூறு

“ஈன்று புறந்தந்த எம்மும் உள்ளான்”⁸⁶

எனவும் திருக்குறளில்

“தந்தை மகற்கு ஆற்றும் நன்றி, அவையத்து

முந்தி இருப்பச் செயல்”⁸⁷

எனவும், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரப் புறத்திணையில்,

“மாய் பெருஞ் சிறப்பின் புதல்வன் பெயர்த்

தாய்தப உருஉம் தலைப்பெயல் நிலையும்”⁸⁸

என்றும் சங்க இலக்கியப் பாடல் வரிகளால் அறியலாம்.

கல்வி பெறும் இடம்

சங்க காலத்தில் வழக்கிலிருந்த கல்வி அமைப்பைப் பற்றியும், கல்வி முறைகளைப் பற்றியும், அறிவதற்குப் போதிய சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. இருப்பினும் சங்க காலத்திலிருந்த தமிழ்ச் சங்கங்களைப் பற்றியும் அக்காலத்து எழுந்த நூல்களைப் பற்றியும் நாம் இலக்கிய வரலாறுகளின் வழி அறிய முடிகின்றது. கல்வி சங்க கால மக்கள் வாழ்வில் சிறப்புற்று விளங்கியது என்பதற்குப் பாண்டியப் பேரரசன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன், கல்வியின் மாண்பினைப் பின்வருமாறு பாடியுள்ளது சான்றாக உள்ளது.

“உற்றுழி யுதவியு முறுபொருள் கொடுத்தும்,

பிறறை நிலை முனியாது கற்றனன்றே

பிறப்போரன்ன வுடன்வயிற றுள்ளும்

சிறப்பின் பாலாற் நாயு மனந் திரியும்;

ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்

மூத்தோன் வருக வென்னா தவருள்

அறிவுடையோன் ஆறு அரசும் செல்லும்

வேற்றுமைத் தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்

கீழ்ப்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே”⁸⁹

இப்புறநானூற்றுப்பாடலில் தன் ஆசிரியருக்கு ஓர் ஊறுபாடு உற்றவிடத்து அது தீர்த்தற்கு உதவியும், மிக்க பொருளைக் கொடுத்தும், வழிபாட்டு நிலைமையை வெறாது கற்றல் சிறப்புடையது. அதற்குக் காரணம் என்னவெனில் பிறப்பில் ஒருதன்மையாகிய ஒருவயிற்றுப் பிறந்தோருள்ளும் கல்விச் சிறப்பால் தாயும் மனம்

வேறுபடுவாள். ஒரு குடியின் கட்பிறந்த பலருள்ளும் மூத்தோன் சென்ற வழியைப் பின்பற்றாது. அறிவுடையோன் சென்ற வழியே அரசனும் செல்வான். வேறுபாடு தெரியப்பட்ட நாகுலத்துள்ளும் கீழ்க்குலத்துள் ஒருவன் கற்பின், மேல்குலத்துள் ஒருவனும் இவன் கீழ்குலத்தான் என்று பாராது கல்வி பொருட்டு அவளிடத்துச் சென்று வழிபடுவான் என்று முடியுடைப் பேரசன் மொழிகின்றான்.

சங்க காலத்தில் பலதுறைகளிலும் மிக்க கல்வியுடையார் பலர் இருந்தனர். ஞாயிறு செல்லும் வான்வழியும், அதன் இயக்கத்தையும் காத்து இயங்கும் திசையையும் ஓர் அடிப்படையுமின்றி நிலை பெற்றிருக்கும் ஆகாயத்தையும் அவ்வவற்றின் எல்லையாவுஞ்சென்று நேரில் அளந்து அறிந்தவரைப் போல ஒவ்வொரு நாளும் இவ்விவ்வளவு அளவுடையன என்று ஆராய்ந்து திட்டமாகச் சொல்லும் ஆழ்ந்தகன்ற கலை அறிவுபடைத்தோர் இருந்தனர், என்று உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் கூறுவர். அவர் பாடிய புறநானூற்றுப்பாடல் பின்வருமாறு,

“செஞ் ஞாயிற்றுச் செலவும்

அஞ் ஞாயிற்றுப் பரிப்பும்

பரிப்புச் சூழ்ந்த மண்டிலமும்,

வளிதிரிதரு திசையும்,

வறிது நிலை இய காயமும், என்று இவை

சென்று அளந்து அறிந்தோர் போல என்றும்

இனைத்து என் போரும் உளரே, அனைத்தும்

அறிஅறிவு ஆகாச் செறிவினை ஆகிக்

களிறுகவுள் எடுத்த எறிகல் போல

ஒளித்ததுப்பினை ஆதலின், வெளிப்பட⁹⁰

சங்க காலத்தில் மக்கள் கல்வி அறிவு படைத்தவர்களாய் விளங்கினர் என்பது மேலே கூறியவற்றிலிருந்து பெறப்பட்ட போதும், அக்காலக் கல்வி முறைகளை அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

மானம் கருதும் மக்கட் பண்பு

சங்ககால மக்கள் தத்தமக்குரிய தொழிலை மேற்கொண்டு வாழ்ந்தனர். தமிழ்ப்புலவர்களில் சிலர் பரிசில் வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்தனர். பெரும்பாலான புலவர்கள் தத்தமக்கு விருப்பமான தொழில்களைச்செய்து வாழ்வு நடத்தினர். கூலவாணிகன் சாத்தனார், பண்ட வாணிகன் இளந்தத்தனார், மருத்துவன் தாமோதரனார், ஓலையக் கடையத்தனார், வடமவண்ணக்கனார், பெருஞ்சாத்தனார், மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் என்று அமைந்துள்ள சங்கப் புலவர்கள் பெயர்கள் சான்றாக உள்ளன.

பரிசில் வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்தாலும் தகுதிக்குக் குறைவாக நல்கிய போதும் முகம்மாறி பரிசு நல்கிய போதும் அப்பொருளைத் துச்சமென மதித்து மறுத்ததோடு, அத்தகையோர்க்குச் சரியான பாடமும் கற்பித்தனர், ஒருநாள் பெருஞ்சித்திரனார் வெளிமான் துஞ்சியபின், அவன் தம்பி இளவெளிமான் புலவரின் தகுதியறியாது சிறிது பரிசிலைக் கொடுத்தான். பெருஞ்சித்திரனார் மனம் வருந்தி பாடிய பாடல் வருமாறு.

“எழு இனி: நெஞ்சம்! செல்கம் யாரோ;

பருகு அன்ன வேட்கை இவ்வழி

அருகில் கண்டும் அறியார் போல,

அகம் நகவாரா முகன் அழி பரிசில்

தாள் இலாளர் வேளார் அல்லர்?

வருக என வேண்டும் வரிசையோர்க்கே

பெரிதே உலகம்: பேணுநர் பலரே:

மீளி முன்பின் ஆளிபோல

உள்ளம் உள அவிந்து அடக்காது, வெள்ளென

நோவா தோன் வயின் திரங்கி,

வாயா வன்கனிக்கு உலமருவோரே”⁹¹

இப்புறநானூற்றுப் பாடலில் புலவரின் தன்மான உணர்வு கிளர்ந்தெழுந்து விளங்குவதைக் காணலாம். இவ்வாறு மானம் பெரிதெனக் கருதிப் பரிசிலைப் பெறாது சென்ற பெருஞ்சித்திரனார் குமணனைப் பாடி யானையைப் பரிசிலாகப் பெற்றார். பரிசில் பெற்றுத் தம் கணவர் வருவார் என எதிர்பார்த்திருக்கும். மனைவி மக்களைக் கூடக் கருதாது இளவெளிமான் ஊருக்குச் சென்று அவன் காவல் மரத்தில் யானையைக் கட்டினார்.

வழிபாட்டு அறம்

இறைவழிபாடு பண்டைக்காலம் தொட்டே நம்பிக்கையின் அடிப் படையிலும், அச்சத்தின் அடிப்படையிலும் நிலவி வருகிறது, சங்க காலத்தில் சிவனும், திருமாலும் கடவுளராக வணங்கப்பட்டனர். இறை

வழிபாடு நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தோன்றியிருப்பினும் இறை வழிபாட்டின் அடிப்படை அறமுறைப்படி அமைந்து விளங்கியது. சமயங்கள் வளர்ச்சி அடைந்து அதன் சார்பாக வழிபாடு பெருகிய போது வழிபாட்டுக் கொள்கைகள் வகுக்கப்பட்டன.

அக்கொள்கைகள் வாழ்வை நெறிப்படுத்தும் தன்மையானவாகும். பண்டைக் காலத்தில் மேற்கொள்ளப் பெற்ற நடுகல் வழிபாடும், வெறியாட்டும் சில அறநிகழ்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டவையே. நடுகல் வழிபாட்டு முறை நன்றியின் அடையாளமாகத் தோன்றியது. சிறந்த வீரனின் நினைவாக நடப்பட்ட கல்லை வணங்குதல், இம்முறையின் மரபாகப் பின்பற்றப்பட்டது. நன்றி மறப்பது நன்றன்று. ஆதலின் அவர்களின் நினைவாகப் போற்றப்பட்டது. இதனை,

“ஒன்னாத் தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி

ஒளிறு ஏந்து மருப்பின் களிறு எறிந்து வீழ்ந்தெனக்

கல்லே பரவின் அல்லது

நெல் உகுத்து பரவும் கடவுளும் இலவே”⁹²

என்ற பாடலில் புலவர் மாங்குடி கிழார், ஒரு வீரனுடைய மனைவி, விருந்தினர்கள் இல்லம் நாடிவரவும், தன் கணவன் நல்ல பகையைப் பெறவும், நடுகல்லைப் பூவும், நெல்லும் சொரிந்து வழிபாடு செய்ததாகக் கூறுகின்றார். மேலும் இதைத் தவிர வேறு வழிபடும் தெய்வமும் இல்லை என்கிறாள் என்பதை இதன் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

மேலும், அள்ளூர் நன்முல்லையார், போரில் மிக்க வீரமுடன் போரிட்டு இறந்த வீரனுக்கு நடுகல் நட்டு அதை வழிபடுவது என்பதை,

“களிறு பொரக் கலங்கு கழல்முள் வேலி
 அரிது உண் கூவல் அங்குடிச் சீறார்
 ஒலிமென் கூந்தல் ஒண்ணுதல் அரிவை
 நடுகல் கை தொழுது பரவும், ஓடியாது
 விருந்து எதிர் பெறுதல் யானே! என் ஐயும்
 இ..... வேந்தனோடு
 நாடுதரு விழுப்பகை எய்துக எனவே”⁹³

என்ற பாடல் வரிகளில் விளக்கிக் கூறியுள்ளார்,

இம்மரபையொட்டியே செங்குட்டுவன், வீரபத்தினியாகிய
 கண்ணகிக்கு இமயமலையினின்று கல்லெடுத்து வந்து சிலை அமைத்து
 வழிபட்டான் என்பதைச் சிலப்பதிகாரம் நடுகற்காதையிலிருந்து அறிய
 முடிகிறது.

கடற்கரைப் பகுதியில் கடல் தெய்வ வழிபாடு நடைபெற்றது.
 முழுநிலா நாளில் நடைபெறும் இவ்விழாவில் மீன் உணவு படைத்துக்
 கடல் தெய்வத்தினை வழிபடுவர். இவ்விழா நட்புறவு மலர்வதற்கும்,
 உறவுநிலைகளைப் பலப்படுத்துவதற்கும் நடத்தப்பட்டு உள்ளது.
 இதனை,

“சினைச் சிறவின் கோடு நட்டு
 மனைச் சேர்த்திய வல் அணங்கினான்
 மடல் தாழை மலர் மலைந்தும்
 பிணர் பெண்ணைப் பழிமகிழ்ந்தும்
 புன்தலை இரும் பரதவர்
 பைந்தழை மா மகளிரொடு

பா இரும் பனிக்கடல் வேட்டம் செல்லாது

உலவு மடிந்து உண்டு ஆடியும்”⁹⁴

என்று பட்டினப்பாலை உணர்த்துகின்றது.

சமுதாய நிகழ்வுகள் தடம் மாறிப்போய் அறம் நீங்கினால் வழிபடும் இடத்தை விட்டுத் தெய்வம் நீங்கிவிடும் என்று கூறிய புறப்பாடலின் வழி அறிய முடிகின்றது. இதனை,

கலிகெழு கடவுள் கந்தம் கைவிடப்

பலிகண் மாறிய பாழ்படு பொதியில்”⁹⁵

என்ற மருதனிள நில நாகனாரின் பாடல் அடிகளில் அறிய முடிகின்றது. மங்கல ஒலிகளுடன் கூடிய ‘நறுமணம் விளங்கும் தெய்வ வழிபாட்டு இடங்கள், அழியப் பெற்றுப் பாழ்படும் காய் உருட்டிச் சூதாடும் இடங்களாக மாறும்’ எனவே புலவர் தெய்வத்தினை அறத்தோடு வழிபடுமாறு உணர்த்துகிறார்.

கிராமத் தெய்வ வழிபாடுகள் அறச்சிந்தனை மிக்கவை. தீய செயல்களைச் செய்தால் தெய்வம் தண்டிக்கும் என்னும் நம்பிக்கை மனிதனுக்கு இயல்பாகவே உண்டு. அதனால் தெய்வ நம்பிக்கை அதிகமாக மனதில் உருவாகும் போது, அதனைத் தொடந்தாற் போல் மற்றவர்க்கு நல்லது செய்யாவிட்டாலும், தீமை செய்யக்கூடாது என்னும் அற எண்ணம் (அற உணர்வு) மனிதனின் மனதைப் பண்படுத்தியது. இறைவழிபாட்டுச் சிந்தனை மனிதனைப் பக்குவப்படுத்தித் தீமையான வழிகளில் இருந்து அவனை விடுவிக்கின்றது. உலகத்துயரங்களிலிருந்து விடுபடவும் இறைவனை அடையவும் பாடிய ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள், ஆகியோரின் பாடல்களும் இதனையே

தெளிவாக உணர்த்துகின்றன. தான் செய்யும் தவறுகளுக்கும், குற்றங்களுக்கும் இறைவனிடம் மனம் வருந்தி மன்னிப்புக் கேட்கும் முறையும் அறத்தின் பாற்பட்டதேயாகும்.

நம்பிக்கைகள்

பழங்காலந்தொட்டே தமிழ் மக்களிடம் பல்வேறு நம்பிக்கைகள் இருந்து வருகின்றன. அந்நம்பிக்கைகளில் பல இன்னும் தமிழர்களிடையே இருந்து வருவதைக் காணலாம். நல்லனவற்றின் பால் உள்ள விருப்பமும், தீயவற்றின் பால் உள்ள பயமுமே பெரும்பாலான நம்பிக்கைகட்கு அடிப்படைக் காரணமாகச் சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

பேய்கள் பற்றிய தமிழரின் நம்பிக்கைகள்

இறந்த மக்களின் புலாலைப் போர்க்களத்திலும் சுடுகாட்டிலும் பேய்கள் உண்ணும் என்று சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. கள்ளிச்செடி மிகுதியாக வளர்ந்துள்ள சுடுகாட்டில், பகலிலும் கூகைகள் கூவுமிடத்தே பிணத்தை எரிப்பார்கள். அத் தீ கொழுந்து விட்டு எரியும். அங்கே பெரிய வாயைப் பிளந்துகொண்டு பேய்மகளிர் பார்க்கின்றவர் களுக்கு அச்சத்தை உண்டாக்கும் நிலையைக்,

“களரி பரந்து கள்ளி போகிப்

பகலும் கூஉம் கூகையொடு, பிறழ்பல்

ஈம விளக்கின், பே எய் மகளிரோடு

அஞ்ச வந்தன்று, இம்மஞ்சபடு முதுகாடு

நெஞ்ச அமர் காதலர் அழுத கண்ணீர்
என்பு படுகடலை வெண்ணீறு அவிப்ப,
எல்லார் புறனும் தான் கண்டு, உலகத்து
மன்பதைக்கு எல்லாம் தானாய்த்
தன்புறம் காண்போர் காண்பு அறியாதே”⁹⁶

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் பேய்மகளின் தோற்றத்தை விளக்கும்.

கண்ணேறு கழித்தல்

பார்வை படுவது என்ற நம்பிக்கை இன்று மக்களிடையே இருக்கிறது. இவ்வாறு கண் பார்வையால், ஏற்படும் துன்பத்தினைத் தீர்ப்பதற்குக் குறமகள் நெய்யும் வெண்சிறு கடுகையும் தூவுவர். இதனைப் பத்துப்பாட்டில் ஒன்றாகிய திருமுருகாற்றுப்படை,

“நெய்யோடு ஐயவி யப்பி”⁹⁷

என்று கூறுகிறது. பார்வை பட்டுத் துன்புறுவது போலப் பேய் அணுகியும் துன்புறுவர். விழுப்புண்பட்ட வீரனின் புண்ணை ஆற்றும் மகளிர் வெண்சிறு கடுகைத் தூவிப் பேய்கள் அணுகாவண்ணம் காத்ததை,

“தீங்கனி இரவமொடு வேம்பு மனைச் செரீஇ,

வாங்கு மருப்பு யாழொடு பல்இயம் கறங்கக்

கைபயப் பெயர்த்து மைஇழுது இழுகி;

ஐய விசிதறி, ஆம்பல் ஊதி,

இசைமணி எறிந்து, காஞ்சிப் பாடி,

நெடுநகர் வரைப்பின் கடிநறை புகைஇக்

காக்கம் வம்மோ காதலந் தோழி!

வேந்துறு விழுமம் தாங்கிய

பும்பொறிக் கழற்கால் நெடுந்தகை புண்ணே!”⁹⁸

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் விளக்குகிறது. இப்பாடல் வேப்பிலை செருகி, யாழ் வாசித்து, வெண் கடுகு தூவி, ஆம்பற்குழலை ஊதி, மணியோசை எழுப்பி காஞ்சிப் பண்ணைப் பாடிப் பேயை விரட்டியதாகக் கூறுகிறது. கண்ணூறும் பேயும் அணுகாதிருக்க வெண்கடுகு தூவினர். கண்பார்வையாகிய கண்ணூறும் படாதிருக்கக் கதவு நிலைகளில் நெய்யும் வெண்கடுகும் பூசும் வழக்கம் பண்டைக்காலத்தில் தமிழர்களிடையே நிலவியது, இதனை,

“ஐயவி யப்பிய நெய்யணி நெடுநிலை”⁹⁹

என்று நெடுநல்வாடை கூறுகிறது.

நிமித்தம் பார்த்தல்

ஒரு நல்ல செயலைச் செய்வதற்குப் புறப்படும் பொழுது நிமித்தம் பார்ப்பது பழந்தமிழ் மக்களிடமிருந்த வழக்கமாகும். பரிசில் பெறச்செல்லும் புலவர் பரிசில் கிடைக்காவிட்டாலும் வள்ளலைப் பழிதூற்றார். தமக்குக் கிடைத்த புள்நிமித்தத்தையே பழிப்பர் என்று புறநானூறு கூறும்.

“புள்ளும் பொழுதும் பழித்த லல்லதை

உள்ளிச் சென்றோர் பழியலர்”¹⁰⁰

மலைபடுகடாஅத்தில் புலவனைப் புரவலனிடம் ஆற்றுப்படுத்தும் பாணன், நன்கு குளிர் காய்ந்து உறங்கி விடியற் காலமாகிய நல்ல நேரத்தில் நிமித்தம் பார்த்துச் செல்வாயாக என்கிறான். அதனை,

“நெய்யம் மரவிறகின் ஞெகிழி மாட்டி,
பனிசே ணீங்க இனிதுடன் துஞ்சி,
புலரி விடியல் புள்ளோர்த்துக் கழிமின்”¹⁰¹

நல்ல திருத்தமான அணிகலன்களை அணிந்த மகளிர் நல்ல
நிமித்தமாக நிற்பர். இதனை,

“திருந்திழை மகளிர் விரிச்சி நிற்ப”¹⁰²

என்று நற்றிணைப்பாடல் ஒன்று கூறுகிறது. சங்ககால மக்கள்
நடுப்பகலிலே தும்பி பறப்பதும், இரவில் விளக்கு அணைதலும், கூகை
குழறுதலும், பெருந்தூக்கம் வருதலும், தீய நிமித்தங்கள் எனக்
கருதினர். இதனை,

“நடுநாள் வந்து தும்பியுந் துவைக்கும்
நெடுநகர் வரைப்பின் விளக்கு நில்லா:
துஞ்சாக் கண்ணே துயிலும் வேட்டும்
அஞ்சவரு குராஅல் குரலும் தூற்றும்”¹⁰³

என்று புறநானூற்றுப் பாடல் கூறும்.

விண்மீன் வீழ்தல்

ஒரு விண்மீன் தீப்பறக்கக் காற்றாய் பிதிர்ந்து கிளர்ந்து வீழ்ந்தால்
ஏழாம் நாளில் உலகாளும் அரசன் இறந்து விடுவான் எனக் கருதினர்.
எரி நட்சத்திரம் வீழ்வது தீய நிமித்தமெனப் பண்டைத் தமிழர்
நம்பினர்”¹⁰⁴

பல்லி சொல்லுக்குப் பயன்

பல்லி சொல்லுக்குப் பயன் நேர்தல் என்ற நம்பிக்கையும் சங்க கால மக்களிடம் இருந்தது. தலைவன் வினை முடித்துத் திரும்புகிறான். தான் புறப்பட்டு விட்ட செய்தியைத் தன் காதல் மனையாளிடம் உடனே சென்று உரைக்கும் தூதர் யார் என நினைக்கிறான். வீட்டில் உள்ள பல்லியிடம் சொல்லி, தனது வருகையைப் பற்றிய நம்பிக்கையை உண்டாக்குவதை நற்றிணையில் வரும் முல்லைத் திணைப் பாடல் ஒன்றினால் அறியலாம்.

“முன்னியது முடித்தனம் ஆயின், நன்னுதல்!

வருவம் என்னும் பருவரல் தீர

படும்கொல், வாழி, நெடுஞ்சுவர்ப் பல்லி”¹⁰⁵

என்ற அடிகள் பல்லி சொல்லுக்குப் பயன் காணும் பண்டைத் தமிழர் நம்பிக்கையை நமக்குப் புலப்படுத்தும். அகநானூற்றில் வரும் எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார் பாடிய பாலைத்திணைப் பாடலிலும் பல்லி சொல்லும் சகுனம் குறித்த செய்தி இடம் பெறுகின்றது. பொருள் வயிற்பிரிந்த தலைவன் தன் நெஞ்சுக்குள் புலம்புவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

“பகுவாய்ப் பல்லி படுதொறும் பரவி,

“நல்ல கூறு” என நடுங்கி”¹⁰⁶

என்று அப்பாடல் அடிகள் வரும். பல்லி ஒலிக்குந்தோறும் தெய்வத்தைத் தொழுது நன்மையே கூறு என்று சொல்லி மனம் நடுங்கி மனைவி தவிப்பாளோ என அவன் எண்ணுகிறான்.

கானவர் தினைப் புனத்திற்கு வரும் பன்றியைப் பிடிக்கப் பொறி வைத்தனர். பன்றி பொறி வைக்கப்பட்டிருந்த புகைவழியே சென்று புகுந்தது. அப்பொழுது தாழாது விரைந்து பக்கத்திலிருந்த பல்லி இடைவிடாது படபட வென்று ஒலித்தது. அதனைக் கேட்ட பன்றி அங்குச் சென்றதால் தீங்கு ஏற்படும் என்று அஞ்சி மெல்ல மெல்ல பின்னே சென்று, மீண்டும் தன் இருப்பிடம் சென்றது. பன்றியும் பல்லி சொல்லுக்குப் பயன் பார்த்து ஆக்கம் பெற்றதை,

“எய்ம்முள் அன்ன பருஉமயிர் எருத்தின்

செய்ம் மேவல் சிறுகட் பன்றி

ஓங்குமலை வியன்புரம் படி இயர் வீங்குபொறி

நூழை நுழையும் பொழுதில் தாழாது

பாங்கர்ப் பக்கத்துப் பல்லி பட்டென

மெல்ல மெல்லப் பிறக்கே பெயர்ந்து, தன்

கல்லறைப் பள்ளி வதியும் நாடன்”¹⁰⁷

என்று நற்றிணைப் பாடல் இனிது உணர்த்துவதைக் காணலாம்.

காக்கை கரைதல்

போர் முடித்துத் தலைவன் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறான் தனது வருகையைப் “புள்” என்னும் சகுனத்தின் மூலமாகவாவது. தன் மனைவி அறிந்திருப்பாளா? என அவரது பேதை நெஞ்சம் புலம்பித் தவிக்கிறது. அழுகின்ற தன் மகனை ஆற்றுவிக்கும் வகையில் இதோ உன் தந்தை வந்து விட்டார் எனப் பொய்கூறி ஆற்றுவித்துக் கொண்டிருப்பார் என்று அவளுடைய வாழ்க்கை நிலையை அவன்

நெஞ்சம் படம் பிடிக்கிறது என வரவினை இவளுக்குப் “புள்” உணர்த்தி விட்டதோ எனத் தேர்ப்பாகனிடம் தலைவன் வினவுகின்றான். இதனை,

“ஈண்டு நம் வரவினைப்

புள் அறிவுறீ இயின கொல்லோ”¹⁰⁸

என்ற நற்றிணைப் பாடலில் சங்ககால மக்கள் புள் சகுனம் பார்க்கும் நம்பிக்கையை உணர்த்துகிறது. காக்கை கரைந்தால் விருந்தினர் வருவார் என்ற செய்தியைக் காக்கைப்பாடினியார், பாடலில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. தான் வரும்வரை தலைவிக்கு ஆறுதல் கூறி உறுதுணையாக இருந்த தோழிக்குத் தலைவன் நன்றி கூறுகிறான். அவளோ உனது வருகையைக் காக்கை கரைந்த நன்னிமித்தத்தாலே உணர்ந்து தலைவி ஆற்றியிருந்தாள். என்னுடைய தேறுதல் மொழிகளால் அல்ல. ஆகவே நாள்தோறும் நெய்கலந்த சோற்றினைப் பலதட்டுகளில் வைத்து அக்காக்கைக்கு ஊட்டினும் தகுந்த கைம்மாறாகதே என்கிறாள் தோழி இதனை

“விருந்து வரக் கரைந்த காக்கையது பலியே”¹⁰⁹

எனும் அடி கூறுகிறது. அப்பாடல் அடிகளாகும். உணவு உண்பதற்கு முன் அந்த உணவிலே ஒரு பகுதியைக் காக்கைக்கு எடுத்து வைத்துப்போடுவது என்பது இன்றும் தமிழ் மக்களிடம் காணப்படும் ஒரு வழக்கமாகும். இதனைப் பொருநராற்றுப்படை

“தாழ் தாழைத் தன் தண்டலை

கூடு கெழீஇய குடிவயினான்

செஞ் சோற்ற பலிமாந் திய

கருங்காக்கை”¹¹⁰

எனக் கூறுகிறது. இவ்வடிகளில் வளைந்த தென்னைகள் நிறைந்த குளிர்ந்த தோப்புகளில் வாழும் மக்கள், பலியிட்ட பெருஞ்சோற்றினைக் காகம் உண்ணும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. காட்டில் வாழ்கின்ற இடையர்கள் பசு நெய்யோடு வெண்ணெல் அரிசியால் சமைக்கப்பெற்ற சுடுசோற்றைப் பாத்திரங்களில் வைத்துக் கொடுப்பார்கள். இதனை,

“பல்ஆ பயந்த நெய்யின் தொண்டி

முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெஞ்சோறு

எழுகலத்து ஏந்தினும்”¹¹¹

என்று குறுந்தொகைப் பாடல் அடிகள் விளக்கும். சங்க காலத் தமிழர்களிடையே இந்நம்பிக்கை இருந்து வந்ததனை,

“மறுஇல் தூவிச் சிறுகருங் காக்கை

அன்புடை மரபின் நின் கிளையோடு ஆரப்

பச்சூன் பெய்த பைந்நிண வல்சி

பொலம்புனை கலத்தில் தருகுவென் மாதோ

வெஞ்சின விறல்வேல் காளையோடு

அஞ்சில் லோதியை வரக்கரைந் தீமே”¹¹²

என்று ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் கூறும்

இந்நம்பிக்கைகளைக் கொண்டு இல்லறங்கள் சிறந்திருந்தன என்பதும், இவையும் அறங்களாகப் பின்பற்றப்பட்ட வாழ்வியலையும் உணர முடிகிறது.

தொகுப்புரை

- சமுதாயம் என்பது மனித இனம் கூடி வாழும் பண்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது
- ஐவகை நிலங்களான குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய நிலங்களில் வாழும் மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், மற்றும் தொழில் நிறை பண்பாடு ஆகியவை சுட்டப்பட்டுள்ளன.
- இருமனம் இணையும் திருமணம் என்ற முறையில் 'தாலி' என்னும் "மங்கலநாண்" கட்டும் வழக்கம் எப்போது தமிழ்ச்சமுதாயத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.
- சங்க காலத்திலேயே பெண்களின் நிலை உயர்ந்து இருந்ததும், மேலும் அவர்கள் வேளாண்மை முதலான தொழில்களில் ஈடுபட்டனர் என்பதும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.
- "யாதும் ஊரே" யாவரும் கேளிர், தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா, போன்ற பொதுமைக் கருத்துக்களின் பெட்டகமாகத் தமிழர்கள் விளங்கினர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.
- சங்க காலத்தில் தமிழர்கள் திருமண நிகழ்வு எவ்விதம் நடந்தேறியது என்பதும், அப்போது புரோகிதர் என்று கூறப்படும் நபர் இருந்தாரா? இல்லையா? என்பன போன்ற கேள்விகளுக்கு விடையளிக்கும் விதமாகவும் அவை விளக்கப்பட்டுள்ளன.
- இல்லறத்தின் இருவேறுபட்ட தன்மை கொண்ட ஆண், பெண், ஆகிய இருவரும் எவற்றை உயிராக மதித்து ஒழுக வேண்டும் என்பது சுட்டப்பட்டுள்ளது.

- சங்க கால மகளிர் தங்களின் கணவன்மார்கள் மேல் கொண்ட அளவு கடந்த அன்பின் விளைவாக அவர்களை எவ்விதம் காத்து வந்தார்கள் என்பதும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.
- அகநிலையில் அறமாகக் கருதப்படுவது, தான் விரும்பிய ஆடவனையே கைப்பிடிப்பது, மற்றும் அவனுடனேயே உயிர்விடுதல் போன்றவையும் சுட்டப்பட்டுள்ளன.
- சமுதாயம் என்பது உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன், இருப்பவன், இல்லாதவன் என்னும் இருவேறு நிலைப்பாடுகளின் ஒருங்கிணைப்பாகக் கருதப்படும் தன்மை வாய்ந்தது ஆகும். இத்தகைய சிறப்புப் பொருந்திய இச்சமுதாயத்தில் எவ்வாறு ஒருவருக்கொருவர், உதவியாகவும், உறுதுணையாகவும், இருக்கிறார்கள் என்பதும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.
- சமுதாயம் என்பது உயர்ந்தோர் என்னும் ஒற்றை நூலிழை கொண்ட ஆடை இல்லை என்பதும், அதில் இழிசினர் எனக்கருதப்படும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் இடையிடையே ஊடாடி, ஊடாடி வாழ்கின்றனர் என்பதும் சுட்டப்பட்டுள்ளது. மேலும் இழிசினர் என்போர் சங்க இலக்கிய காலத்தில் என்னென்ன? வேலை செய்து வந்தார்கள் என்பதும் சுட்டப்பட்டுள்ளன.
- மக்கள் இனம் நிறைந்த இந்தச் சமுதாயம் முன்னேற்றப் பாதையில் செல்ல வேண்டுமானால், அதற்குத் தாய், தந்தை ஆகிய இருவரும் தங்களின் கடமை உணர்ந்து செயல்பட வேண்டும் என்பதும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

- தமிழர்கள் தன்மானத்தையே பெரிதெனக் கொண்டு ஒழுகும் பேராண்மைக்குச் சொந்தக்காரர்கள் என்பதும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.
- தெய்வ வழிபாட்டிலும் அறத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் பண்பாட்டுத் தொடர்பான நிகழ்வுகள் யாவும் தகுந்த ஆதாரங்கள் கொண்டு விளக்கப்பட்டுள்ளன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. வாழ்வியல் களஞ்சியம் தொகுதி VII.ப.618
2. மேலது, களஞ்சியம்.ப.618
3. மேலது, களஞ்சியம்.ப.590
4. மேலது, களஞ்சியம்.ப.590
5. பெரும்பாணாற்றுப்படை,148-154
6. அகம்.பா.74,15-16
7. நெடுநல்வாடை,பா 3
8. குறுந்தொகை.பா.221. 3-4
9. புறம். பா.390-1
- 10.குறள்.பா.44
11. பெரும்பாணாற்றுப்படை.பா.148-154
12. மேலது.பா.166-168
13. நற்றிணை.பா.266. 2-3
14. மலைபடுகடாம்,பா.209-210
15. மதுரைக்காஞ்சி,பா.292-295
16. மலைபடுகடாம்.பா.156
17. குறுந்தொகை.பா.95,1-4
18. மேலது.பா.108-6
19. மேலது.பா.355-6
20. மேலது.பா.373-7
21. புறம்.பா.35,25-34
- 22.பெருபாணாற்றுப்படை.பா.253-254

- 23.மேலது.பா.209-212
- 24.மேலது.பா.228-240
- 25.பட்டினப்பாலை.பா.284
26. மதுரைக்காஞ்சி.பா.29-30
- 27.அகம்.பா.252
- 28.பெரும்பாணாற்றுப்படை.பா. 254-256
29. பட்டினப்பாலை.பா.26-27
30. மதுரைக்காஞ்சி.பா.137
31. சிறுபாணாற்றுப்படை.பா.156-158
- 32.பட்டினப்பாலை.பா.111-112
- 33.மதுரைக்காஞ்சி.பா.255-256
- 34.மேலது.பா.274-282
- 35.பெரும்பாணாற்றுப்படை.பா.263-268
36. பட்டினப்பாலை.பா.265-266
- 37.குறுந்தொகை.பா.12,பா.2-3
38. பெரும்பாணாற்றுப்படை.பா.106-117
39. மேலது.பா.117-129
40. மேலது.பா.130-133
41. கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரியார், தென்னிந்திய வரலாறு,பக்.124
42. P.T. srinivasa Iyengar, " the Tamils" P-14.
- 43.தொல்காப்பியம் நூற்பா.143
- 44.கலி. குறிஞ்சிக்கலி.பா.9
- 45.நற்றிணை.பா.22

46. குறுந்தொகை.பா.142
- 47.புறம்.பா.192
48. அகம்.பா.70
49. மேலது.பா.86
50. குறுந்தொகை.பா.167
51. மேலது.பா.135
- 52.கலித்தொகை. முல்லைக் கலி.பா.9
- 53.குறுந்தொகை.பா.4
- 54.தொல் பொருள்.நூற்.79
- 55.புறம்.பா.246
56. மேலது.பா.247
- 57.மேலது.பா.183 8-10
58. மதுரைக்காஞ்சி,1-4
59. கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம்-1
60. புறம்.பா.163
- 61.புறம்.2:13-16
62. அகம்.பா. 233
63. பரிபாடல் 10: 87-88
64. குறள்.பா.223
65. புறம்.பா.389: 9-11
66. மலைபடுகடாம்.பா. 253
67. அகம்:பா.83. 3-10
68. புறம்.பா.8:4

69. மேலது.பா.: 104:9
70. புறம்.பா.17:40
71. குறள்.பா.231
72. சிறுபாணாற்றுப்படை.பா. 99-103
73. புறம் 172: பா.4-11
74. சிறுபாணாற்றுப்படை.பா.85-87
75. புறம்.பா.172: 4-11
76. மேலது.பா.47
77. தொல் பொருள் புறத்.பா.87: 3-6
78. புறம்.பா.70
79. சி.பாலசுப்பிரமணியம், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.45
80. தொல். அகத்திணை 31
81. தொல் மரபு.84
82. தொல் அகத்திணை:25
83. புறம்.பா.287
84. மேலது.பா.289
85. மேலது.பா.312
86. அகம்.பா.35
87. குறள்.67
88. தொல்.பொருள். புறத் நூ.24
89. புறம்.பா.183
90. மேலது.பா.30
91. மேலது.பா.207

92. மேலது.பா.335: 9-12
93. மேலது.பா.306
94. பட்டினப்பாலை.பா. 86-95
95. புறம்.பா.52:11-12
96. புறம்.பா.356
97. திருமுருகாற்றுப்படை, பா.228
98. புறம்.பா.281
99. நெடுநல்வாடை பா.86
100. புறம்.பா.204.பா.10-11
101. மலைபடுகடாம்,பா.446-448
- 102.நற்றிணை.பா.40.அடி.4
103. புறம்.பா.280, பா. 2-5
104. மேலது.பா.229, பா. 11-22
- 105.நற்றிணை, முல்லைத்திணை பா.169,
106. அகம்.பா.289, 15-16
107. நற்றிணை.பா. 98 15-16
108. மேலது.பா.161
109. குறுந்தொகை.பா.210, பா. 6
110. பொருநாற்றுப்படை.பா. 181-184
- 111.குறுந்தொகை பாடல் 210 பா.2-4
112. ஐங்குறு நூறு.பா.391

இயல் நான்கு

சங்க இலக்கியத்தில் அரசியல் அறங்கள்

இயல் நான்கு

சங்க இலக்கியங்களில் அரசியல் அறங்கள்

சங்க இலக்கியங்களில் அரசியல் அறங்கள் குறித்து இவ்வியலில் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது. இவ்வியலின் முற்பகுதியில் “அறம்” என்ற சொல்லா ராய்ச்சி நிகழ்த்திப் பின் சங்க இலக்கியங்களில் காணலாகும் அரசியல் தொடர்புடைய அறங்களை எடுத்துக்கூறி அவற்றை விளக்குவதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

சங்க காலம் முடி மன்னர் மூவேந்தர்களின் ஆட்சிக் காலமாகும். இவர்கள் தங்களுக்குள் போட்டியிட்டுக் கொண்டு மக்களுக்கு அறங்களைச் செய்ததோடு இவர்கள் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்ட போது மறநெறிகளைப் பின்பற்றியதை இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. இத்தகு பதிவுகளை ‘அரசியல் அறங்கள்’ எனும் தலைப்பின் கீழ் இவ்வியலில் பகுத்துக் காண்போம்.

அறம் விளக்கம்

சங்க காலத் தமிழர்கள், மக்கள் வாழ்க்கையை அகம், புறம் எனப்பாகுபாடு செய்தனர். அதன் பல்வேறு இயல்புகளை நுட்பமாக ஆராய்ந்தனர். சங்கப் புலவர்கள், புறம் பொருளின் ஒரு பகுதியாக அறத்தின் சிறப்பினை எடுத்துதுரைத்தனர். “நீதி” என்றும் அறத்தைக் கூறலாம் என்றால் “நீதி”, நீதி நூல்கள் என்று குறிப்பிடும் வழக்கம் தேவார காலத்தில் தோன்றியதாகும்¹ என்பர் க.த.திருநாவுக்கரசு. இதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் அறம் என்ற சொல்லையே பண்டைத்

தமிழ்ச் சான்றோர்கள்“அறம்”, “அறநூல்கள் என்ற பொருளில் கையாண்டுள்ளனர். “அறம் பாடிற்றே யாயிழை கணவ”² என்று புறநானூறு, “அறம் கூறும் ஆக்கம் தரும்”³ என்று திருக்குறளும் கூறும் இடங்களில் “அறம் என்னும் ஆகுபெயராய் அறத்தை உணர்த்தும், இலக்கியங்களைக் குறிப்பிடுவ தாகக் கருதலாம்.

“அறம்” என்பதை ‘முதுரை’ என்றும், முதுரை என்பது பொதுவாக ஒரு கருத்தை அறிவிக்கும் தொடராகும். அக்கருத்து குறிப்பிட்ட ஒரு பொருளோடு நேரடியாகத் தொடர்பற்றதாய் அனைத்துலகப் பண்புடன் விளங்கும்; பெரிதும் மனித வாழ்க்கையின் செயல்களைப் பற்றியதாக இருக்கும். நம்முடைய செயல்களில் கொள்ளத்தக்கவை எவை, விடுக்கத்தக்கவை எவை என்பதை அறிவிப்பதாக அது அமையும்⁴ என்று கிரேக்க நாட்டு மெய்யுணர்வாளர் அரிஸ்டாட்டில் கூறுவார். முதுரைகளுக்கும், பழமொழிகளுக்கும், இடையே வேறுபாடு உண்டு. பொதுமக்கள் நாவிலே தவழ்ந்து விளையாடுவன பழமொழிகள். ஆனால் முதுரைகள் என்பது மக்களின் பேச்சாகாமல் அறிஞர்களுடைய கட்டுரையாகிக் கற்பவர் உள்ளங்களைத் தொடுவனவாக இயற்றப்பட்டவை. முதுரை, முதுமொழி என்பன ஒரு பொருளைக் குறிக்கும் இரு சொற்களாகும். தொல்காப்பியம் முதுமொழிக்கு வகுத்துள்ள இலக்கணம் “முதுரைகளுக்குப்” பல்லாற்றானும் பொருத்த முடையதாக இருக்கிறது என்பதை.

“நுண்மையும் சுருக்கமு மொளி யுடைமையும்
மென்மையு மென்றிவை விளங்கத் தோன்றி
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉம்
ஏது நுதலிய முதுமொழி யென்ப”⁵

என்று கூறுவதிலிருந்து அறியலாம். முதுமொழி, மூதுரை போன்ற அறங்களையுணர்த்தும் மற்றொரு வகையான செய்யுள் வகைக்கு “வாயுறை வாழ்த்து” என்னும் பெயர் வழங்கி வந்திருக்கிறது. இதனைத் தொல்காப்பியர்

“வாயுறை வாழ்த்தே, வயங்க நாடின்
வேம்பும் கடுவும் போல வெருசொல்
தூங்குத லின்றி வழிநனி பயக்குமென்(று)
ஓம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத்தற்றே”⁶

என்று தெளிவுறுத்தியுள்ளார்.

இதனால், மக்களுக்கு உறுதிப் பொருளைப் பயக்கின்ற சீரிய கருத்துக்களைக் கேட்போர் உள்ளங்கொள்ளுமாறு நயமாக எடுத்துரைப்பது “வாயுறைவாழ்த்து” என்பது புலனாகிறது. கசப்பான உண்மைகளையும், அறிவுரைகளையும் இனிய தீஞ்சுவை மிக்க சொற்களால் மறுத்தல் பாதுகாப்போடு மெய்யாக அறிவுறுத்தும் சொற்கள் “வாயுறை வாழ்த்து” எனப்படுகிறது.

அறத்தைப் பற்றிப் பேசும் தமிழ் நூல்கள் மிகப்பலவாக உள்ளன. “அறம்” என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் காண விழைந்தால் “அறு” என்னும் வினைச்சொல் அடியாகப் பிறந்ததே “அறம்” என்னும் சொல்லாகும். “அறு” என்னும் அடிசொல்லிற்கு “அறுத்துச் செல்” வழியை

உண்டாக்கு, உருவாக்கு; துண்டி; வேறுபடுத்து என்ற பலவகை பொருட்கள் வழங்கி வருகின்றன. “ஆம்” என்னும் தொழிற்பெயர் விகுதி அறுத்தலாகிய தொழிலை உணர்த்துகிறது. இத்தகைய சொல்லமைப்பால் ஆராய்ச்சியின் அடிப்படையில் அறம் என்னும் சொல்லிற்குப் பின்வரும் விளக்கம் தரப்படுகின்றது. மனிதன் தனக்கென வரையறுத்துக் கொண்ட ஒழுக்க முறைகளின் தொகுதியே முழுநிறை வடிவமே அறம் என்று கூறுவர்.

பிறவிதோறும் மனிதனைப் பற்றிக்கொண்டுவரும் தீவினையின் பயனாகிய அறியாமையை அறுத்தெறிவதே “அறம்” என்று ஆன்மிக வண்ணம்குழைத்த மற்றொரு விளக்கமும் இதற்குத் தரப்படுவதுண்டு⁷ “அறம்” என்னும் சொல்லிற்குத் தமிழில் எட்டு வகையான பொருள் வழங்கி வருகின்றன. பொதுவாக அது நற்பண்பு அல்லது ஒழுக்கம் என்னும் பொருளிலேயே பெரும்பாலும் தமிழ் இலக்கியங்களில் வழங்கப் பெற்றிருப்பதை நாம் காணுகிறோம்.

அறம் உணர்த்தும் இப்பொருள் அறிவியல் சொற்பொருள் வகையைச் சேர்ந்ததாகும். இப்பொருளில் மட்டுமல்லாமல் வழக்கம், நீதி கடமை, புண்ணியம், ஈகை, அறக்கடவுள், சமயம் என்ற பல்வேறு பொருள்களிலும் அறம் என்னும் சொல் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. நம்முடைய முன்னோர்கள் “அறம்” என்னும் சொல்லிற்குத் தந்துள்ள விளக்கதோடு, எதிக்ஸ் (Ethics) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லிற்குத் தரப்படும் பொருள் விளக்கமும் மிகவும் பொருந்துவதாக இருக்கிறது. நல்ல அல்லது தீய செயல்களின் மூலம் தானாகவே வெளிப்படும்

நடத்தையைப் பற்றிய ஆய்வியல் கலையே 'எதிக்ஸ்' ஆகும். இதைத் தமிழில் "அறவியல்" என்று கூறலாம்.

மனமாசு அற்றதே அறம்.

"அறம்" என்பது ஒழுக்கமாகும். ஒழுகலாறாகிய செயலுக்கு அடிப்படையாக இருப்பது எண்ணம். எண்ணம் தூய்மையாக இருந்தால் தான் சொல்லும் செயலும் தூய்மையாக அமைய முடியும். எண்ணம், தூய்மையாக இருக்க மனம் மாசு இல்லாததாக இருக்க வேண்டும். மனம் மாசற்றுத் தூய்மையாக இருக்கும் நிலையே அறம் எனப்படும். மனம் தூய்மையாக இருக்க மனதில் பொறாமை உணர்வு, அவா, வெகுளி ஆகிய தீய உணர்ச்சிகள் தோன்றாமலும், கடுமையான சொற்கள் தோன்றாமலும் காத்து ஒருவன் நடப்பதே அறமாகும் என்கிறார் ஐயன் திருவள்ளுவர்.

"மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்

ஆகுல நீர பிற"⁸

"அழுக்காறு அவாவெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும்

இழுக்கா இயன்றது அறம்"⁹

திருவள்ளுவர் கூற்றுப்படி பார்த்தால் அறம் என்பது எண்ணம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்த ஒன்றாகவே காட்சி தருகிறது. அறம் காட்சிப் பொருளாக வெளிப்படுவதற்குக் கருவியாக இருப்பது சொல். இச்செயலையே ஒழுக்கம் என்று உலகம் போற்றி வருகிறது. அவ்வொழுக்கம் மக்கள் உயிருக்கு உறுதியாக்கும் சிறப்புடையது அத்தகைய சிறப்புடைய ஒழுக்கமே அறம் எனப்போற்றப்படுகிறது,

சங்க இலக்கியங்களில் “அறம்” என்னும் சொல்லை “ஒழுக்கம்” என்ற பொருளில் பல இடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன அவை வருமாறு

“அறஞ்சாரான் மூப்பே போல்”¹⁰

என்ற கலித்தொகையும், “அறனிலாளன்”¹¹ என்று அகநானூறும், “அஞ்சுவது அஞ்சான் அறனிலி”¹² அறனும் அதுகண்டற்றாயின்”¹³ என்று கலித் தொகைப் பாடலும், “அறனுமார் அதுவே”¹⁴ என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலும் “உன்றனுக்கு ஒல்லும் நெறி அறம்”¹⁵ என்று மணிமேகலையும் புலப்படுத்தும்.

அறமே கடவுள்

அறத்தினைத் தெய்வமாக உருவகப்படுத்திக் கூறுவது உலகின் பல்வேறு நாடுகளிடம் இருந்து வரும் வழக்கமாகும். சங்ககாலத்திற்கு முன்னிருந்தே இம்மரபு போற்றப்பெற்றுள்ளது. தொல்காப்பியர் “அறம்” என்ற சொல்லினாலேயே கடவுளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை,

“அறன் அழித்துரைத்தல் ஆங்குநெஞ் சழிதல்”¹⁶

என்பதனால் அறியலாம். இதனால் பண்டைத்தமிழரின் அறக்கடவுள் பற்றி நம்பிக்கை தெரியலாகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் அறம் கடவுளாகக் குறிக்கப்படுவதைப் பின்வரும் அடிகள் உணர்த்தும்

“அறம் புலந்து பழிக்கும்”¹⁷

என்று ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் அடியும்

“அறன் ஓடி விளங்கின்று. அவர் ஆள்வினைத் திறத்தே”¹⁸

அறம் புணை யாகவும் உண்டு¹⁹

என்ற கலித்தொகைப் பாடல் அடிகளும், அறம் என்பது நடுவுநிலமை பிறழாத சிறந்ததொரு தெய்வமாகப் பண்டைத் தமிழர்போற்றினர் என்பது தெரிகிறது.

நல்லாட்சியே அறம்/ அரசியலின் அடிப்படை அறமே

சங்க காலத்தில் முடியாட்சியே, வழக்கத்தில் இருந்தது. பண்டைக் காலத்தில் மன்னர்கள் அறநெறிபிறழா நல்லாட்சி நடத்தி வந்தனர். பண்டைக்காலத்தில் மன்னர்கள்

நீதி முறையும் அறமும் வழுவா ஆட்சி நடத்திய சிறப்பினை

“அறந்துஞ்சு செங்கோலையே”²⁰

என்று புறநானூற்றுப் பாடலும்,

“அறம்புரி செங்கோல் மன்னனின்”²¹

என்று அகநானூற்றுத் தொடரும்,

“அறனொடு புணர்ந்த திறனறி செங்கோல்”²³

என்ற பொருநராற்றுப்படை அடியும்,

“அரசியல் பிழையாது அறநெறி காட்டி”²⁴

என்ற மதுரைக் காஞ்சியும்,

“அறநெறி செங்கோல்”²⁵

என்ற சிலப்பதிகாரத் தொடரும்,

அறங்கோல் வேந்தன்”²⁶

என்று மணிமேகலையும் புலப்படுத்துகின்றன. அரசனுடைய செங்கோலைக் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது “நீதி முறை பிறழாத

செங்கோல் என்று பாராட்டுவதில் பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர்” என்பது இவற்றால் விளங்கும்,

குடிபேணல்

சங்க இலக்கியங்கள் அக்கால மன்னர்களின் பண்புகளைச் சிறப்பாக எடுத்து விளக்குகின்றன. சங்ககால அரசர்கள் வேற்று மன்னரோடு பகை மூண்ட காலங்களில் படையின் முன்னணியில் நின்று போரை நடத்தியும், மற்றைய காலங்களில் நாட்டை ஆண்டும் வந்தனர்.

சங்ககால அரசர்கள் தங்கள் மன அமைதிக்கு ஏற்றவாறு ஆட்சியை நடத்தினார்கள். இருப்பினும் சங்ககால அரசர்கள் அறிவிலும், கல்வியிலும் சிறந்த அறிஞர்களின் அறிவுரைகளையும் புலவர்களின் பொன்னுரைகளையும் போற்றி நின்றே ஆட்சி செலுத்தினர். சங்க இலக்கியங்களில் அரசன் விருப்பத்திற்கு மாறாக மக்கள் கிளர்ந்து எழுந்ததற்கான குறிப்புகள் எதுவும் இடம்பெறவில்லை. மன்னர் யாவரும் மக்கள் வாழ்க்கையில் அமைதி நிலவ வேண்டும் என்பதை உணர்ந்து அதைப் போற்றிப் பாதுகாத்தனர். புலி தன் குருளைகளைப் பேணுவது போல் அரசன் மக்களைப் பேணி ஆட்சி நடத்தினான் இதனை,

“புலிபுறங் காக்குங் குருளை போல

மெலிவு இல்செங் கோல்நீ புறங்காப்ப”²⁷

என்று புறநானூற்றுப்பாடல் விளக்கும். தாய்ப் புலி, தான் உயிரோடு வாழும் வரை தன்னுடைய குட்டியைப் பிறர் கொண்டுபோக விடாது. அதன் உயிர் போன பிறகே குட்டி பிறர் கைபுகும். அவ்வாறே அரசரும்

தாம் உயிருடன் வாழும்வரை குடிமக்களைப் பிறருக்கு அடிமையாகப் போக விடார். இத்தகைய பண்புகள் படைத்தவனாய் அரசன் விளங்கியமையால் மக்கள் அரசரின் இன்றியமையாமையை நன்கு உணர்ந்தனர். எனவேதான் சங்ககாலத்தில் அரசர்கள் மக்களின் தந்தையாகவும், மன்னனே மலர்தலை உலகத்து உயிராகவும் இருந்தான். இதனைப் புறநானூற்றுப் பாடல் நன்கு விளக்கும்.

“..... காவல்,

குழவி கொள்பவரி னோம்பு மதி”²⁸

என்றும்,

நெல்லு முயிரன்றே; நீரு முயிரன்றே;

மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்;

அதனால் யானுயி ரென்ப தறிகை

வேல்மிகு தானை வேந்தர்க்குத் கடனே”²⁹

என்னும் இப்பாடல்கள் சங்க காலத்தில் குடிகளாகிய மக்களைப் பேனும் உயரிய அரசியல் அறமாக விளங்கக் கணலாம்.

குடிமக்களைப் பாதுகாத்தல் மன்னர்க்குரிய கடமையாகும். உணவுப்பொருளை விளைவித்துக் கொடுத்துக் குடிகளைக் காத்தலைத் தன் அறச் செயல்களில் ஒன்றாகக் கொண்டிருந்தான் மன்னன். பகைவரின் ஆற்றலை யொழிப்பதற்கும், தம்முடைய மக்களை ஒம்புவதற்கும் உணவுப் பொருள் தேவை, அவ்வுணவுப் பொருளினை விளைவித்துக் கொடுப்போர் உழவர். எனவே, வருபடைத் தாங்கி பகைவரைப் புறங்கொடுத்து ஓடச் செய்து. போர்க்களத்தில் மன்னர் பொருது பெறும் வெற்றியும் உழவரின் உழுபடையால் விளைவதே. ஆதலால், ஏரைக்

காப்பாருடைய குடியைப் பாதுகாத்தல் மன்னருக்குரிய அறச்செயலாகும் என்று சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளி வளவனுக்கு வெள்ளைக்குடி நாகனார் அறிவுறுத்துகின்ற செய்தியினை.

“பகடு புறந் தருநர் பாரம் ஓம்பிக்

குடிபுறம் தருகுவை யாயின்”

என்ற பாடல் வரிகளால் அறிய முடிகிறது.

நாட்டின் முதன்மைத் தொழில்களாக உழவும் வாணிகமும் சிறந்து விளங்கின. அத்தொழில்களில் ஈடுபட்டோர் நாட்டு நலனுக்குக் காரணமாயினர். எனவே, அவ்வுழவர் குடிகளையும், வணிகர் குடிகளையும் காக்க வேண்டியது மன்னர் கடமையாகும்.

நீதி

அரசு நீதி-பொது நிலையில் அறநெறி மனிதன் மனிதனாக வாழ்வதற்கு வழி காட்டுகிறது. மனிதன் நன்னெறியிலிருந்து இடறி விழுகின்றபொழுது, அவனை நல்வழியில் நெறிப்படுத்துவதுதான் முறையாகும். சங்ககால அரசியல் அறம் உயர்ந்தது. மக்கள் நலனையே அடிப்படையாகக் கொண்டு செயல்படுவதை அக்காலத்தில் அரசர்கள் கொண்டிருந்த உயரிய கோட்பாடு ஆகும், ஒரு நாட்டின் அரசு செயல்படுத்தும் கொள்கைகளையும் நெறிமுறைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்குவதுதான் நீதி ஆகும். இதனை “முறை” என்ற சொல்லால் வள்ளுவர் குறிப்பிடுவர்.

அரசன் நால்வகைப் படையுடன் வீறு கொண்டிருப்பினும் அவன் கொற்றமெல்லாம் அறத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டது என்ற

உண்மை அக்காலத்தில் நிலை நாட்டப்பட்டது. எனவேதான் புறநானூறு, “அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்”³⁰ என்று கூறுகிறது. நீதிமுறை செய்து மக்களைக் காப்பாற்றுதலால் மன்னவன் மக்களால் இறைவன் என்று போற்றப்பட்டான். எனவே தான் வள்ளுவர்

“முறை செய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு
இறையென்று வைக்கப்படும்”³¹

என்று கூறுகிறார். நானில மக்கள் நலன்பல செய்து மக்களைக் காப்பாற்றும் மன்னவனைத் தெய்வமாகவே போற்றினர்.

கண்ணோட்டம்

சங்க காலத்தில் அரசரிமை மூத்தோர் காலன் வயப்பட, அரிசுரிமையை ஏற்றுக் கொள்ளும் தன்மையும் குடிகளைக் காப்பதும் மன இயல்பைப் பொருத்தது³² என்று எடுத்து விளக்குகிறது

சங்க காலத்தில் சேர பாண்டிய அரசுப் பரம்பரையில் அரசரிமையைப் பற்றிய போர் ஏதும் நிகழ்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் சோழ நாட்டில் பல உள்நாட்டுக் கலகங்களும், பட்டத்துரிமை பற்றிய பூசல்களும் நடந்திருந்தன. கரிகாலன் பட்டமேற்றல் அமைதியான சூழ்நிலையில் நடைபெற்றவில்லை. அவன் சிறையிலிருந்து தப்பி ஓடித் தன் உரிமையைப் பெற வேண்டியிருந்தது. கரிகாலன் வீரத்துடன் தன் அரசரிமையைப் பெற்ற வரலாற்றைப் பட்டினப்பாலை விரிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றது. இதனை,

“பிறர் பிணியகக் குருத்து, பீடுகாழ் முற்றி;
 அருங்கரை கவியக் குத்தி, குழிகொன்று
 பெருங்கை யானை பிடிபுக்காங்கு
 நுண்ணிகுன் உணர நாடி நண்ணார்
 செறிவுடைத் தின் காப்பேறி, வாள் கழித்து
 உருகெழு தாயம் ஊழின் எய்தி”³³

என்ற அடிகளால் அறியலாம். மேலும் நலங்கிள்ளியும் நெடுங்
 கிள்ளியும் பகைமை கொண்டு பல நாட்கள் போர் புரிந்திருக்கின்றனர்.
 அவர்கள் பகைமையைத் தீர்ப்பதற்குப் புலவர்கள் செய்த முயற்சிகள்
 யாவும் வீணாகவே ஒழிந்தன, நெடுங்கிள்ளியை முற்றுகையிட்ட நலங்
 கிள்ளிக்குச் சமாதானத்தின் சிறப்பினைப் புறநானூற்றுப் பாடல்
 அறிவுறுத்துகிறது. அப்பாடலில் கோவூர்கிழார். உன்னுடைய பகைவன்
 பனைமாலை சூடிய சேரனுமல்லன்; வேம்பினது தாரினையுடைய
 பாண்டியனுமல்லன்; உன்னைப்போல் ஆத்தியாற் கட்டப்பட்ட
 மாலையையுடைய சோழனே. எனவே இவ்வுள்நாட்டுக் கலகம் சோழ
 மரபுக்கே தீமை விளைவிக்க வல்லது என்று பாடுகின்றார். இதனை,

“இரும்பனை வேண்டோடு மலைந்தோ னல்லன்;
 கருஞ்சினை வேம்பின் தெரிய லோன் அல்லன்;
 நின்ன கண்ணியும் ஆர்மிடைந் தன்றே; நின்னொடு
 பொருவோன். கண்ணியும் ஆர்மிடைந் தன்றே;
 ஒருவீர் தோற்பினும், தோற்ப நும்குடியே
 குடிப்பிருள் அன்று, நும் செய்தி”³⁴

என்று புறநானூற்றுப் பாடல் விளக்குகிறது.

தண்டனை

வீரயுகத்திலே புலவர்கள், மன்னர் முதலியோரது செயல்களை எடை போடும் பொழுது, நாண், பழி, புகழ் முதலிய கோட்பாடுகளில் அடிப்படையிலேயே தமது கருத்துக்களைக் கூறினர். இப்பண்புகள் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் “குடிபழிதூற்றுங் கொடுங்கோன்மையும், புலவர் பாடும் புகழ் பெறாமையும் இரவலர்க்கீயாமையும் ஒரு வேந்தனைக் கீழ்மைப் படுத்துவன” என்னும் உணர்வினை

“நகுதக்கனரே நாடுமீக் கூறுநர்

இளைய னிவனென வுளையக் கூறி

படுமணி இரட்டும் பாவடிப் பணைத்தாள்

நெடுநல் யானையும் தேரும் மாவும்

படையமை மறவரும் உடையம் யாமென்

றுறுதுப் பஞ்சா துடல்சினஞ் செருக்கிச்

சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை

‘அருஞ்சமஞ் சிதையத் தாக்கி முரண்மா

பொருங்கைப் படேனையிற் பொருந்திய

என்னிழல் வாழ்நர் சென்னிழற் காணாது

கொடிய னெம்மிறை யெனக்கண் ணீர் பரப்பிக்

குடிபழி தூற்றும் கோலே னாகுக.

ஓங்கிய சிறப்பி னுயர்ந்த கேள்வி

மாங்குடி மருதன் றலைவனாக

உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிற்

புலவர் பாடாது வரைகவென் னிலவரை

புரப்போர் புன்கண் கூர

இரப்போர்க் கீயா வின்மை யானுறவே”³⁵

நாண் இல்லாதவனுக்கும், பழியஞ்சாதவனுக்கும் புகழ் சேராது என்பது அக்கால நம்பிக்கை. அக்கால மக்களைப் பொறுத்தவரையில் புகழையே உயிரினும் மேலாக மதித்தனர். எனவே புகழுக்குத் தடையாக இருக்கும் செயல்களை இயல்பாகவே விடுத்தனர். நடை முறையில் வீரர் யாவரும் இவ்வுயரிய இலட்சியங்களைக் கடைப்பிடித் திருந்தனரென்று நாம் துணிந்து கூறுவதற்கு இடமில்லை. ஏனெனில் இத்துணை நெடுங்காலத்திற்குப் பின் உண்மையறிவது இலகுவன்று. ஆயினும் சான்றோர் செய்யுட்களில் இந்தக் குறிக்கோள்களே பெரிதும் போற்றப்படுகின்றன. எந்த ஒரு சமூகமும் சட்டதிட்டங்களும் நடை முறை ஒழுங்குகளுமின்றி நிலைத்து வாழ முடியாதாகலின், வீரயுகத்திலே மேற்கூறிய நம்பிக்கைகள் பெரும்பாலும் நிலவின எனக் கருதலாம். அதே சமயத்தில் புலவர்களும் இந்த குறிக்கோள்களைப் புலப்படுத்தினர் என்பதை நினைவுக்கூர்தல் ஆகும்.

புகழ், பழி முதலியவற்றுக்குள்ள பிணைப்பைப் புறநானூற்றுப் பாடலொன்று தெளிவாகக் காட்டுகிறது. இளம்பெரும்வழுதி என்பான் பாடிய அப்பாடல் “உண்டா லம்ம..... எனத் தொடங்குவது

“புகழெனின் உயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்

உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்”³⁶

பழியச்சத்திற்கு ஓர் உதாரணமாக நெடுஞ்செழியன் என்னும் பாண்டிய மன்னன் சபதம் செய்கிறான். அது ‘வஞ்சினம்’ என்று கூறப்படும்.

தன்னை இகழ்ந்துரைத்த மன்னரைப் போரில் வென்று அவர்தம் முரசினையும், கொடி, குடை, முதலியவற்றையும் கைப்பற்றாவிடின் தான் குடிகள் பழிதூற்றும் கொடுங்கோலனாக மதிக்கப்படக்கடவது என்கின்றான். பழிக்கு அஞ்சும் பான்மை வஞ்சினம் வாயிலாகத் துலக்கமாகின்றது.

அக ஒழுக்கத்தில் தண்டனை

போர்க்களத்தில் மட்டுமன்றி, அக ஒழுக்கத்திலும் தலை மக்களுக்கு நாண் வற்புறுத்தப்படுகின்றது. களவொழுக்கத்தை நீட்டித்துத் திருமணத்திலே சிரத்தைக் காட்டாத ஆண்மகனுக்கு நாண் என்ற உணர்ச்சியின் பேரில் புத்தி புகட்ட முற்படுகின்றாள் தோழி. சிறைப் புறத்தேயுள்ள தலைவன் கேட்டு வரையும் பொருட்டுத் தோழியொருத்தி தலைவியை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறத் தொடங்குகிறாள்.

“பேணுப பேணார் பெரியோ ரென்பது

நாணுத் தக்கன்றது காணுங் காலை”³⁷

அதைப் போலவே. களவொழுக்கத்தின் கண்ணே தலைவியின் நிலைமை இன்னல் நிறைந்ததாய் உள்ளதென்று தோழி கூறக்கேட்ட தலைவன் அந்நிலையிலே தலைவியை வைத்தற்கு நாணினை என்பதை

“நன்னர் நெஞ்சத்தன் தோழி

நின்னிலை யான்றனக் குறைத்தனெ னாகத்

தானா ணினணிஃ தாகாவாறே”³⁸

நல்ல நெஞ்சத்தை யுடையனான தலைவன். இவ்வொழுக்கம் நன்றாகமையை நினைந்து பெரிதும் நாணமுற்றான்.” என்பது தோழியின் கூற்று. கருவூர்க் கதப்பிள்ளை என்னும் சான்றோர் பாடிய இப்பாட்டின் முற்பகுதியிலே இவ்வாறு நன்னெஞ்சத்தோடு நாணிய தலைமகனுக்கு உவமை கூறப்படுவதை

“யாண்டும்

தாமறி செம்மைச் சான்றோர்க் கண்ட

கடனறி மாக்கள் போல.....

முன்னரும் தாமறிந்துள்ள நடுவுநிலைமையுடைய பெரியோரைக் கண்டவிடத்துத், தமது கடமைகளை அறிந்த நன்மக்களைப் போன்றவர்கள் என்பதை அறியலாம். இதன் மூலம் ‘தலைவன் களவொழுக்கத்திலிருப்பானும் தோழி வரைவு கடாதலைக் குறிப்பாகச் சொன்ன அளவிலே, தனது கடமையை உணர்ந்து கொண்டான் என்பதற்கு விளக்கமாகக் ‘கடனறிமக்கள்’ போல என்றார் புலவர். புலவர் கூறும் ‘கடனறிதல்’ என்பதற்கும், இளம்பூரணர் கூறும் விளக்கத்திற்கும் பெரிதும் ஒப்புமை இருப்பதைக் கவனிக்கலாம்.³⁹

நாண் என்பது அகத்தினும் புறத்தினும் வருவதாயினும் புறத்திலேயே வீரயுகப் பண்பிற்கு இயல்புடையதாய் அமைந்துள்ளது கவனத்திற் கொள்ள வேண்டியது. அகத்துறையில் பிறர் புகழ்ச்சிக்கு நாணுவது போலவே, புறப்பாடல்களில் தலைமக்கள் தம்மைப் பிறர் பாராட்டுங்கால் நாணுவர் என்பதை,

முவேழ் துறையு முறையுளிக் கழிப்பிக்

கோவெனப் பெயரிய காலை யாங்கது

தன்பெய ராகலி னாணி.....⁴⁰

என்னும் அடிகளிலே பாணர் கூட்டம் தன் பெயரைச் சொல்லி
புகழ்ந்தபோது நாணிய வல்வில் ஓரியைப் பற்றித் குறிப்பிடப்படுகிறது.
நல்லோர் தங்கள் முன்னர் பிறர் தம்மைப் புகழ்வதை நாணுவர் என்னுங்
கருத்தைச் சூத்திரம் போலக் கூறுவதை,

“.....சான்றோர்

புகழு முன்னர் நாணுப;

பழியாங்கு ஒல்பவோ காணுங்காலே”⁴¹

நெய்தற்கலியிலே மரங்கள் துயிலும் காட்சிக்கு உவமையாக,

“தம்புகழ் கேட்டார்போல் தலை சாய்த்து”⁴²

என்று வருகிறது. பிறபாடல்களிலும் (புறம் 258) இத்தகைய
கருத்துகளைக் காணலாம்.

இயற்பண்புடன் விளங்கும் இத்தகைய வருணனைகள் பிற்காலத்தில்
கேவலம் வெறும் வருணனை மரபாகியதால் பொருட் சிறப்பிழந்து
சொற்சிலம்பங்களாயின. மேலும், இதுகாறும் கூறியவற்றால் ‘நாண்’
என்பது பண்டைத் தமிழகத்திலே ஆண்மைக்குரிய
பண்புகளிலொன்றாகக் கொள்ளப்பட்டதென்றும், பழியஞ்சுதல் என்னும்
கோட்பாட்டிற்கும் அதற்கு நெருங்கிய தொடர்புண்டென்றும்,
அவ்விரண்டும் அக்கால மக்களின் வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தின
என்பதையும் அறியலாம்.

நாண் கடைப்பிடிக்கப்படாவிட்டால் அது பற்றித் தண்டனை
இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இருப்பினும் அது உணர்வானைப்
பொறுத்ததாகக் கொள்ளப்படுகிறது. என்பதை

“அடுரை யாயினும் விடுரை யாயினும்
நீயளந் தறிதிநின் புரைமை, வார்கோல்
செறியரிச் சிலம்பிற் குறுந்தொடி மகளிர்
பொலஞ்செய் கழங்கிற் தெற்றி யாடும்
தண்ணான் பொருரை வெண்மணல் சிதையக்
கருங்கைக் கொல்ல னரஞ்செய்வவாய்
நெசங்கை நவியம் பாய்தலி னிலையழிந்து
வீகமழ் நெடுஞ்சினை புலம்பக் காவுதொறும்
கடிமரந் தடியு மோசை தன்னூர்
ஆங்கினி திருந்த வேந்தனோ டங்குரின்
சிலைத்தார் முரசங் கறங்க
மலைத்தனை யென்பது நானுத்த கடைத்தே”⁴³

சோழன் கிள்ளிவளவன் கருவூரை முற்றுகை யிட்டுருந்தான்.
கருவூர் மன்னன் போரிட விரும்பாது கோட்டைக் குள்ளேயே
அடைப்பட்டிருந்தான் சோழனுடைய வீரர் நெடிய கையையுடைய கூரிய
வாயுடைய கோடாரிகளால் தனது காவலிலுள்ள கடிமரங்களை வெட்டி
வீழ்த்தும் ஓசை தான் இனிதாக இருந்த அரண்மனைக்கண் ஒலிக்கக்
கேட்டும், வாளாவிருந்த வேந்தனுடன் போர் புரிவது தூய வீரர்க்கு
நாணந் தருவதாகும். இனி கொல்வாயாயினும், கொல்லாமல்
விடுவாயாயினும் அவற்றால் உனக்கு வரும் பேறுகள் யாம் சொல்ல

வேண்டா. நீயே எண்ணி அறிவை இது ஆலத்தூர் கிழார் கூற்றாக அமைந்துள்ளது. “மானமற்று (வாழ்வே பெரிதென்று) மறைந்திருந்த மன்னனுடன் பொருதாயென்பது நானும் தகுதியையுடைத்து” என்று புலவர் எடுத்துரைப்பது நாண் பற்றிய நல்விளக்கமாக அமைந்திருக்கிறது. இதனாலேயே “புலவர் புகழ்ந்த நாண்” எனப்பட்டது. இப்போரைக் கிள்ளிவளவன் தொடர்ந்து நடத்தினானா அல்லது கைவிட்டானா என்பது தெரியாது. ஆனால் போரிலே நாண் எத்தகைய இடத்தை வகிக்கிறது என்பதை அறியலாம், இவைத்தவிர மனிதனாக இம்மண்ணில் பிறப்பெடுத்து விட்டால், அடுத்தவரைக் குற்றம், குறை ஏதும் சொல்லாமல் வாழக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அதுமட்டுமன்றிப் பழி பாவங்களுக்கு அஞ்சி நடக்க வேண்டும். அவ்வாறு நடக்கத் தவறினால் அவன் மனமே அவனுக்குத் தண்டனை கொடுக்கும் ஆயுதமாக மாறும் தன்மை வாய்ந்ததாகக் காணப்படும்.

தருமம்

சேர, சோழ, பாண்டியர் என்ற மூவேந்தரைக் குறிப்பிடுகையில் தொல்காப்பியர், “வண்புகழ் மூவர்” என்று அடைகொடுத்துச் சிறப்பிக்கிறார். மன்னர்கள் ஆட்சிவன்மையும், படைவன்மையும் உடையவர் களாக இருக்க வேண்டும் என்பது சங்க கால அரசியல் சிந்தனை யாகும். இவை பொதுவாக மக்கள் எதிர்பார்க்கும் தன்மை, பொதுமக்கள் அரசர்களிடம் சிறப்பாக எதிர்பார்ப்பது கொடைத் தன்மையாக இருந்தது. பண்டைத் தமிழக வேந்தர்கள் பொதுவான வீரப்புகழோடு சிறப்பான கொடைப்புகழும் வாய்ந்தவர்கள் என்பதை

விளக்கவே “வண்புகழ் மூவர்” என்று தொல்காப்பியர் திறத்திற்குச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்றாக விளங்குகின்றன.

பண்டைக் காலத்தில் தமிழர்கள் வேளாண் வளம் பெருக்கியதன் காரணமே விருந்தினருக்கு வேண்டும் உணவைக்கொடுத்து அவர்கள் உண்டுமகிழ் மக்கள் கண்டு மகிழ்ந்தனர். எனவேதான் புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று

“உண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத் தோரே”⁴⁴

என்று பண்டைத் தமிழரின் தலையாய பண்பாட்டினைப் புலப்படுத்துகிறது. தமிழர்களின் இத்தகு உயரிய சிந்தனை பண்டைத் தமிழக அரசியலில் உயிர்நாடியாக இருந்தமையைக் காணலாம். தமிழரின் விருந்தோம்பும் இப்பண்பினை

“வன்புலக் கேளிர்க்கு வருவிருந் தயரும்

மென்புல் வைப்பி னன்னாட்டுப் பொருந்”⁴⁵

என்று புறநானூற்றுப்பாடல் விளக்குகின்றது. இப்பாடலில் சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளி வளவனை “வன்புலத்தினும் வந்த சுற்றத்தார்க்கு விருந்தாக விரும்பிக் கொடுக்கும் மென்புலத்தார் களையுடைய நல்ல நாட்டுக்கு “வேந்தே என்று கோவூர்க்கிழார் பாடியிருப்பதிலிருந்து அறிய வருகிறது. இவ்வாறு நாட்டில் வளம் பெருக்க விருந்தருத்தி, மக்கள் துன்பம் அகற்றி மன்னர் பிறர் வாழ வாழ்ந்தனர் என்பதே சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் உயரிய அரசியல் சிந்தனையாகும் என்பது வெளிப்படும்.

கொடை

அரசன் தன் ஆதரவு தேடிவந்த புலவரைத் தன் அவைக் களத்துக்கு வரவேற்று வேண்டிய சிறப்புகளை எல்லாம் செய்தான். புலவர் தன்னுடன் இருக்கும் பொழுது அவர்களுக்கு எல்லா வசதிகளையும் அளித்தான். பிரியும்பொழுது அவர்களுக்குப் பல பரிசில் களை வழங்கினான். அரசனின் அவைக்களத்தில் எக்காலத்திலும் புகழ் உரிமை பெற்றிருந்தனர் புலவர்கள் என்பதை,

“உடையோர் போல இடையின்று குறுகிச்

செம்ம னாளவை யண்ணாந்து புகுதல்

எம்அன வாழ்க்கை இரவலர்க் கெளிதே”⁴⁶

என்று புறப்படலொன்று கூறுகிறது. மேலும் சங்ககாலத்தில் புலவர்கள் தன்னைப் பாடாது விடுதல் பெரும் இகழ்ச்சியெனக் கருதினான் மன்னன் என்பதை,

ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி

மாங்குடி மருதன் தலைவன் ஆக,

உலகமொடு நிலையி பலர்புகழ் சிறப்பின்

புலவர் பாடாது வரைக, என்நில வரை⁴⁷

என்றும் புறப்பாடல் கூறத் தவறவில்லை என்பது சிந்தனைக்குரியது. இத்தகு சிறப்புவாய்ந்த “ஈகை அறச்செயல்கள் முதன்மையானதாகச் சான்றோர்களால் போற்றப்பட்டது” ஈகையாம் கொடையை விளக்கும் போது ஒரு பொருளும் இல்லாத வறியவர்க்கு ஒரு பொருளைக் கொடுத்து உதவுவதே ஈகை எனப்பட்டது. “இல்லை” என்று வருபவர்க்கு “இல்லை” என்று கூறாது, அவருக்கு வேண்டிய பொருள்களைக்

கொடுத்துதவும் அறச்செயலே ஈகையாகும். மற்றவருக்குக் கொடுப்பதெல்லாம் பயனை எதிர்த்துபார்த்துக் கொடுக்கும் தன்மையுடையது இதனை நாம்

“ஆற்றுதல்” என்பது ஒன்று அலர்ந்தவர்க் குதவுதல்”⁴⁸

“வறியார்க்கொன் றீவதே ஈகைமற் றெல்லாம்

குறியெதிர்ப்பை நீரதுடைத்து”⁴⁹

என்றும் சான்றோரின் வாக்கால் அறியலாம். மணிமேகலையின் ஆசிரியர் சீத்தலைச்சாத்தனார், செல்வம் உடையவர்க்கு ஒரு பொருளைக் கொடுத்துதவுதல் என்பது அறத்தை வாணிக நோக்குடன் விற்பதாகு மேயன்றி, அது உண்மையான ஈகையாகாது. குருடர், முடவர் செவிடர் ஆதரவற்றோர் நோயாளிகள் போன்ற எளிய மக்களுக்குச் செய்யப்படுகிற உதவியே உண்மையான அறமாகும்” என்பதை

“ஆற்றுநர்க்கு அளிப்போர் அறவிலைபகர் வோர்

ஆற்றா மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்

மேற்றே யுலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை”⁵⁰

என்றும்,

“காணார் கேளார் கால் முடப்பட்டோர்

பேணுநர் இல்லோர் பிணி நடுக்குற்றோர்

யாவரும் வருக”⁵¹

என்றும் எடுத்துரைத்துள்ளார். மேலும், அது பிறர்க்குச் செய்யும் உதவியாகிய ஈகையே என்ற கருத்துக்கு மிகத்திட்டமாக அவர்,

“அற மெனப்படுவது யாதெனக் கேட்பின்

மறவாது இதுகேள்; மன்னுயிர்க் கெல்லாம்

உண்டியும் உடையும் உறையுளும் அல்லது கண்டதில்”⁵²

என்று கூறியுள்ளார்,

சங்க இலக்கியங்களில் இந்த “ஈகை - கொடை, ஈதல்” என்பன பரந்த பொருளில் அறம் என்னும் சொல் வழங்கி வந்திருக்கின்றது. இதனை,

“அறம் தலைப்பிரியா தொழுகலும்”⁵³

“அறம் செய்தீமோ அருள்வெய்யோய்”⁵⁴

“அறம் நிலையிய அகன் அட்டில்”⁵⁵

என்னும் சங்க இலக்கிய வரிகளின் மூலம் அறியலாம். எனவேதான் இத்தகு உயரிய அறமாகிய கொடையைச் சங்ககால அரசியலில் பெரிதும் விரும்பிப் போற்றப்பெற்றது.

எனவேதான் சோழன் கரிகாலன் தன்னை நாடிவந்த இரவலனைக் கன்றைப் பார்த்து இரங்கும் பசுபோல் பார்த்து இரங்கினான். அவன் கண்களில் அவர் துன்பங்களைப் போக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வம் எழுந்தது. இதனை,

“..... பழுதின்று

ஈற்றா விருப்பின், போற்றுபு நோக்கி”⁵⁶

என்று பொருநராற்றுப்படை அடிகள் விளக்குகின்றன. இதிலிருந்து சங்க காலத்தில் அரசர்கள் இரவலரைப் பேணிய முறையை நன்கு அறியலாம். மேலும் வேர்வையினால், நனைந்த ஈரும் பேனும் உலவும், கந்தையை நீக்கி, நுண்ணிதான துணியை உடுக்க நல்கினான். தேறலை மழையென வார்த்தனர் அரிவையர். இரவலன் களைப்பு மாறத் தேறலை நன்கு மாந்தி மாளிகையில் துயின்றான். துயில்

நீங்கிய பின்னர் அளவுக்கு அதிகமான தேறல் அருந்தியதை நினைத்து வியப்புற்றான். இதனை,

“ஈரும் பேனும் இருந்து இறை கூடி,
வேரொடு நனைந்து, வேற்றிழை நுழைந்த
துன்னற் சிதாஅர் துவர நீக்கி
நோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய பூக்கனிந்து
அரவுவரி அன்ன, அறுவை நல்கி,
மழையென மருளும் மகிழ்செய் மாடத்து.
இழையணி வனப்பின் இன்நகை மகளிர்
போக்கு இல் பொலங் கலம் நிறைய பல்கால்,
வாக்குபு தரத்தர, வருத்தம் வீட,
ஆர உண்டு, பேர் அரூர் போக்கி
செருக்கொடு நின்ற காலை”⁵⁷

என்ற பொருநராற்றுப்படை அடிகள் இனிது விளக்குகின்றன. மேலும், இந்நூலில் “சோழ மன்னன் கரிகால் வளவனிடம் செல்லின் உணவு, உடை, அணி தந்து ஏழடி வந்து வழியனுப்புவான்”⁵⁸ எனக் கூறப்படுகிறது.

சிறுபாணாற்றுப்படையில் “சீறியாழ்” கொண்டு இசைத்து அரசன் நல்லியக் கோடன் சிறப்பினைப் பாட, அவன் அச்சிறு பாணனை உபசரித்துக் கொடை வழங்கினான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.⁵⁹

அளவிறந்த பரிசில்கள்

சங்ககால அரசர்களும் குறுநில மன்னர்களும் கடையேழு வள்ளல்களும் இலக்கியங்களையும் நுண்கலைகளையும் ஆய்ந்து அனுபவித்தமையால் அவர்கள் கலைஞர்களுக்கு ஏராளமான பரிசில் களைப் பொழிந்தனர். புலவர்கள், பாணர் பொருநர் என்போரை வரவேற்று உபசரித்தல் அவர்கள் நாள்தோறும் மேற்கொண்ட தொழில். கலையின் தகுதியைவிடப் பரிசிலின் அளவு மிகுந்திருந்ததும் உண்டு. சோழப் பேரரசன் கரிகாலன் முன்னுற்றோர் அடிகளையுடைய பட்டினப் பாலையில் தன்னைப் புகழ்ந்து பாடிய உருத்திங் கண்ணனார்க்குப் பதினாறு கோடிப் பொற்காசு பரிசாக அளித்தான் என்ற செய்தியைத் தமிழ்விடு தூது விளக்குகிறது.⁶⁰ களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலிடமிருந்து காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் நாற்பது நூறாயிரம் பொன்னும், அரசனது வரிப்பொருளில் ஒரு பகுதியும் பரிசிலாகப் பெற்றான் என்று பதிற்றுப்பத்து விளக்குகிறது.⁶¹ மேலும் ஆறாம் பத்தில் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனிடமிருந்து காக்கைப் பாடினியார், அணிகலனுக்காக ஒன்பது காப்பொன்னும், ஒரு இலட்சம் காணம் பொன்னும், அரசன் அருகில் வீற்றிருக்கும் உரிமையும் பெற்றார் என்று கூறப்பட்டுள்ளது⁶² மேலும் ஏழாம்பத்தில் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் என்ற சேர மன்னனிடம் கபிலர் ஒரு இலட்சம் காணம் பொன்னும் “நன்றா” என்னும் குன்றின் மீது அரசனும் புலவரும் ஏறி நின்று சுற்றிலும் கண்ணிறா கண்ட நடு முழுவதும் பரிசிலாகப் பெற்றான் என்ற செய்தியைக் கூறுகின்றது.⁶³

சங்ககாலப் புரவலர்களில் வள்ளன்மை மிக்கோர் பலரிருந்த ராயினும் அவர்களில் கடையேழு பெருவள்ளல்கள் கொடைத்திறத்தில் சிறந்து விளங்கினர்.

முல்லைக் கொடிக்குத் தேர்

பெரு வள்ளல்கள் எழுவரில் ஒருவன் பாரி என்பவனாவான். இவன் முந்நாறு ஊரும் குன்றும் கொண்ட பறம்பு நாட்டுக்குத் தலைவன். பாரி தனது அவைப்புலவர், நண்பர், தத்துவர், வாழ்க்கை வழிகாட்டியாகிய கபிலரால் பெரிதும் புகழப் பெற்றவன். இவன் ஒருமுறை, ஏறிப்படர்தற்கு வகையின்றி வருந்திய ஒரு முல்லைக் கொடிக்குத் தேர் ஈந்தான். முல்லைக்கொடி போன்ற ஓரறிவுயிரிடத்துப் பெருங்கருணை காட்டிய திறத்தைப் புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று விளக்கும் அப்பாடல்

“இவர் யார்? என் குவைா ஆயின், இவரே

ஊருடன் இரவலர்க்கு அருளி, தேருடன்

முல்லைக்கு ஈத்த செல்லா நல்இசை

படுமணி யானை, பறம்பின் கோமான்”⁶⁴

என்று பாரி மன்னனின் கொடைத் திறத்தை விளக்குகிறது

மயிலுக்குப் போர்வை

மலைநாட்டு நல்லூரின் தலைவன் பேகன். இவன் குளிரால் நடுங்கி வருந்திய மயிலுக்குத் தன் போர்வையைப் பரிசாக அளித்துப் பேணிய இச்செய்தியை,

“படாஅம் மஞ்ஞைக்கு ஈத்த எம்கோ
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன்,
எத்துணை ஆயினும் ‘ஈத்தல்நன்று’ என,
மறுமை நோக்கின்றோ அன்றே

பிறர், வறுமை நோக்கின்று, அவன் கை வண்மையே”⁶⁵ என்று
பரணர் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடலின் வழி விளக்கப்பெற்றுள்ளது.

இறவாமை ஈந்த வள்ளல்.

தகடூர் நாட்டை ஆண்டு வந்தவன் மன்னன் அதியமான நெடுமான்
அஞ்சி இவன் ஔவையாரைப் பேணிய திறம் பேசப்பட்டுள்ளது. உண்ட
வரை நீண்டநாள் வாழவைக்க கூடிய அரிய நெல்லிக்கனி ஒன்றை
அதியமான் ஔவைக்கு அளித்தான். அவ்வரிய கனியை, தான்
உண்ணாமலும், அதன் தெய்வீகப் பண்பினைக் கூறாமலும், அதனை
ஔவைக்கு அளித்து, அவள் அதனை உண்டபின் அவளிடம்
உண்மையைக் கூறிய பெருமையுடையவன். ஔவை தனக்கு இறவாமை
ஈந்தவனுக்குத் தனது பாடல்கள் வாயிலாக அமரத்துவம் அளித்தாள்.
பின்வரும் பாடலில்,

நீலமணி மிடற்று ஒருவன் போல
மன்னுக பெரும! நீயே, தொல்நிலைப்
பெருமலை விடரகத்து அருமிசைக் கொண்ட
சிறியிலை நெல்லித் தீம்கனி குறியாது
ஆதல் நின் அகத்து அடக்கி
சாதல் நீங்க, எமக்கு ஈத்தனையே”⁶⁶

என்று ஔவையார் அதியமானைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

தன் தலையையே ஈந்த வள்ளல்

முதிரை மலைத் தலைவன் குமணன் என்பவன். தம்பியால் அரசு கட்டில் துறந்து காட்டிற்குச் சென்று தவம் புரிந்தான். அப்பொழுது தம்மிடம் வந்து பரிசில் கேட்ட பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்னும் புலவருக்குத் தானே ஒரு வறுமை நிலையில் வாடும் நிலையினாயினும். தனது தலையினை வெட்டி எடுத்துச்சென்று இளங்குமணனிடம் காட்டிப் பரிசில் பெறுமாறு வாளை ஈந்த பெருவள்ளலாவான். இதனைப் பெருஞ்சித்திரனார் பாடிய புறநானூற்றுப்பாடலில் காணலாம்.⁶⁷

புலவரின் செம்மை

தங்கள் வறுமையைப் போக்குவர் என்ற நம்பிக்கை கொண்டிருந்தாலும். பெருமையோடும் தரத்தோடும் உரிய மரியாதையோடும் கொடுக்காத பரிசில்களை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். பிறர் வாயிலாகத் தரப்படும் பரிசில்களையும் விரும்ப மாட்டார்கள். இத்தகு உயந்த பண்பினைச் சங்க காலப் புலவர்களிடம் நாம் காணலாம், இதனை,

“குன்றும் மலையும் பலபின் ஒழிய

வந்தனென், பரிசில் கொண்டானன் செலற்குஎன

நின்ற என் நயந்து அருளி “ஈது கொண்டு”

ஈங்கனம் செல்க, தான் என என்னை

யாங்கு அறிந்தனனோ, தாங்கு அருங்காவலன்?

காணாது ஈத்த இப்பொருட்கு யான்ஓர்

வணிகப் பரிசிலன் அல்லென்; பேணி

தினை அனைத்து ஆயினும் இனிது - அவர்

துணை அளவு அறிந்து, நல்கினர் விடினே”⁶⁸

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலின் வழி தெளியலாம். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியிடம் சென்ற பெருஞ்சித்திரனாரை மன்னன் காணாது “இது கொண்டு செல்க” என்று அவன் பரிசில் கொடுக்க கொள்ளாது மறுத்தலும் பேசப்பெற்றுள்ளது. இவற்றிலிருந்து சங்ககால இலக்கியங்கள் கூறும் அரசியல் சிந்தனைகளில் அரசர்களின் உயிர்ப்பண்பாக விளங்கியது கொடைப்பண்பே என்பது நன்கு விளங்கும்.

வரிவிதித்தல்

அரசின் கடமை மக்களைப் புரத்தல், மக்களைக் காத்தற் பொருட்டுப் படை முதலியவற்றை அமைத்தனர். அரசாங்கத்திற்குரிய வேறு செலவிற்கும் அரசர்கள் குடிமக்களை எதிர்பார்த்தனர். இத்தகைய செலவிற்கென அரசனுக்குத் தரப்படுவதே வரி. இவ்வரி குடிமக்களைப் புரத்தல் காரணமாக இருக்கப்பட்டமையின், சங்க காலத்தில் புரவு எனப்பட்டது. விதிக்கப்படும் இறையின்றி மிக்க இறை பெறுவதை அக்கால அரசர் வெறுத்தனர். “நான் பகைவரை வெல்லேனாகில் எம் அரசன் கொடிய வரி பெரும் அரசனென்று குடிமக்கள் கருதித் கண்ணீர் பரப்பி, பழிதூற்றும் கொடுங்கோலை

உடையேனாகுக” என்று பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் வஞ்சினம் கூறுகின்றான். இதனை,

“கொடியன் எம் இறை” எனக் கண்ணீர் பரப்பி

குடிபழி தூற்றும் கோலேன் ஆகுக”⁶⁹

என்று புறநானூறு கூறுகின்றது. மேலும் முறைமைக்கு மேலான இறை பெறும் அரசனை மிகுதி இல்லாத ஆண்மையையுடைய உள்ளஞ் சிறியோன் என்று சோழன் மன்னன் நலங்கிள்ளி இடித்துக் கூறுகின்றான். இதனை,

“குடிபுர விரக்குங் கூரி லாண்மைச்

சிறியோன்”⁷⁰

என்று புறநானூற்றுப் பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. இவற்றி லிருந்து “வரி” என்னும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை என்பதும் “இறை” என்ற சொல்லே வரியைக் குறித்தது என்பதும் புலனாகிறது. மேலும் மக்களிடமிருந்து கூடுதல் வரியைப் பெறுவதனை மன்னர்கள் இழிவாகக் கருதினர் என்பதும் புலனாகிறது. சங்ககாலத்தில் மக்கள் செலுத்திய வரியும், பகைவர் கொடுத்த கப்பமும் கடல் வணிகர் கொடுத்த உலரும் அரசனுடைய வருவாய்களாகும். மன்னர்க்குத் தரவேண்டிய வரிகள் பொதுவாகக் கடமை”⁷¹ எனவும் “படு” படுவது⁷² (மன்னற்குரிய பகுதி) எனவும் “வரி”⁷³ என்பது வரும்படி (வருவாய்)யைக் குறித்த பொதுச்சொல். சங்கத் தமிழர் வரிக்கொள்கை நியாயமானதாக இருக்க வேண்டினர். வரிதிரட்டப்படும் நிலப்பகுதி “வாரியம்” எனப்பட்டது. வாரி என்பது “வரி”⁷⁴ அந்நிலப்பகுதி யினின்றும் வரி திரட்டும் அதிகாரி “வாரியார்” எனப்பட்டனர் போலும். நிலவரி என்பது

மொத்த மகசூல் மதிப்பின் ஆறில் ஒரு பங்காகும் என்று சங்க இலக்கியங்களுக்கு உரை வகுத்தார் என எல்லோரும் படித்ததாகக் கூறுவர். ஒருவனுடைய வருமானத்தால் கீழ்க்கண்ட ஐவரைக் (மன்னரைத்தவிர) பங்கு கொள்ளற்குரியர் என்று கவிஞர் குறிப்பிட்டுருத்தலேயாம்.

1. தென்புலத்தார், 2. தெய்வம் 3.விருந்து, 4. ஒக்கல் 5.தான் இவ்வைந்து பகுதிகளுக்கும் கொடுத்த பின் எஞ்சும் ஆறாம்பகுதி மன்னர்க் குறித்தாம். மன்னர்க்கு ஆறிலொன்று கொடுத்த பின் எஞ்சுவதையே ஐவரும் பாகுபாடு கொள்ள வேண்டும்⁷⁵ என்று டாக்டர் ந.சுப்பிரமணியம் தன்னுடைய “சங்ககால வாழ்வியல்” என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சங்கத் தமிழர் வரிக் கொள்கையை நியாயமானதாக, இருக்க வேண்டி, குடிகளிடத்து அரசன் பெறும் வரி வகையினைப் பாண்டியன் அறிவுடைநம்பிக்குப் பிசிராந்தையார் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

“காய் நெல் அறுத்துக் கவளங் கொளினே
மாநிறை வில்லதும் பன்னாட் காகும்
நூறுசெறு வாயினும் தமிழ்துப்பு குணினே,
வாய் புருவதனினுங் கால்பெரிது கெடுக்கும்,
அறிவுடை வேந்த னெறியறிந்து கொளினே
கோடி யாத்து நாடு பெரிது நந்தும்;
பரிவுதல வெடுக்கும் பிண்டம் நச்சின்
யானை புக்க புலம் போல
தானு முண்ணா னுலகமுங் கெடுமே”⁷⁶

என்ற இப்பாடல் வாயிலாகப் பிசிராந்தையார் முறையான, மிதமான, வரிக் கொள்கையே சிறந்தது என்றும்; பொன் முட்டையிடும் வாத்தினைக் கொன்றுவிடல் மடமை என்பது உணரப்பட்டமை தெளிவாகும்.

சங்ககால அரசியலில், நேர்மையற்ற வரிவாங்கும் முறைகள் நாட்டைக்கூட இழந்துவிட நேரிடும் என்ற பொருளாதாரச் சிந்தனை மேம்பட்டு இருந்ததனைக் காண முடிகிறது. காரணம் வரிக் கொடுமையைத் தாங்காத மக்கள் அரசை விட்டுப்போய்விடுவர். இதனை

“ஆறின்றிப் பொருள் வெஃகி”⁷⁷

என்ற கலித்தொகைப்பாடல் உணர்த்தும். ஒருசில சமயங்களில் குடிமக்கள் வரியைத் தள்ளுபடி செய்ய வேண்டிச் சங்ககாலத்தில் மன்னனிடம் விண்ணப்பித்துக் கொண்டனர். வெள்ளைக்குடி நாகனார் என்னும் விவசாயி சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளி வளவனிடம் நிலவரியைத் தள்ளுபடி செய்ய வேண்டிக்கொண்டமையைப் புறநானூற்றுப் பாடலில் காணலாம்.⁷⁸

சங்கப் பாடல்கள் அக்காலத்து உயரிய அரசியல் சிந்தனை களை நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றன. வானம் பொய்ப்பினும் விளைச்சல் குறையினும் எதிர்பாராத சூழ்நிலையால் இடையூறுகள் தோன்றினும் இவற்றிற்கெல்லாம் மன்னனே பொறுப்பாளி என்று கருதுவது மரபாக இருந்தது தெரிகின்றது.

மன்னன் தன் பெயரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். வருந்தும் மக்களின் துன்பங்களைப் போக்குவது மன்னனின் தலையாய கடமையாக இருந்தது என்பதும் பெறப்படுகிறது.

இப்பாடலில் “வெள்ளைக்குடி நாகனார் அரசனிடம் வேண்டியது. வரிபாக்கியைத் தள்ளி விடவோ அல்லது மன்னன் பிறப்பித்திருந்த குடிமக்களின் கடன் நிவாரண வரியோ இரண்டில் ஒன்றாதல் வேண்டும் என்பதும் பெறப்படும்”⁷⁹ என்பார். ந.சுப்பிரமணியம் அவர்கள் இவற்றிலிருந்து சங்க காலத்தில் குடிமக்களுக்குக் கடன் வழங்கப் பெற்றமையும் தேவைப்படின, குடிமக்களுக்குக் கடன் நிவாரணம் அளிக்கும் மரபும் மன்னனாட்சியில் இருந்தது என்றும் கருதலாம்

இறையிலி

சில தனிப்பட்ட மக்களுக்கோ, அன்றிச் சில கோயில் போன்ற அற நிறுவனங்களுக்கோ வரி நீக்கப்பட்ட நிலங்களை மன்னன் அளிப்பது உண்டு. அந்நிலங்கள் “இறையிலி நிலம்” எனப்படும்.

“வேந்துடைத் தானை முனைகெட நெரிதர,
ஏந்துவாள் வலத்தன் ஒருவன் ஆகி,
தன் இறந்து வாராமை விலக்கலின், பெருங்கடற்கு
ஆழி அனையன் மாறோ என்றும்
பாடிச் சென்றோர்க்கு அன்றியும், வாரிப்
புரவிற்கு ஆற்றாச் சீறூர்த்
தொன்மை சுட்டிய வண்மை யோனே”⁸⁰

என்றும்,

“வெண்குடை மதியம் மேல்நிலாத் திகழ்தார
கண்கூடு இறுக்க கடல்மருள் பாசறை
குமரிப்படை தழீஇய கூற்று வினை ஆடவர்

தமர்பிறர் அறியா அமர்மயங்கு அழுவத்து,

இறையும் பெயரும் தோற்றி, நுமருள்

நாள்முறை தபுத்தீர் வம்மின், ஈங்கு”⁸¹

எனவரும் புறநானூற்றுப் பாடலும் விளக்கும்,

இத்தகு வரிகளைத் தவிர வேறு சில வழிகளிலும் மன்னர் களுக்கு வருவாய் வந்தன.

1. கள்வர் கவர்ந்த பொருள்கள்
 2. நில வருவாயில் ஆறில் ஒரு பங்கு
 3. சுங்க வரி
 4. இறையிலி நிலங்களை அந்தணர்களுக்கு அளிக்கும்போது மன்னர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் சிறுவரிப் பணம்
 5. போரில் பெற்ற வெற்றியில் பகைப்புலம் பற்றல்
 6. சொத்திற்குடையார் வாரிசின்றி இறந்தாலும், தானமாகப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு அந்தணர் கிடைக்காவிட்டால் அச்சொத்துக்களும்
 7. பிற வருவாய்கள் போதாவிடில் வாணிபத்தை மேற்கொள்ளல்
 8. சட்டத்தை மீறினோர்க்கு விதிக்கப்படும் தண்டம், தொகைகள்⁸² நிலவரி தவிர. இத்தகைய வரியினங்களாலும் அரசிற்கு வருவாய் வந்தன
- திருவள்ளுவர் மன்னர்க்கு உறுபொருள், உல்குபொருள், ஒன்னார்த் தெறுபொருள் என்று மூன்று வருவாய் உண்டு என்று கூறுகின்றார்.

வள்ளுவர் கூறும் உலகுபொருள் என்பது இறக்குமதி. ஏற்றுமதிப் பொருட்கள் மீது விதிக்கப்படும் வரியாகும். ஒன்னார்த் தெறுபொருள் என்பது போர்க்களத்தில் திரட்டப்பட்ட பகைவர் பொருள்களும், தோற்ற அரசன் தந்த திறைப் பொருள்களும் ஆகும். வள்ளுவர் கூறும் உறுபொருள் என்பதற்குப் பரிமேலழகர் “உறுப்பொருள்” என்றால். வைத்தார் இறந்துபோக நெடுங்காலம் நிலத்தின்கண் கிடந்து பின் கண்டெடுத்தும் உம்” என்று பொருள்படும் என்பார்⁸³

நிலவரிக்கு அடுத்தபடியாக மொத்த வருவாய் தந்தது சுங்கவரியே ஆகும். சங்க காலத்திலும் அதற்கு முற்பட்ட காலத்திலும் மேற்கில் யவனரோடும், ரோமானியரோடும், எகிப்தியர்களுடனும், கிழக்கில் கடாரம், ஜாவா முதலியவற்றோடும் வாணிபம் நடத்தி வந்திருக்கின்றனர். இறக்குமதி, ஏற்றுமதிப் பொருட்கள் மிகப் பெருமளவில் இருந்தமையால், மிகச்சிறிய அளவில் சுங்கவரி விதிக்கப்படிருந்தாலும் இவ்வகையில் மொத்த வருமானம் அதிகமாக இருந்தது எனலாம். புகாரில் சுங்கவரி வாங்கும் அதிகாரிகள் புலர் இருந்தனர் என்றும் அவர்கள் தங்கள் அலுவலகர்களைச் சலிப்பின்றியும், தீவிரமாகவும் கவனித்தனர் என்றும் பட்டினப் பாலையில் கூறப்பட்டுள்ளது.⁸⁴

சங்ககால அரசியலில் மிகைவரி வாங்கிய அரசர்களைச் சோழ மன்னன் நலங்கிள்ளி இழித்துக் கூறுகின்றார். இதனை,

மூத்தோர் மூத்தோர்க் கூற்றம் உய்த்தென

பால்தர வந்த பழவிறல் தாயம்

எய்தினம் ஆயின, எய்தினம் சிறப்பு எனக்

குடிபுரவு இறக்கும் கூர்இல் ஆண்மைச்
 சிறியோன் பெரின் அது சிறந்தன்று மன்னே;
 மண்டு அமர்ப்பிரிக்கும் மதனுடைய நோன்தாள்
 விழுமியோன் பெருகுவன் ஆயின், தாழ்நீர்
 அறுய மருங்கின் சிறுகோல் வெண்கிடை
 என்றுழ் வாடுவறல் போல, நன்றும்
 நொய்தல் அம்ம தானே மையற்று
 விசம்புற ஓங்கிய வெண்குடை
 முரசுகெழு வேந்தர் அரசுகெழு திருவே”⁸⁵

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலில் குடிமக்களிடம் புதிதாகவும், முறை
 தவறியும் வசலிக்கப்படும் வரிகளால் ஏற்படும் தீய விளைவுகளை
 மன்னரும் மக்களும் நன்குணர்ந்திருந்தனர் என்பதை அறியலாம்.

பெறுதல்

அரசாட்சி நன்கு நடைபெறப் பொருள் இன்றியமையாதது.
 அப்பொருளின் இன்றியமையாமையினை உணர்ந்த வேந்தர் நிலவரி,
 சுங்க வரி முதலான வரிகளின் வாயிலாகப் பொருள் பெற்றனர்.
 மக்களிடமிருந்து பெறும் பொருளானது வரி, புரவு, இறை என்ற பெயரில்
 வழங்கப்பெற்றது. இலக்கியங்களின் வழி அரசர்கள் வரிபெற்ற செய்தி
 அறியப் பெறுகிறது. சுங்கக்காவலர் பண்டங்களுக்குச் சுங்கவரி
 விதித்தனர். அவர்கள் பண்டங்களை நெஞ்சாலே மதித்து ஆராய்ந்த
 பின்னரே அவற்றிற்கு வரி விதித்தனர். மக்களிடமிருந்து அரசன் பெற்ற
 வரியைப் “படுவது” என்று புறநானூறு குறிக்கின்றது, இதனை,

படுவது உண்டு. பகல் ஆற்றி⁸⁶

என்ற அடிகளின் மூலம் அறியலாம்.

மக்களின் நல்வாழ்வைக் கருத்திற் கொண்டு வரிபெற்று அறநெறி தவறாது மன்னர் நாட்டை ஆண்டனர். குடிமக்களின் நிலையைப் புரிந்து வேந்தர் வரி கொள்ளுதல் வேண்டுமென அக்காலப் புலவர்கள் அறிவுறுத்தியுள்ளார். பாண்டியன் அறிவுடை நம்பிக்கு, மக்களை வருத்தி வரி வாங்குதல் தவறு என்பதைப் பிசிராந்தையார் வலியுறுத்தியுள்ளார், அறநெறியறிந்து குடிமக்களிடமிருந்து வரிகளைப் பெறுவானாயின் கோடிக்கணக்கான செல்வம் குவிந்து நாடு பெரிதும் ஆக்கம் பெறும். அஃது அன்றி அவ்வரசன் குடிமக்களை வருத்தி அன்பு கெடுமாறு அமைச்சர்களால் பெறப்படும் வரியானது யானை புகுந்த நிலம் போல அரசனும், நாடும் கெட்டொழியும் என அறம் உரைக்கிறார்⁸⁷.

மேலும், வரிக்கொள்கை மக்கள் நலம் நாடுவதாக இருத்தல் வேண்டும். பொருள் கொள்வதை மட்டும் நோக்கமாகக் கொள்ளாது. மக்களிடம் அருளுடன் பொருள் பெறும் அருளாளர்களாக மன்னர் விளங்க வேண்டும் என்பதைப் புறநானூறு புலப்படுத்துகிறது.

போரும் போர் முறைகளும்,

போர் மனிதனுக்கு இயல்பானது என்றும், அதை மனிதனுடைய வாழ்க்கையின் இயற்கையான ஒரு பகுதி என்றும், எண்ணுமளவிற்கு அது மிகப்பழைய சமுதாயம் தொட்டு இருந்து வருவது என்னும் கருத்துக்கள் சங்க புலவர்களால் வெளிப்படையாகக் கூறப்படுகின்றன.

ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும், புதுவதன்று இவ்வுலகுக்கு இயற்கை
என்ற கருத்தை

“ஒருவனை யொருவன் அடுதலும், தொலைதலும்,
புதுவதன்று; இவ்வுலகத்து இயற்கை
இன்றின் ஊங்கோ கேளலம் திரள்அரை
மன்ற வேம்பின் மாச்சினை ஒண்தளிர்
நெடுங்கொடு உழிஞைப் பவரொடு மிடைந்து
செழியத் தொடுத்த தேம்பாய் கண்ணி,
ஒலியல் மாலையொடு, பொழியச்சூடி,
பாடுஇன் தெண்கிணை கறங்க, காண்தக
நாடு கெழு திருவின், பசும்பூண், செழியன்
பீடும் செம்மலும் அறியார் கூடி,
“பொருதும்” என்று தன்தலை வந்த
புனைகழல் எழுவர் நல்வலம் அடங்க,
ஒருதான் ஆகிப்பொழுது, களத்து அடலே”⁸⁸

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் சங்ககாலத்தில் போரிடுதல் என்பது
சமுதாயம் அங்கீகரித்த ஒன்று என்பதனை வலியுறுத்தும், இப்பாடலில்
தலையாலங்கானத்துப் போர்க்களத்தைப் போன்றதொன்றையோ, நெடுஞ்
செழியனைப் போன்ற வெற்றி வீரனையோ இதுவரை தான் கண்ட
தில்லை என்று இடைக்குன்றார் கிழார் கூறுகின்றார்.

பண்டைய அரசியலமைப்பில் அரசருடன் அவரது பரிவாரங்
களைத் தொல்காப்பியர், ஆயுதங்கள், போர்க்கொடி, குடை, போர்
முரசு, குதிரைப் படை, யானைப்படை, தேர், தார் என்று குறிப்பிட்டு

இவற்றுடன் சேர்ந்து போரின் பெருமையை இயல்பாகவே மிகுத்தன என்று கூறுகின்றார்.⁸⁹

போரின் தன்மை:

பழங்காலத் தமிழர் போர் மேற்கொள்ளினும் அதனையும் அறவழியிலேயே நிகழ்த்தினர். அதுவே போரின் சிறப்பாகவும், அறமாகவும் கருதப்பட்டது. போர்க்களத்தில் பகைவரோடு போரிடும்போதும் அறநெறிகளைப் பின்பற்றினர். பழந்தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த போர்களை

“நல்லமர்”⁸⁹

என்று அகநானூற்றிலும்,

“நற்போர்”⁹⁰

என்று முல்லைப்பாட்டிலும்,

“வகையில் வெம்போர்”⁹¹

என்று அகநானூற்றிலும்,

“அறத்தின் மண்டிய மற்போர் வேந்தர்”⁹²

என்று புறநானூறும் போற்றுகின்றன. மேலும், நற்போர் என்பதற்கு

“அறத்தாற் பொருகின்ற போர்”⁹³

என்று நச்சினாக்கினியர் கூறும் உரையும், இக்கருத்திற்குப் பொருள் சேர்க்கின்றது. போர் தொடங்குவதற்கு முன்னால் போர் செய்யப் போவதை வெளிப்படையாக முரசறைந்து பகைவர்க்குத் தெரிவித்தல் மரபாக இருந்தது. இதனை

“அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை”⁹⁴

என்று புறநானூற்றுப் புலவர் சிறப்பித்துப் பாடுகின்றார்.

போகும் மன்னரும்,

சங்ககால மன்னர்கள் தமது வாழ்க்கையே போரிடுதலால் தான் நிறைவுபெறும் என்று கருதினர். அது அரசனது அறம், அவன் போரிடுவதற்கு அவ்வறம் இடம் கொடுத்தது.

கடும்போர் புரிந்தார் புகழப்பட்டார். பெரும் படைகளோடு இரு அரசர்கள் போரிடுதல் என்பது தனிமனிதனின் சண்டையாகாது. போரிட்டு நாடுபிடித்தல் மன்னர்களுடைய பெருவிருப்பாக இருந்தது. இம்மரபு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டமையால் போர்கள் மிகுதியாக நிகழ்ந்தன. “படை” என்ற சொல்லிற்கு அழிப்பது என்ற பொருளாகும். படு; “அழி” என்பதாகும். பிறர் நாட்டை படையெடுத்துத் தாக்குவதற்குப் பிறர் மண்மீது உள்ள ஆசையே காரணமாயிற்று. இதனைத் தொல்காப்பியர், “மண் நசை” என்பார்.⁹⁵ இதனைப் புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று

“ திறன் அறிவயவரொடு தெவ்வர்தேய, அம்

பிறர் மண் உண்ணும் செம்மல்”⁹⁶

என்று மன்னரின் வெற்றியைப் புகழ்ந்து பேசுகிறது.

போருக்கு முந்திக் கொண்டு செல்லும் பண்பை “வீரம்” என்றனர். இப்பண்பைப் புலவர்களும், பாணர்களும், புகழ்ந்து கூறினர். இத்தன்மையின் பயனை அடைந்த அரசர்கள் ஏராளமான பரிசில் களாலும், புகழ் உரைகளாலும் மிகுதியான மயக்கத்தை கொடுக்கும், கள்ளைக் கொடுத்தும் இவ்வீரப்பண்பை ஊக்குவித்தனர்⁹⁷ என்று தொல்காப்பியர் கூறுவர்.

பண்டைக்கால மன்னர்கள் வீரர்களின் வீரப்பண்பை ஊக்குவிக்க
மன்னர்களுக்கே உரித்தான தங்கக் கோப்பைகளில் முகந்து
கொடுக்கச் செய்தனர். இதனை,

“மூதிலாள ருள்ளும், காதலின்

தனக்கு முகந்து ஏற்றிய பசும்பொன் மண்டை,

இவற்கு ஈக!⁹⁸

என்ற புறநானூற்றுப்பாடல் புலப்படுத்துகின்றது. தமிழகத்து
முடிமன்னர்கள் மூவரிடையேயும் உடன்பாடினமை மிகுந்து
காணப்பட்டது. அவர்கள் ஒருவரொடொருவர் போரிடுவதற்கான
வாய்ப்புகளில் ஒன்றையும் கைவிடுவதில்லை.

ஒவ்வொருவரும் பிறரை விடத் தமது நிலையை உயர்த்திக்
கொள்ளவே விரும்பினர் என மூன்று மன்னர்களையும் ஒற்றுமையாய்
ஒருங்கு சேர்த்து இருத்தலை அவர்களால் எண்ணிப் பார்க்கவும் இயல
வில்லை. அக்காலத்தில் போர் ஏற்பட மண்ணானது மட்டும் காரணமாக
அமையவில்லை. தம்படை வலி, தம் செங்கோல், தம் ஆணை முதலி
வற்றை யாவரும் ஒப்புக்கொண்டு தமது ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருக்கத்
தாம் அரசருக்கு அரசராகத் திகழ வேண்டும். என்ற உட்கோளே
அக்கால அரசரின் போர்கள் பலவற்றிற்குக் காரணமாக இருந்தன
என்பதையும் அறியலாம். வெண்ணிப்பறந்தலை, கருவூர், கூடல், வாகைப்
பறந்தலை, நெய்தலங்கானல், தலையாலங்கானப் போர் முதலிய
இடங்களில் இக்காரணம் பற்றிய போர்கள் எழுந்தன.

அரசரிமை பெறுவதற்குத் தடையேற்படும்பொழுது போர்
ஏற்படுகிறது. உருவப்பல்தேர் இளஞ்சேட் சென்னியின் மகன் கரிகாற்

பெருவளத்தான் பகைவருடைய காவலினின்றும் தப்பி ஓடித் தன் அரசரிமையைப் பெறுவதற்குப் போர் புரிந்தமையைப் பட்டினப் பாலையும் பொருநராற்றுப்படையும் விரிவாகக் கூறுகின்றன.⁹⁹

பெண்கொடை வேண்டியும் போர் செய்தனர். இதனை மகட்பாற் காஞ்சி என்று இலக்கணம் கூறுகிறது. அரசன் தான் மணம் செய்து கொடுப்பதில்லையென மறுத்தான். அதனைக் கேட்ட அரசன் மிகுந்த சினமுற்று, வீரரைப் போருக்கு எழுக என ஆணையிட்டுத் தான் போருக்குப் போகுமுன்னீராடினான். நாளை அவ்வடிவழகியைத் தான் மணம் முடிப்பதாகவும், மணம் முடியாவிட்டால் அம்பு பொருந்திய தன் உடலை மண்ணில் வீழ்த்திப் பேரின்ப உலகம் புகுவதாகவும் வஞ்சினம் கூறி அவ்வரசன் படையுடன் புறப்பட்டான். இதனை,

“வேந்து குறை யுறவுங்கொடா அன், ஏந்து கோட்டு

.....

மாற்றன் மாறான், மறலிய சினத்தான்
பூக்கோள என ஏளய் கயம்புக் கனனே
விளங்கிழைப் பொலிந்த வேளா மெல்லியற்
கணங்கணி வனமுலை யவளோடு நாளை
மணம் புகுவைக லாருத லொன்றோ
ஆரம ருழக்கிய மறங்கிளர் முன்பின்
நீளிலை யெஃக மறுத்த வுடம்பொடு
வாரா வுலகம் புகுத லொன்றெனப்
படை தொட்டனனே”¹⁰⁰

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் விளக்குகின்றது. பழங்காலத்தில் போர்கள் மிகுதியாக நிகழ்ந்தமைக்குக் காரணமும் தெற்றென விளங்கும்.

போரை மறம் எனக் கருதும் மன்னர்கள்:

மன்னர்கள் போர் விருப்பமுடையவராகவே விளங்கினர். ஊர் மன்றில் தூங்கும் தண்ணுமையில் காற்றெறிதலால் ஏற்படும் ஒலி கேட்பின் அதனைப் போர்ப் பறையின் ஒலியென எண்ணி மகிழ்ந்து விரைந்து எழுகின்ற இயல்புடையவன் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி என்று ஔவையார் குறிப்பிடுகிறார். இதனால் இம்மன்னனின் போர் விருப்பத்தை அறியமுடிகிறது. இதனை,

“பொதுவில் தூங்கும் விசியுறு தண்ணுமை

வளிபொரு தெண்கண் கேட்பின்

அது போர் என்னும் என் ஐயும் உளனே”¹⁰¹

என்ற செய்யுள் வழி உணரப்படுகிறது. மேலும் இதன் மூலம் பண்டைத் தமிழர்கள் அரசர்கள் முதல் அனைவரும் போர் என்னும் புறம் சார்ந்த நிகழ்வின் மீது பெரும் விருப்பத்துடன் ஈடுபட்டனர் என்னும் உண்மை புலப்படுவதாக உள்ளது.

போரின் மாண்பு

போர்க்களத்தில் இறவாது நோயினாலோ, மூப்பினாலோ இறப் போரைத் தருப்பைப் புல்லிற் கிடத்தி, வாளினாற் போழ்ந்து அடக்கம் செய்வதை மன்னர்கள் மரபாகக் கொண்டிருந்தனர். இதனால்

போர்க்களத்தில் இறப்போர் பெறும் பேற்றினை இவர்களும் பெறட்டும் என்பதே இதன் நோக்கமாகும். இதனை ஔவையார்.

“தார் தாங்குதலும் ஆற்றார்; வெடிபட்டு
ஓடல் மரீஇய பீடுஇல் மன்னர்
நோய்ப்பால் விளிந்த யாக்கை தமிழிக்
காதல் மறந்து அவர் தீது மருங்கு அறுமார்
அறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர்
திறம்புரி பசும்புல் பரப்பினர் கிடப்பி,
மறம் கந்து ஆக நல் அமர் வீழ்ந்த
நீள் கழல் மறவர் செல்வழிச் செல்க என
வாள் போழ்ந்து அடக்கலும் உய்த்தனர் மாதோ!”¹⁰²

என்று கூறும் இப்பாடல் பண்டைத் தமிழர்களின் வீர உணர்வுக்குச் சான்றாகத் திகழ்வதாகக் கொள்ளலாம். இவைதவிர மன்னர் குலத்தில் குழந்தை இறந்தாலும் அல்லது தசைப் பிண்டமாகப் பிறந்தாலும் அவற்றையும் உயிர் உடையது என்று எண்ணி வாளால் மார்பில் வெட்டிப் புதைப்பார்கள். இதனை சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை.

“குழவி இறப்பினும், ஊன்தடி பிறப்பினும்

ஆஅள்.அன்று என்று வாளின் தப்பார்!”¹⁰³

என்றும், மேலும் போரில் இறவாது சிறைப்பட்டதை எண்ணி வருந்திய நிலையில் மன்னர்கள் தன்மானம் கொண்டு உயிர் விடுத்த தன்மை இப்புறப்பாட்டினால் புலப்படுகிறது.

களங்குறித்துப் போர் செய்தல்

பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்கள் எதிர்பாராது பகைவரைத் தாக்குதலின்றிக் களங்குறித்துப் போர் செய்தனர். இதனை: பறந்தலை' என்ற தொடர் விளக்குகிறது. இதனை,

“கூற்றுக் கண் ஓடிய வெருவரு பறந்தலை

எழுவர் நல்வலங் கடந்தோய்”¹⁰⁴

என்ற பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகிறது. இவைத்தவிர வலிமையுடைய ஏழு அரசர்களைப் போர்க்களத்தில் அழித்து வெற்றி கொண்ட பரண்டியன் ஆவான் என்று புலவர் போர்க்களம் குறித்து உணர்த்துவதை அறிய முடிகிறது. மேலும்

“களிற்றுக் கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை”¹⁰⁵

என்றும்,

“வேந்து புறம் கொடுத்த வீய்ந்துகு பறந்தலை”¹⁰⁶

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகளில் போர்க்களம் பற்றிய குறிப்புகளை அறிய முடிகிறது. மேலும், சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானுக்கும் பெருஞ்சேரலாதனுக்கும் இடையே ‘வெண்ணிப்பறந்தலை’ (4.66) என்ற இடத்தில் நிகழ்ந்த போர் பற்றிய செய்தியும் அறியப்படுகிறது.

போர்கள் பெரும் நிலப்பரப்பில் நடைபெற்றன என்பதை

‘வியன்களம்’

என்ற தொடர்கள் விளக்குகின்றன. இதனைப் புறநானூற்றில்

“இரப்போர் இரங்கும் இன்னா களத்து”¹⁰⁷

என்றும்,

“வெந்திறல் வியன்களம் பொலிக. என்று ஏத்தி”¹⁰⁸

என்ற தொடர்களின் மூலம் அறியப்படுகிறது.

‘தலையாலங்கானம்’ என்னும் இடத்தில் இருபெரு வேந்தரையும் ஐம்பெருவேளிரையும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் வென்ற திறமும், அதனால் அவன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்று அழைக்கப்பட்ட சிறப்பினையும், வாகைப் பறந்தலைப் போரில் கரிகாலனுடன் எதிர்த்து நின்ற ஒன்பது வேந்தரும் ஒரு பகற்போதிலேயே அவன் ஆற்றலுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல் தம்குடையை விட்டுவிட்டு ஓடியதையும்

போரில் ஈடுபடும் இரு திறத்து வீரர்களும் ஓர் இடத்தைக் தேர்ந்தெடுத்து, அவ்விடத்தில் நேருக்கு நேர் நின்று போரிடுவர் இக்காலத்தில் நடைபெறுவது போல் தீடீரென்று தாக்குதல், மறைந்து இருந்து தாக்குதல் போன்ற போர் முறைகள் அக்காலத்தில் இல்லை. பலர் அறிய வஞ்சினம் கூறி, பொதுஇடத்தில் தம்மொடு ஒப்பாரிடம் மட்டும் போரிடும் அறப்பண்பு வாய்ந்தவர்களாகப் பழந்தமிழர் விளங்கினர்.¹⁰⁹

என்று அரங்க. இராமலிங்கம் கூறும் கருத்து பண்டைத் தமிழர்கள் களம் குறித்துப் போர் செய்ததைத் தெளிவுறுத்துவதாக உள்ளது.

வஞ்சினமும் அறமும்,

போருக்குச் செல்லும் முன் வேந்தரும் வீரரும் வஞ்சினம் உரைத்துச் செல்வர். தாம் எண்ணிய இலக்கை அடைவதற்கும், உள்ள உறுதி குறையாமல் இருப்பதற்கும் வஞ்சின மொழி பயன்பட்டது.

இதனை “நெடுமொழி” ஒன்று மொழி ‘நீள்மொழி’, ‘நெடிய கூறல்’, ‘கடிய கூறல்’, என்று இலக்கியப் புலவர்கள் குறிப்பிடுவார்கள். இதனைப் புறநானூற்றில்

“நெடுமொழி மன்னர் நிலைக்கும் காலை”¹¹⁰

“நெடுமொழி மறந்த சிறுபே ராளர்”¹¹¹

“உடலருந் துப்பின் ஒன்று மொழி வேந்தரை”¹¹²

“நீண் மொழி மறவா எறிவனர் உயர்ந்த”¹¹³

“கூடிய கூறும் வேந்தே; தந்தையும்

நெடிய அல்லது பணிந்து மொழி யலனே”¹¹⁴

போன்ற பாடல் வரிகளின் மூலம் வஞ்சினம் மொழிந்த செய்தியினை அறிய முடிகிறது.

பண்டைத் தமிழர் போர் முறையில் வஞ்சினம் சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தது. வீரர் தாம் உரைத்த வஞ்சினம் பொய்த்துப் போகாதவாறு செயல்படும் மறப்பண்புடையவர்களாக விளங்கினார். இதனை,

“வஞ்சின முடிந்த வென்மொழி மறவர்”¹¹⁵

என்னுப் பதிற்றுப்பத்து கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது

தொல்காப்பியப் புறத்திணையில் இடம்பெறும் வஞ்சினக் காஞ்சிக்கு ஏற்ப மூவேந்தர்களின் வஞ்சினங்களைக் காணலாம். அவ் வேந்தர்கள் வஞ்சினங்கள், அவர்களின் வீரப்பண்பிற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கின. வேந்தர் உரைக்கும் வஞ்சினத்தை

“இன்னது பிழைப்பின் இதுவா கியரெனத்

துன்னரும் சிறப்பின் வஞ்சினத் தானும்”¹¹⁶

என்றும், வீரர் உரைக்கும் வஞ்சினத்தை

“தலைத்தா ணெடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தலும்”¹¹⁷

என்றும் தொல்காப்பியர் வேறுப்படுத்தி உரைப்பார்.

புறநானூற்றில் வஞ்சினப் பாடல்கள் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. வஞ்சினக் காஞ்சியாக மூன்று பாடல்கள் புறத்தில் உள்ளது. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுசெழியன் தன்னை இளைஞன் என்று நகையாடிய எழுவரையும் எதிர்த்தவன். பூதப்பாண்டியன், நலங் கிள்ளி ஆகியோரது வெஞ்சின வெளிப்பாடுகளை வஞ்சினக் காஞ்சிப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

இல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் மாற்றாரைப் புறங்காணே னாயின் என் மனைவியைப் பிரிவேனாக என்று கூறினான். அவ்வாறு கூறியது அவனுடைய வஞ்சின அறநெறியை முன்னிறுத்திக் காட்டு வதாக அமைந்துள்ளது.

இதனை,

அறன்நிலை திரியா அன்பின் அவையத்துக்
திறன் இல் ஒருவனை நாட்டி, முறைதிரிந்து
மெலிகோல் செய்தேன் ஆகுக!..¹¹⁸

என்ற பாடல் வரிகளில் மூலம் அறியலாம்.

நெடுஞ்செழியன் தம்மை இகழ்வாரின் கடுஞ்சொல் கேட்டு அவர்களைத் தாக்கி அழிக்காவிட்டால் மாங்குடி மருதனார் தலைமையில் உள்ள புலவர் கூட்டம் தன்னைப் பாடாதொழியட்டும்¹¹⁹ என்று வஞ்சினயுரையினால் வேந்தர்தம் பண்பு நலமும், உள்ள உறுதியும் ஒழுக்க மேம்பாடும், அவர்தம் அறக்கோட்பாடும் புலனாகின்றன.

சோழன் நலங்கிள்ளி வலிமையுடைய யானையின் காலடியில் பட்ட
மூங்கில் முளை போன்ற பகைவரின் ஊரைப் போர்த் தொடுத்து
அழிப்பேன் என்றும் அவ்வாறு தான் செய்யவில்லையானால் அன்பில்லாத
மகளிரைத் தழுவித்தால் தன் மார்பில் அணிந்துள்ள மாலை துவள்வதாக
இருக்கட்டும் என்றான். இதனை,

“வருத்தல் பொரே என் ஆயின், பொருந்திய

தீது இல் நெஞ்சத்து காதல் கொள்ளாப்

பல் இருங் கூந்தல் மகளிர்

ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைக என் தாரே”¹²⁰

என்ற பாடல் வரிகளில் வேந்தர் கூறிய வஞ்சினங்கள் தம் தனிப்பட்ட
வலிமையும், உணர்ச்சியையும் காட்டி மக்களிடையே செல்வாக்குப்
பெறுவதற்கு உதவின என்பதை அறியமுடிகிறது.

கடமையுணர்வு, உண்மைப்புகழ், கற்பொழுக்கம் ஆகியவற்றிற்கு
எவ்வகையிலும் ஊறு நேரக்கூடாது என்பதையே இம்மூவரின்
வஞ்சினங்கள் உணர்த்துகின்றன. பூதப்பாண்டியனின் வஞ்சினத்தில்
பகைவரிடமிருந்து தன் நாட்டை மீட்டுக் கொள்வதற்கான துடிப்புத்
தெரிகிறது. நெடுஞ்செழியன் வஞ்சினம், பகைவர் ஒருவர் தன்னைப்
பகைக்கினும் அவர்களை வாளால் வெல்வதிலும் புலவர் நாவால் தான்
சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும். புகழைப் பெரிதாக மதிக்கிறது.
நலங்கிள்ளி யின் வஞ்சினம் ஒழுக்கம் குன்றுதலுக்கு வலிமையின்மை
காரணமாகி விடக்கூடாது என்பதில் கவனம் செலுத்தி மனம்
எச்சரிப்பதனைக் காட்டுகிறது.

தூதும் அறமும்

போர் நிகழ்தலைத் தடுக்கத் தூது அறநெறியாகப் பயன் பட்டிருக்கிறது. தூதும் வெற்றிபெறாநிலையில் போர் நிகழ்ந்தன. மன்னர்கள் தன்னைவிட ஆற்றலில் குறைந்தவரோடு போர் செய்ய நேரிடும் போது தூதுவரை அனுப்பிப் போரைத் தடுத்தனர். அதியமானி டமிருந்து தொன்டைமானிடம் தூதுராகச் சென்ற ஔவையார் இருவரி டையே நிகழ இருந்த போரைத் தடுத்தார். தொன்டைமானின் படைக் கலக் கொட்டிலைப் பார்வையிட்ட ஔவையார், அவனுடைய படைக் கலங்கள் நெய் பூசப்பெற்றுக் காட்சிப்பொருள் போலக் காவலையுடைய அரண்மனையில் வைக்கப் பெற்றிருந்த காட்சியைக் கண்டதும், அதியமானின் படைக்கலங்கள் போர்க்களத்தில் பகைவரைக் குத்தியதால் கூர்மையான நுனி சிதைந்தும், முறிந்தும் கொல்லன் உலைக்களத்தில் இருப்பதாக,

இவ்வே, பீலி மாலை சூட்டிக்

கண்திரள் நோன்காழ் திருத்தி நெய் அணிந்து

கடியுடை வியன் நகர்! அவ்வே, அவ்வே

பகைவர்க் குத்திக் கோடுநுதி சிதைந்து

கொல் துறைக் குற்றில.....¹²¹

என வரும் பாடலடிகளில் ஔவையார் அதியமாளை இகழ்வது போலப் புகழ்கிறார் இவற்றில் ஔவையாரின் தூதும் சொல்லாற்றலும், போரைத் தடுத்தன. புலவர்கள் தூது போரைத் தடுத்துக் காப்பாற்றும் அறநெறியில் நின்றதைப் புறநானூற்றுப்பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

சோழ மன்னன் நலங்கிள்ளியும், சோழன் நெடுங்கிள்ளியும் தம்முள் மாறுபட்டுப் போரில் ஈடுபட்டபொழுதெல்லாம் புலவர் கோவூர்கிழார் பெரிதும் முயன்று சந்துசெய்வித்தமையைப் புறநானூற்றுப் பாடல் விளக்குகிறது¹²². கோவூர்கிழார் அமைதியையும் நீதியையும் நாட்டில் நிலவச் செய்வதற்கும், நாற்புறமும், எழும் வெகுளித்தீயை அவிக்கவும். முரண்பட்ட மன்னர்களைச் சந்துசெய்விக்கவும் பெரு முயற்சி மேற்கொண்டமையும், அவர்தம் துணியையும் புலப்படுத்திடக் காணலாம்.

பழங்காலத்தில் மன்னர்கள் ‘ஒற்று’ பார்ப்பதற்காகப் பெரிய எண்ணிக்கையில் ஏவல் கொண்டனர். அவர்களை ஒற்றர் என்று அழைத்தனர். அவர்களுடைய தொழில் “ஒற்று” அல்லது “வேய்” எனப்பட்டது. தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தில் “ஒற்றனாகிய வேய்”¹²³ என்று குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது. “வேய்” என்பது ஒற்றருடைய அறிக்கை. “ஒற்று” என்பது அவர்கள் புரியும் தொழிலாகும். சங்ககால அரசியல் அறக்கோட்பாட்டில் நன்கு ஆராய்ந்து ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு விரிவான அமைப்பாகும்.

அமைதிக் காலத்தில் ஒற்றுத் தடைப்படவில்லை. போராட்டக் காலத்தில் அது சற்று மிகுந்திருந்தது.

பழங்காலத்தில் பழைய மரபுவகைப் போர் என்பது ஆநிரை கவர்தல் என்பதிலிருந்து தொடங்கியது. தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் காரணங்கள் தொடங்கி விளைவு வரையிலும் போரில் பலநிலைகளைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. பழங்காலத் தமிழரின் போரின் தொடக்க நிலையான ஆநிரை கவர்தலைக் கூறும்போது “நிரை கவர்ந்தோரும் அவற்றை மீட்க முயன்றோரும் ஆகிய இருவருமே ஒற்றர்களை ஏவினர்.

இவ்வொற்றர்களின் குறிப்பு, முன்பே ஆலோசித்துக் கொண்டபடி ஒலியாலும், சைகையாலும் செய்தியனுப்புவர். பகைப் புலத்திலிருந்து செய்தி கொணர்ந்த ஒற்றர்களுக்கு மிகுந்த வெகுமதியளித்தனர் என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுவார்”¹²⁴ மேலும் பத்துப்பாட்டில் மதுரைக்காஞ்சிக்கு உரை எழுதும் போது “ஒற்றர்களும் தூதர்களைப் போல் ஐம்பெருங்குழுவில் ஒருவர்”¹²⁵ என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சங்ககாலத்தில் இந்த ஒற்றர்கள் மன்னனுடைய ஆளுகைக் குள்ளும் வெளிநாட்டிலும் அலுவல் மேற்கொள்ளத் தேவைப்பட்டனர். அவர்கள் உள்நாட்டில் உள்ளவர்களையும், வெளிநாட்டில் உள்ளவர்களையும் வேவுபார்க்க வேண்டியிருந்தும் மன்னனுக்குப் பகைவர் யார்? நண்பர் யார்? என்று கண்டு கொள்வதும் அவர்கள் தொழிலாக இருந்தது. ஒற்றரின் தொழில் இன்னல் நிறைந்த கடினமான ஒன்றாக இருந்தது. ஒற்றர்களின் இயல்பையும் அவர்களின் தொழிலின் திறன் பற்றியும் வள்ளுவர் “ஒற்றாடல்” என்னும் அதிகாரத்தில் விரிவாகக் கூறுவார். திருவள்ளுவர் ஒற்றர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்

“ஒற்றும் உரைசான்ற நூலும் இவை இரண்டும்

தெற்றென்க மன்னவன் கண்”¹²⁶

என்ற குறட்பாவில், ஒற்றர் என்போர் அரசனது “கண்” போன்றவர்கள்; ஏனெனில் ஒற்றர் மூலம் அரசர்கள் தங்கள் கண்களுக்கு எட்டிய தூரத்தையும் காணமுடியும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்படி ஒற்றர்களை நியமித்து உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் ஒற்றாடச் செய்தலின் இன்றியமையாமையை வள்ளுவர்,

“எல்லார்க்கும் எல்லாம் நிகழ்பவை எஞ்ஞான்றும்

வல்லறிதல் வேந்தன் தொழில்”¹²⁷

என்று கூறுகிறார்.

இதிலிருந்து ஒற்று என்பது பழங்காலத்தில் அரசியலில் ஒரு இன்றியமையாத அலுவலாகும் என்பதை இனிது உணரலாம். மேலும் இந்த ஒற்றர்களைப்பற்றி வி.ஆர்.ஆர். தீட்சிதர் குறிப்பிடுகையில் “பிற அரசவையில் ஒற்றர்களுக்குத் தூதர்களைப் போல் ஓர் அதிகாரத் தகுதியில்லை. தூதர்கள் எனது நிர்வாக அதிகாரிகள். அவர்களை மரியாதையாக நடத்த வேண்டும். ஆனால் ஒற்றர் இரகசிய வேவு வேலை பார்ப்பவர்கள்; அவர்கள் அகப்பட்டால் உடனே கொல்லப் படுவர் தூதன் என்பவன் வெளிப்படையான ஒற்றன் “என்கிறார்”¹²⁸

உறையூரை ஆண்டு வந்த நெடுங்கிள்ளி என்னும் சோழமன்னன் இளந்தத்தன் என்னும் புலவர் ஒருவரை ஒற்றன் என்று கருதிக் கொல்லப்புகுந்ததைப் புறநானுறு கூறும். கோவூர்க்கிழார் என்னும் புலவர் நெடுங்கிள்ளிக்கு உண்மையை எடுத்துக் கூறி அந்தப் புலவனாகிய இளந்தத்தனைக்காத்தார். ஒற்றன் அகப்பட்டால் உடனே கொல்லப் படுவர் என்பது இவ்வெடுத்துக்காட்டால் நன்குப் புலப்படும்.¹²⁹

வள்ளியோர்ப் படர்ந்து, புள்ளின் போகி

‘நெடிய’ என்னாது சுரம்பல கடந்து,

வடியா நாவின் வல்லாற்குப் பாடி

பெற்றது மகிழ்ந்து, சுற்றம் அருத்தி,

ஓம்பாது உண்டு, கூம்பாது வீசி,

வரிசைக்கு வருந்தும் இப்பரிசில் வாழ்க்கை

பிறர்க்குத் தீது அறிந்தன்றோ? இன்றே! திறம்பட
நண்ணார் நாண, அண்ணாந்து ஏகி
ஆங்கு இனிது ஒழுகின் அல்லது, ஓங்குபுகழ்
மண் ஆள் செல்வம் எய்திய
நும் ஓர் அன்ன செம்மலும் உடைத்தே”

என்ற இப்பாடலில், புலவர்தம் உயரிய வாழ்க்கையை எடுத்து விளக்கி
இளந்தத்தன் ஒற்றன் அல்லன் எனபதை மெய்ப்பித்துக் காக்கின்றார்.
“சங்க காலத்தில் ஒற்றிற்கு அளித்த முக்கியத்துவத்தினால்,
அரசனுக்குப் பொது மக்களின் கருத்தை அறிந்து கொள்வதற்கு பிறவழி
யாதும் இல்லை என்பதைக் காட்டுகிறது”¹³⁰ என்று கே.ஏ.நீல கண்ட
சாஸ்திரி அவர்கள் கூறுவார். எனவே சங்ககால அரசியலில் பொது
மக்களின் கருத்துக்களை அறிந்து கொள்வதற்காக, ஒற்றர்களைப்
பயன்படுத்தி இருக்கலாம் என்றும் கருத இடமுண்டு.

பழந்தமிழர்களின் போர் செய்யும் முறைகள்:

பழந்தமிழர்கள் வஞ்சினம் கொண்டு போர்க்குச் சென்றாலும்,
அவ்வாறு செல்லும் போர்களில் நல்ல பல முறைகளையும் பின்பற்றி
வந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒத்த வலிமையுடையாவரோடு போர்த் தொடுத்தல்,

போர்க்களத்தில் வீரர் விழுப்புண்பட்டாரோடு போர் செய்யாமலும்,
வீரருக்கு இணையான ஒத்தாரோடு போர் செய்தலும் போரறமாகக்
கொண்டனர். அதனால் போருக்கு முனைந்து வாராதவர்களோடு எங்கள்

அரசன் போர் செய்ய மாட்டான். தனக்கு இணையில்லாதவரிடம் போரிடமாட்டான். அத்தகைய அறப் பண்பினைக் கொண்டவன் எங்கள் அரசன் என்று ஆவூர் மூலங்கிழார் எடுத்துரைக்கிறார். இதனை,

ஏறியார் எறிதல் யாவணது? எறிந்தோர்

எதிர் சென்று எறிதலும் செல்லான்¹³¹

என்ற பாடல் வரிகளில் புலவர், தன்னுடைய அரசனை மற்றவர்கள் இகழாதவாறு எடுத்துக்கூறுவதை அறிய முடிகிறது.

உழிஞைப் போருக்கு விளக்கம் கூறும் பிற்கால உரையா சிரியராகிய நச்சினார்க்கினியார்,

சிறப்புடை அரசியலாவன, மடிந்த உள்ளத்தோனையும் மகப்

பெறாதோனையும், மயிர் குலைந்தோனையும், அடிபிறக்கிட்டோ-

-னையும் பெண்பெயரோனையும், படையிழந்தோனையும், ஒத்த-

-படையெடாதோனையும் பிறவும் இத்தன்மையுடையோரையுங்

கொல்லாது விடுதலுங் கூறிப், பொருதலும் முதலியனவாம்¹³²

என்று கூறுகிறார். இதனால் ஒத்த வீரமும், ஆற்றலும் படையும் உடையாரோடு போரிடுவதே போரறம் என்ற கொள்கை உடையவர் பழந்தமிழர் என்பது உறுதி செய்ய முடிகிறது.

புறமுதுகிடுவோருடன் போர் செய்யாமை

போர்க்களத்தில் புறமுதுகிடைமையும், புறமுதுகிடுவோருடன் போர் செய்யாமையும் பண்டைத் தமிழரின் போரறங்களாகும். புறமுது கிடைமையைப் பேரறமாக மதித்தமையை

நற்போர் ஓடா வல்லில்¹³³

என்று முல்லைப்பாட்டு உணர்த்துகிறது. பழந்தமிழர் புறப்புண் படுதலை இழிவாகக் கருதினர். வெண்ணிப்போரில் மார்பிலே தைத்த வேல் புறத்தையும் ஊடுருவிச் சென்றதால் ஏற்பட்ட புண்ணிற்காக நாணி உயிர் விட்டான் பெருஞ்சேரலாதன், இதனை

“நளியிரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி

வளிதொழில் ஆண்ட உரவோன் மருவோன் மருக!

களி இயல் யானைக் கரிகால் வளவ!

சென்று அமர்க் கடந்த நின் ஆற்றலை தோன்ற

வென்றோய்! நின்னினும் நல்லன் அன்றே.

கலிகொள் யாணர் வெண்ணிப் பறந்தலை

மிக்க புகழ் உலகம் எய்திப்

புறப்புண் நாணி வடக்கு இருந்தோனே!”¹³⁴

என்ற புலவர் வெண்ணிக் குயத்தியாரின் பாடல் வரிகளின் மூலம் பெருமை மிக்க சோழ குல மரபில் தோன்றிய அரசன், வளமை மிகுந்த வெண்ணி என்னும் ஊர்ப் புறத்தில் தன் ஆற்றல் விளங்குமாறு பகைவர் மேற்சென்று போர் செய்து வெற்றி பெற்றவன் ஆவான். அவனை எதிர்த்த வேந்தன் புறப்புண்பட்டதனால் நாணம் கொண்டு வடக்கு நோக்கி உயிர்விட்டான் என்று புகழ்கின்றார். இவை கொண்டு புறமுதுகிடுதலையும், புறப்புண்படுதலையும் பண்டைத் தமிழர் இழிவாகக் கருதியதை அறிய முடிகிறது.

“வெண்ணித் தாக்கிய வெருவெரு நோன்றாள்

கண்ணார் கண்ணிக் கரிகால் வளவன்”¹³⁵

என்று பொருநராற்றுப்படையும்,

வெண்ணி வாயில்

..... வேந்தர் சாய

மொய் வலி யறுத்து ¹³⁶

என்று அகநானூறும் சுட்டுகிறது. பகைவரை அவர் ஊக்கங்கெடுமாறு படைகளைச் செலுத்தி அழித்தலையும், ஆற்றாது புறங்கொடுத்தோடுங்கால் அவர் மீது படைக் கலங்கள் எறியாது விடுதலையும் போரறமாகக் கொண்டொழுகினர்.

மேலும்,

“ஓடுங்காத் தெய்வ ருக்கறக் கடைஇப்

புறங்கெடை பெரியார்நின் மறப்படை கொள்ளுநர்”¹³⁷

என்ற பதிற்றுப்பத்து பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

பகை மன்னர் புறங்கொடுத்து ஓடும்போது அவரது செயல்களைக் கண்டு இத்தகைய மறமும். மானவுணர்வும் இல்லாத மன்னரோடு போரிடுதல் தம் மற மாண்புக்கு இழுக்கு என்றும், அறமல்லாத செயல் என்றும் கருதினர். ஊக்கமிழந்து நடுங்கி உயிர்காக்க ஓடுவார் மேல் படையெறிவது ‘கழிதறுகண்மை’ என்னும் குற்றமாகும். எனவே அச்செயல் அல்லாத செயலாகக் கருதி விலக்கப்பட்டது.

பாரியின் பெருஞ்சிறப்புகளைப் பாடிய கபிலர் பாரியினை எதிர்த்துப் போர் செய்வோர் வீரக்கழல் ஒலிக்கப் புறமுதுகுகாட்டி ஓடித் தப்பிப் பிழைக்க எண்ணும்போது, அவர்கள் பின்னே செல்லாது வீரங்களித்து போர் செய்யும் வல்லமை உடையவர்கள் பாரியின் போர் வீரர்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

“பாடி யானாப் பண்பின் பகைவர்”

ஓடு கழல் கம்பலை கண்ட

செருவெஞ் சோய் பெருவிற்கு நாடே!”¹³⁸

என்ற பாடலடியில் புறமுதுகிடுவது போர் அறமன்று என்பது விளக்கப்படுவதை அறிய முடிகிறது. இவை தவிர, விலங்கின் மேல் படை எறியாமை (புறம் 79; 4-6) போன்ற செய்திகளையும் கூறத்தவற வில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் பருவம் குறித்துப் போர் புரிதல் முக்கியமாகக் கருதப்பட்டதையும் நெடுநல்வாடை (168-188) முல்லைப் பாட்டு (24-29) முதலான நூல்களின் வழி அறிய முடிகின்றது.

தொகுப்புரை

- பழந்தமிழர்களின் அரசியல் வாழ்வில் அறமென்னும் பொருண்மையைத் தம் உயிரினும் மேலாகப் போற்றிப் பாதுகாத்து வந்தார்கள் எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளது.
- பிறவிதோறும் மனித இனத்தைப் பற்றிக் கொண்டு வரும் தீவினைகளை அறுத்து அறிதலில் மொத்த வடிவமே அறம் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.
- மனித இனம் தன் மனத்து அளவில் பிறருக்கு எந்த வகையிலும் துன்பம் தரமால் இருப்பதே அறம் என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. மேலும் கோபம், பொறாமை, போன்ற தீய எண்ணங்களுக்கு இடம் கொடுக்காமல் மனத்தைப் பொறாமை, போன்ற தீய எண்ணங்களுக்கு இடம் கொடுக்காமல் மனத்தைப் பக்குவப் படுத்துவதே அறம் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.
- சங்க கால அரசியலில் நீதிநிலை தவறாமல் நின்று ஆட்சி புரிதலே அறமாகப் போற்றப்பட்டு, புகழப்பட்டதென்பதும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.
- சங்ககாலப் புலவர்கள் மன்னர்களின் செயல்களைக் குறித்துப் பாடும் பொழுது நான், பழி, புகழ் அடிப்படையிலேயே தம்முடைய கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தினர் என்று விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- சங்ககால மன்னர்கள் புகழ் எனில் உயிரையும் கொடுக்கும் பணிக்குச் சொந்தக்காரர்கள். அதே வேளையில் பழியெனில் உலகையே கொடுத்தாலும் அதைப் பெற்றுக் கொள்ளாத மனத்திட்பத்தைக் கொண்டவர்கள் என்பதும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

- தண்டனை என்பது புறவாழ்க்கைக்கு மட்டும் அன்று. அது தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவரிடையே நிகழும் அன்பின் வெளிப்பாடாகிய அக வாழ்வில் அடித்தளமிடும் முரண்பாடு நிறைந்த பண்பு என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- நாண் என்னும் அகம், புறம் ஆகிய இரண்டிற்கும் சொந்தமானதாகக் கருதப்பட்டுள்ளது. அது புறத்திலேயே மிகுதியும் போற்றப்பட்டது என்பது கூறப்பட்டுள்ளது.
- “நாண்” என்பது பழந்தமிழர்களின் வாழ்வில் பண்பு நலன்களில் ஒன்றாக மதிக்கப்பட்டதும் கூறப்பட்டுள்ளது.
- பழந்தமிழ் அரசர்கள் தருமம் செய்வதிலேயே தம்மை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டனர் என்பதைத் தொல்காப்பியர் சேர, சோழ, பாண்டியர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது “வண்புகழ் மூவர்” என்று கூறுவதும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.
- மனித இனத்தின் அடிப்படைத் தேவைகளுள் “ஒன்று உணவு” ஆகும். இதனைக் கொடுப்பவர் உயிரைக் கொடுப்பவராக நினைத்துப் போற்றப்படுவார் என்பது சுட்டப்பட்டுள்ளது.
- முல்லைக்குத் தேர் கொடுத்த பாரி, மயிலுக்குப் போர்வை தந்த பேகன், இறவாமைக்காக நெல்லிக்கனியை ஈந்த வள்ளல் அதியமான் முதலானவர்களின் ஈகைத்திறம் சுட்டப்பட்டுள்ளது.
- வரி விதித்தல் மற்றும் பொருதல் என்பது அரசர்க்குரிய அடிப்படைக் கடமைகளில் ஒன்றாகும். மேலும் எந்தெந்தப் பொருளுக்கு வரி விதிக்கலாம். எந்தெந்தப் பொருளுக்கு வரி விதிக்கக்கூடாது என்பதும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

- ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிடுதல் என்பது இன்று நேற்றல்ல மனித இனம் தோன்றிய அன்றே தோன்றியிருக்க வேண்டும். இவற்றின் ஒட்டுமொத்த நீட்சியே மன்னர்காலத்தில் நிகழ்ந்த போர் என்பதும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.
- போரை அறமாக மன்னர் பெருமக்கள் கருதியதும், மேலும் அவற்றைத்தடுக்க, புலவர் பெருமக்கள் பாடுபட்டதும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- பழங்காலத்தில் வாழ்ந்த மன்னர்கள் புலவர்களின் வாயால் தாம் புகழ்ந்துபாடப்படுவதைப் பெரிதும் விரும்பினர். அவ்வாறு பாடவில்லை என்றால் தாம் வாழவே கூடாது என்னும் மனப்பக்குவம் கொண்டவர்கள் என்பது சுட்டப்பட்டு, விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- எதிர்த்த போரில் மன்னனின் தகுதியறிந்து போருக்குச் செல்லும் பண்புடையவராகவும் பழந்தமிழ் மன்னர்கள் விளங்கினர் என்பது சுட்டப்பட்டுள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. க.த.திருநாவுக்கரசு, திருக்குறள் நீதி இலக்கியம் V-1
2. புறநானூறு.பா.34
3. திருக்குறள் பா.183
4. ARISTOTLE Rhetoric-II 21
5. தொல்காப்பியம் சொல் 177
6. மேலது பொருள்-424
7. திருக்குறள் அறத்துப்பால் நாகை, தண்டபாணி விருத்தியுரை
பக். 42-43
8. திருக்குறள், பா.34
9. மேலது.பா.35
- 10.கலித்தொகை, பா.38
11. அகநானூறு, பா.207
12. கலித்தொகை, பா.42
- 13.மேலது, பா.62
- 14.ஐங்குறுநூறு, பா.44
- 15.மணிமேகலை, காதை. 16.113,
- 16.தொல்காப்பியம், பொருள், 270
- 17.ஐங்குறுநூறு. பா.393
- 18.கலித்தொகை, பா.16
- 19.மேலது, பா.144
20. புறநானூறு, பா.20
- 21.ஐங்குறுநூறு, பா.290

- 22.அகநானூறு, பா.338
- 23.பத்துப்பாட்டு, பொரு.230
- 24.மேலது, மதுரைக்காஞ்சி 192
- 25.சிலப்பதிகாரம், கா.23,58
26. மணிமேகலை, 15.17
- 27.புறநானூறு, கா,15.10-11
- 28.மேலது.பா.5. 6-7
29. மேலது.பா.186
30. மேலது.பா.55
- 31.திருக்குறள்.பா.388
- 32.புறநானூறு.பா.75.1-2
- 33.பட்டினப்பாலை, அடிகள் 222-227
- 34.புறநானூறு.பா.45, 1-7
- 35.மேலது.பா.72
36. மேலது.பா.182
- 37.நற்றிணை.பா.72
38. குறுந்தொகை.பா.51
39. க.கைலாசபதி, ஒப்பியல் இலக்கியம் பா.67
40. புறநானூறு.பா.152
41. குறுந்தொகை.பா.254 : 6-8
- 42.கலித்தொகை, நெய்தல்கலி.பா.2
- 43.புறநானூறு.பா.36
- 44.மேலது பா-18,1-2

- 45.மேலது.பா.42,17-18
46. மேலது.பா.54, 2-4
- 47.மேலது.பா.72
48. கலித்தொகை 133 அடி 6
49. திருக்குறள்.பா.221
50. மணிமேகலை.கா.11, 92-9
- 51.மேலது.கா.13, 111-113
- 52.மேலது.கா.25, 288-231
- 53.அகநானூறு.பா.173
- 54.புறநானூறு.பா.145
- 55.பட்டினப்பாலை.பா.145
56. பெருநாற்றுப்படை.150-151
- 57.மேலது, அடிகள்.79-96
58. மேலது, அடிகள்.151-177
59. சிறுபாணாற்றுப்படை அடிகள் 221-269
60. தமிழ் விடு தூது,அடி 193
- 61.பதிற்றுப்பத்து நான்காம் பத்தின் பதிகம்
62. மேலது, ஆறாம் பத்தின் பதிகம்
63. மேலது, ஏழாம் பத்தின் பதிகம்
64. புறநானூறு.பா.201,1-4
65. மேலது.பா.141, 11-15
66. மேலது.பா.91 6-11
67. மேலது.பா.158

68. மேலது.பா.208
69. மேலது.பா.725.4-5
70. மேலது.பா.75.4-5
71. சிலப்பதிகாரம் காதை 23-127 (அடியார்க்கு நல்லார் உரை)
72. புறநானூறு.பா.17-6
73. பொருநராற்றுப்படை-104
74. பதிற்றுப்பத்து 5ம் பத்து பதிகம்
75. ந.சுப்பிரமணியம், சங்க கால வாழ்வியல், பக் 245-246
76. புறநானூறு.பா.184
77. கலித்தொகை.பா.26-20
78. புறநானூறு.பா.35
79. முனைவர், ந.சுப்பிரமணியன் “சங்க கால வாழ்வியல்” ப.250
80. புறநானூறு.பா.330
81. மேலது, பா.294
82. தொல். பொருள்.73 நச். உரை
83. திருக்குறள், பா.756 பரி.உரை
84. பட்டினப்பாலை, 118-137
85. புறநானூறு, பா.75
86. மேலது.பா.17-6
87. மேலது, பா.184
88. மேலது.பா.76
89. அகம்.பா.67:8, 77:9
90. முல்லைப்பாட்டு.38

91. அகம்.143:10
92. புறநானூறு.பா.62:7
93. உ.வே.சாமிநாதையார் (பதி), பத்துப்பாட்டு மூலமும்
நச்சினார்க்கினியர் உரையும் 1974, .279
94. புறநானூறு பா.9:6
95. தொல். பொருள்.நூற்.62
96. புறநானூறு.பா. 20
97. தொல் பொருள்.நூற்.59
98. புறநானூறு.பா.289
99. பட்டினப்பாலை, 220-228, பொருந 130-138
100. புறம்.பா. 34,1-6
101. மேலது.பா.89:7-9
102. மேலது.பா.93:3-11
103. மேலது.பா.74:1-2
104. மேலது.பா.19:16-17
105. மேலது.பா.35:23
106. மேலது.பா.373:19
107. மேலது.பா. 386:12
108. மேலது.பா.370:19
109. அரங்க, இராமலிங்கம், சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர், ப.148
110. புறம்.பா.59:9
111. மேலது.பா.179-9
112. மேலது.பா.25:5

113. மேலது.பா. 369-3
114. மேலது.பா.349:1-3
115. பதிற்று.41:18
116. தொல்.பொருள். புறம். இளம். நூ.77:8-9
117. மேலது, நூ.63
118. புறம்.71:7-9
119. மேலது.பா.72
120. மேலது.பா.73: 11-14
121. மேலது.பா.95: 1-5
122. மேலது.பா.45
123. பதிற்று.41
124. தொல்.பொருள்.58
125. தொல்.பொருள். 58 நச்.உரை
126. மதுரைக்.510 நச். உரை
127. திருக்குறள்.581
128. மேலது.582
129. V.R.R, DIKSHITHAR, MAURYAN POLITY, P-181
130. K.A.N.CHOLAS, P-68
131. புறம்.பா. 301: 8-9
132. தொல். பொருள். புறம்.நச்சி.உரை.ப.175
133. முல்லை.பா.38
134. புறம்.பா.66
135. பொருநர். பா. 147:8

136. அகம்.பா. 246:9-13

137. பதிற்று.பா. 31: 32-33

138. புறம்.பா.120: 19-21

முடிவுரை

முடிவுரை

தமிழனுக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் நீண்ட நெடும் வரலாறு உண்டு. மனிதனின் தோற்றத்திற்கும், நாகரிகத்திற்கும் தொட்டிலாய் விளங்குவது தமிழ்நாடு. தமிழனின் காலடிச்சுவடுபடாத நாடு உலகத்தில் இல்லை. வணிகத்தால் உலகத்தை அளந்தவன் தமிழன். இன்றைய தமிழகத்தின் தெற்கே பன்னெடுங்காலத்திற்கும் முன்னர் குமரியாறும், பஹுளியாறும் ஓடிய குமரிக்கண்டம் இருந்ததை வரலாறு சுட்டுகிறது. அங்கெல்லாம் எழில்நகரங்கள் இருந்தன என்பதை வரலாற்று அறிஞர்கள் சுட்டியதைக் கண்டோம். இத்தகு காலப்பழமையும், நாகரிக மேன்மையும் கொண்ட தமிழகம் பண்பாட்டிலும் நாகரித்திலும் மேம்பட்டு விளங்கியதுபோலவே மொழி வளத்தாலும் தமிழன் சிறந்து விளங்கினான். வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முற்பட்ட இலக்கண வளமும், இலக்கியச் செழுமையும், கொண்ட தமிழ் மொழியை முடியுடை மூவேந்தர்களும், குறுநில மன்னர்களும், வள்ளல்களும் கட்டிக்காத்தனர். நாவலர்களும் பாவலர்களும் நாளும் வளர்த்தனர். சிறப்புமிக்க தமிழ்மொழியின் இத்தனை வளர்ச்சிக்கும் களமாக அமைந்ததுதான் தமிழ்ச்சங்கம். முச்சங்கங்களின் வாயிலாக முறையாக வளர்ந்தது தமிழ்.

சங்ககாலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் எண்ணில் அடங்கா, ஆனால் நமக்குக் கிடைத்தவை, மிகச்சிலவே. அவற்றைப் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை என்று தொகுத்துச் சங்க இலக்கியம் என்று போற்றி வருகின்றோம். பழந்தமிழரின் பெருமையையும் உயரிய

சிந்தனைகளையும் பாங்குற எடுத்து இயம்பும் நூல்கள் பாட்டும் தொகையும் ஆகும். இச்சங்க இலக்கியங்கள் மிகவும் பழமையானவை. சங்க இலக்கியத்துக்கு முந்தையதாகத் தமிழில் உள்ளது தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கணநூல் மட்டுமே. சங்க இலக்கியங்களில் உள்ள பாடல்கள் பல புலவர்களால் பாடப்பட்டவை. அந்தப்புலவர்கள் தமிழகத்தின் பல்வேறு ஊர்களைச் சேர்ந்தவர்கள். திட்டமிட்டு ஒரே காலத்தில் எழுதப்பட்ட பாடல்கள் அல்ல. பல்வேறு காலங்களில் எழுதப்பட்டவை. இருப்பினும் சங்க இலக்கியங்கள் பல ஒழுங்கு முறைக்குட்பட்டுத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியங்கள் காதலையும் வீரத்தையுமே உயிர்க்கருத்தாகக் கொண்டிருப்பினும் பிற கூறுபாடுகளையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளன. பண்டைத் தமிழர்களின் உயரிய சிந்தனைகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணக்கிடைக்கின்றன. அவற்றில் அறச்சிந்தனைகளைத் தொகுத்து அவற்றை அரசியல் சிந்தனைகள், மக்கள் வாழ்வியல் சிந்தனைகள், சமயத் தொடர்பான அறச்சிந்தனைகள், பிற நல்லறச் சிந்தனைகள் என்று பகுத்தும், தொகுத்தும் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவ் ஆய்வின் முடிவுகளாகப் பின்வருவன பெறப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியங்களில் இயற்கை வருணனை மிகுந்து காணப்பட்டாலும் அகத்திணைக்கு முதற்பொருளும், கருப்பொருளுமாய் இயற்கை அமைந்துள்ளது. மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்ததைத் தமிழரின் வாழ்வியல் சிந்தனைகள் புலப்படுத்துகின்றன.

சங்க இலக்கியங்கள் பழந்தமிழகத்தின் வரலாற்றுக் களஞ்சியமாகவும், தமிழர்களின் பண்பாட்டை விளக்கும் உயரிய சிந்தனைகளைக் கொண்ட பேழையாகவும் விளங்குகின்றன.”யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்” என்னும் அனைத்துலகு நோக்கும், “நல்லது செய்தல் ஆற்றீர் ஆயினும், அல்லது செய்தல் ஓம்புமின்” அனைத்துலகம் விரும்பும் நல்லநெறி என்பதையும் எடுத்து விளக்குகிறது.

பண்டைத்தமிழர்கள், நிலம்புடை பெயர்வது ஆயினும், ஒருவன் “செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்திஇல்” என அறம் பாடிய உயரிய சிந்தனை கொண்டவர்கள் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. சங்ககாலத் தமிழர்கள் செய்ந்நன்றி அறிதலைத் தம் உயிரினும் மேலானதாகப் போற்றி வாழ்ந்தமை புலனாகும்.

மனித உலகு உய்யும் உயரிய சிந்தனையாக, அன்புள்ளத்தையே சங்ககாலச் சிந்தனை வலியுறுத்துகின்றது. சங்க காலத்தில் உயர்ந்த செல்வமாகப் போற்றபெற்றது அருட்குணமே ஆகும். அருட்குணம், மக்களிடையே உள்ள வேற்றுமையைக் களைய முற்படும். மனிதனிடத்து இன்று காணப்படும் சாதி, மத இன வேறுபாடுகளை நீக்கும். எனவேதான் சங்க இலக்கியங்கள் “சான்றோர் செல்வமென்பது சேர்ந்தோர் புன்கண் அஞ்சம் பண்பின் மென்கண் செல்வம் செல்வமென்பதுவே” என்று கூறுகிறது. இதனை நன்குணர்ந்த சங்ககாலத் தமிழர்கள் இன்று இருந்து நாளை மடியும் பொருட் செல்வத்தினும், என்றும் நின்று நிலவும் உயரிய அறச்செல்வமான

அருட்செல்வமே செல்வம் என்ற உயரிய அறச்சிந்தனையைக் கொண்டு வாழ்ந்தனர்.

சங்ககாலத் தமிழர்கள் மானம் பெரிதெனக் கருதினர். தன்மானம் கெட வரும் வாழ்க்கையைக் கொண்டவன் “பெரிதே யுலகம் பேணுநர் பலரே” என்ற உறுதியோடு வாழ்ந்தனர்.

“ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று; அதனெதிர்

ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று”

என்ற உயரிய சிந்தனையாளராக வாழ்ந்தனர்.

சங்க காலத்தில் தெய்வம், ஆன்மீகம் பற்றிப் பாடியிருப்பினும், சங்க இலக்கியத்தில் சமயக் காழ்ப்புணர்வு என்பது கிடையாது. பல நீதிக்கருத்துக்களையும் உலகியல் உண்மைகளையும் எடுத்துக் கூறுகின்றது.

சங்க காலத் தமிழர்களின் அறச்சிந்தனைகள், முற்போக்குச் சிந்தனைகளாகும். மனித நல நாட்டம் கொண்ட சிந்தனைகளாகும். அனைத்துலக நோக்கு கொண்ட உயரிய சிந்தனைகளாகும். சங்ககாலத் தமிழர்தம் அறச்சிந்தனைகள் சமயச் சார்பின்மையதாய், சமுதாய உணர்வுமிக்கதாய் விளங்குகின்றன. இவ்வாய்வு தமிழர்களின் காதல், வீரம், மானம், போர், வாழ்வியல் பற்றிய உயரிய கோட்பாட்டை வகுத்து விளக்குவதாய் அமைந்துள்ளது. இருபது நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக, நிலைபெற்ற வாழ்வினைப் பெற்றுத் திகழ்வதற்குக் காரணம் சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் அறச்சிந்தனைகளே அகும் என்பது இவ்வாய்வின் முடிபாகும்.

துணை நூற்பட்டியல்

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

அகநானூறு,

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை

சை.சி.நூ.கழகம், சென்னை 1965.

ஐங்குறுநூறு,

பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை,

சை.சி.நூ.கழகம், சென்னை 1966.

கலித்தொகை

நச்சினார்க்கினியர் உரை

சை.சி.நூ.கழகம், சென்னை 1958

குறுந்தொகை

பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை,

சை.சி.நூ.கழகம், சென்னை 1955.

சங்க இலக்கியம்,

எஸ்.வையாபுரி பிள்ளை (பதி),

பாரி நிலையம் புதிய பதிப்பு

சென்னை 1967.

தொல்காப்பியம்

எழுத்ததிகாரம், இளம்பூரணர் உரை

சை.சி.நூ.கழகம், சென்னை 1956

தொல்காப்பியம்,

சேனா வரையம், கு.சுந்தரமூர்த்தி

விளக்கவுரை. அண்ணாமலைப்

பல்கலைக்கழகம், சிதம்பரம் 1981.

பொருளதிகாரம், இளம்பூரணருரை,

சை.சி.நூ.கழகம், சென்னை 1956.

நற்றிணை,

பதிற்றுப்பத்து

பத்துப்பாட்டு,
(இருபகுதிகள்)

பரிபாடல்,

பாட்டும் தொகையும்,

புறநானூறு,

பின்னத்தார் அ.நாராயணசாமி

அய்யர் உரை,

பொ.வே.சோம சுந்தரனார்

இலக்கணக்குறிப்பு ஆய்வுரை, -
சை.சி.நா.கழகம், சென்னை 1962

ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை
உரை,

சை.சி.நா.கழகம், சென்னை 1958

பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை,
சை.சி.நா.கழகம், சென்னை 1962

பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை,
சை.சி.நா.கழகம் சென்னை, 1964

எஸ்.இராஜம் பதிப்பு,

மர்ரே அண்டு கம்பெனி,

சென்னை 1958

ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை

உரை,

சை.சி.நா.கழகம், சென்னை, 1956.

துணைமை ஆதாரங்கள்

அறவாணன், க.ப.

அற்றைநாட் காதலும், வீரமும்

பாரி நிலையம், சென்னை, 1978.

.....

தொல்காப்பியக் களஞ்சியம்,

பாரி நிலையம், சென்னை 1981

ஆறுமுகம்.அ.,

நாட்டுபுற இலக்கியமும் பண்பாடும்,

தேன் தமிழ்ப்பதிப்பகம், சேலம்,
1984.

இராசமானிக்கனார்,மா.,

பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, சென்னைப்

பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1970.

இளங்கோவடிகள்,

சிலப்பதிகாரம்,

சை.சி.நா.கழகம், சென்னை

ஐயனாரிதனார்

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை

சை.சி.நா.கழகம், சென்னை 1955

கனகசபை.வீ.,

ஆயிரத்தொண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு

முற்பட்ட தமிழகம், கா.அப்பாதுரை,

சை.சி.நா.கழகம், சென்னை, 1962

காமாட்சி சீனிவாசன், குறள் கூறும்

சமுதாயம், மதுரை பல்கலைக் கழகம்,

மதுரை, 1975

கேசவராஜ்.வெ.,

கைலாசபதி.க.,

கைலாசபதி.க.,

சக்திவேல்.சு.,

சசிவல்லி,

சஞ்சீவி.ந.,

சிவத்தம்பி.கா.,

சுப்பிரமணியன்,ந.,

“நடுகல் வழிபாடு”,

சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை,
மதுரை 1978,

ஒப்பியல் இலக்கியம் பண்ணை,
மதுரை 1978

பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும், வழிபாடும்,
பாரி நிலையம், சென்னை, 1966

தமிழ் மொழி வரலாறு
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம் 1984.

தமிழர்திருமணம்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 1985.

சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி
அட்டவணைகள், சென்னை
பல்கலைக்கழகம், சென்னை 1973.,

இலக்கணமும் சமூக உறவுகளும்
நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை, 1986

சங்க கால வாழ்வியல்,
நியூசெஞ்சுரி புக் சென்னை, 1986

தண்டாயுதம், இரா.,

தமிழண்ணல்,

தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,

தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்

திருவள்ளூர்,

தேவ நேயப்பாவாணர், ஞா.,

நாயுடு, அ.கி.,

சங்க இலக்கியம்,

தமிழ்ப்புத்தகாலயம், சென்னை, 1978

புதிய நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய

வரலாறு

மீனாட்சி புத்தகம் நிலையம்,

மதுரை, 1985

சங்க இலக்கியக் கட்டுரைகள்,

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,

தஞ்சாவூர், 1984

சங்க இலக்கியக் கட்டுரைகள்,

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,

தஞ்சாவூர் 1984.

திருக்குறள்,

சை.சி.நா.கழகம்., சென்னை 1969.

பழந்தமிழாட்சி

சை.சி.நா.கழகம்., சென்னை 1972

தொல்காப்பியர் கண்ட தமிழர்

சமுதாயம்

கோயமுத்தூர் 1962

நீலகண்ட சாஸ்திரி.,கே.ஏ.,

தென்னிந்தியா பற்றிய

வெளிநாட்டினர்குறிப்புகள்,

தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல்

நிறுவனம், சென்னை.

பிச்சமுத்து,ந.,

திறனாய்வும் தமிழ் இலக்கியக்

கொள்கைகளும், சக்தி வெளியீடு,

சென்னை, 1983

பிள்ளை,கே,கே.,

தமிழக வரலாறு, மக்களும்

பண்பாடும்

தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்,

சென்னை, 1972

புலியூர் கேசிகன்,

சங்க இலக்கிய நூல்கள் முழுவதும்

தெளிவுரை, பாரி நிலையம்,

59, பிராட்வே,

சென்னை 1

மாணிக்கம், வ.சு.ப.,

தமிழ்க்காதல்,

பாரி நிலையம், சென்னை 1962

மாயாண்டி, இரா.,

சங்க இலக்கியத்தில் கற்பனை,

எழிலகம், சென்னை,1980

முருகரத்தினம் தி.,

.....

.....

வரதராசன்,மு.,

வர்ஜின் சிகாமணி,

வானமாமலை,நா.,

வேங்கடசாமி ,மயிலை, சீனி.,

சூறும் இறைமாட்சி

மதுரைப் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை, 1974

குறள் கண்ட பொருள் வாழ்வு,

மதுரைப் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை 1974

வள்ளுவர் வகுத்த அரசியல் (பதி),

மதுரைப் பல்கலைக் கழகம்,

மதுரை, 1974.

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,

சாகித்ய அகாதமி, புதுதில்லி, 1975.

அடிப்படை அரசியல்

கோட்பாடுகள்,

தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்,

சென்னை 1978

தமிழர்ப் பண்பாடும் தத்துவமும்,

நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்,

சென்னை 1978.

பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம்,

நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ், சென்னை.

இரண்டாம் பதிப்பு, 1978,

வேலுப்பிள்ளை,ஆ.,

தமிழிலக்கியத்தில் காலமும்

கருத்தும்

பாரி புத்தகப்பண்ணை, சென்னை.

இரண்டாம் பதிப்பு 1978.

வையாபுரி பிள்ளை,எஸ்.,

இலக்கிய மணிமாலை,

தமிழ்ப்புத்தகாலயம், சென்னை 1954.

கலைக்களஞ்சியங்கள்

தமிழ்க் கலைக்களஞ்சியம்,

தொகுதி I, IV, V

ஆங்கில நூல்கள்

Gokhale, B.K

Political Science,

Himalaya Publishing House, Bombay 1984

Mahajan V.D.,

Principles of Political Science,

Chand & company, Delhi 1981

Sarat, R.P.,

Indian Society Progressive Studies,

Kashmir 1974

Stephan Funchs.,

The origin of man and his cultures,

Munshiram manoharlal Publishers,

Bombay.,

Subramayan, N.,

Introduction to Tamil Literature

The Christian Literature Society

Madras 1981